GOTİKROMANTİK



Sicilya'da bir aşk hikâyesi

ANN RADCLIFFE

Çeviri: Duygu Akın

CAN

Sicilya'da bir aşk hikâyesi

ANN RADCLIFFE

Ölçüsüz tutkular, dehşet verici eylemlere yol açar.

Sicilya'nın ıssız kıyılarında, benzersiz bir doğa manzarasının ortasındaki muhteşem bir şato, karanlık sırların yatağı olabilir mi? *Sicilya'da Bir Aşk Hikâyesi*, sakin ve durgun görünen hayatları apansız bir çalkantıyla bulandırıyor. Şatonun dolambaçlı koridorlarında, insanı bir kez kendine çektikten sonra girdabından dışarı bırakmayan, kaynağı belirsiz bir korkuyu, günlük hayata istikrarla sızan bir psikolojik dehşete dönüştürüyor.

Ann Radcliffe'in erken dönem yapıtlarından *Sicilya'da Bir Aşk Hikâyesi*, gotik romanı romantik unsurlarla besleyen yetkin bir örnek. Radcliffe dehşetin anlatımını kendine özgü lirik bir üsluba bağlarken, korkuya da sıcak, çekici bir yön kazandırıyor: Haz ile dehşet arasındaki her an kopmaya hazır o ince çizgi ortadan kalkıyor.

Sicilya'da Bir Aşk Hikâyesi, XVIII. yüzyıldan günümüze gotik adını alan korku ve dehşet edebiyatının klasiklerinden biri.

16 TL
KDV DAHİL
ISBN 978-975-07-1263-0



GOTİK ROMANTİK 1

Can Yayınları 1939

A Sialian Romance, Ann Radcliffe © 2011, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm haklan saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Ocak 2011

Bu kitabın 1. baskısı 3000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Ayça Sabuncuoğlu

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design Kapak resmi: © ¡Stockphoto.com

Kapak baskı: Azra Matbaası İç baskı ve cilt: Ekosan Matbaası

ISBN 978-975-07-1263-0

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, istanbul

Telefon: (0212) 2S2 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

ANN RADCLIFFE

Sicilya'da bir aşk hikâyesi

ROMAN

İngilizce aslından çeviren: Duygu Akın

ANN RADCLIFFE, 1764'te Londra'da doğdu. 1772'de ailesi Bath'a taşındı ve yazar burada, gotik roman ve drama edebiyatını geliştiren ilk isimlerden Sophia ve Harriet Lee'ye ait bir okula gitti. Aşk hikâyesi türünde yazdığı ilk kitapları, 1789 tarihli The Castles of Athlin and Dun-bayne (Athlin ve Dunbayne Şatoları) ve 1790 tarihli Sicilya'da Bir Aşk Hikâyesi isimsiz basıldı. Radcliffe'in ismini gotik tarzın ustası olarak sağ-lamlaştıran yapıt ise The Romance of the Forest (Ormanda Aşk) oldu. Yazarın yaşadığı dönemde yayımlanan diğer iki romanı, 1794 tarihli The Mysteries ofUdolpho (Udotpho'nun Gizemleri) ve 1797 tarihli The Italian (İtalyan), yazarın ününü perçinledi, kitapları pek çok dile çevrildi. Rad-cliffe, ününe rağmen mahremiyetini korudu ve 1797'de edebiyat dünyasından çekildi. Hayatının ilerleyen döneminde astımla boğuştu ve 1823'te hayatını kaybetti. Son romanı Gaston de Blondeville 1826'da yayımlandı.

DUYGU AKIN, 1969'da Diyarbakır'da doğdu. Boğaziçi Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. Daha sonra British Council'in düzenlediği "British Cultural Studies" başlıklı yükseklisans programına başladı ve burs kazanarak bu programı İngiltere'deki Warwick Üniver-sitesi'nde tamamladı. Neil Jordan, Robert Schnakenberg, Bethanne Patrick, John Thompson, Paul Lunde, Andrew Robinson gibi pek çok yazarın eserlerini Türkçeye kazandırmıştır.

Gotik Büyücüsü

Arka Kapak

Ölçüsüz tutkular, dehşet verici eylemlere yol açar.
Sicilya'nın ıssız kıyılarında, benzersiz bir doğa manzarasının ortasındaki muhteşem bir şato, karanlık sırların yatağı olabilir mi? Sicilya'da Bir Aşk Hikâyesi, sakin ve durgun görünen hayatları apansız bir çalkantıyla bulandırıyor. Şatonun dolambaçlı koridorlarında, insanı bir kez kendine çektikten sonra girdabından dışarı bırakmayan, kaynağı belirsiz bir korkuyu, günlük hayata istikrarla sızan bir psikolojik dehşete dönüştürüyor. Ann Radcliffe'in erken dönem yapıtlarından Sicilya'da Bir Aşk Hikâyesi, gotik romanı romantik unsurlarla besleyen yetkin bir örnek. Radcliffe dehşetin anlatımını kendine özgü lirik bir üsluba bağlarken, korkuya da sıcak, çekici bir yön kazandırıyor: Haz ile dehşet arasındaki her an kopmaya hazır o ince çizgi ortadan kalkıyor.
Sicilya'da Bir Aşk Hikâyesi, XVIII. yüzyıldan günümüze gotik adını alan korku ve dehşet edebiyatının klasiklerinden biri.

Yazar: Ann Radcliffe
Çevirmen: Duygu Akın

Sayfa Sayısı: 232
Dili: Türkçe
Yayınevi: Can Yayınları

www.romandunyasi.com

Tarayan ve Düzenleyen: Oz Büyücüsü

OZ

"Öyle şeyler anlatırdım ki sana'"

1. Hamlet'ten alınmıştır. Bu sözleri söyleyen, Hamlet'in babasının hayaletidir. {Hamlet, çev.: Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye iş Bankası Kültür Yayınları)

Sicilya'nın kuzey sahilinde, eskiden soylu Mazzini ailesine ait olan şatonun kalıntıları hâlâ görülür. Şato küçük bir koyun orta yerinde, hafif meyilli bir bayırın üstünde yükselir. Bayırın bir yanı denize iner, diğer yanı ise karanlık ormanların taçlandırdığı bir tepeye doğru çıkar. Mevki insanda hayranlık uyandıracak derecede güzel ve tablo gibidir; manzaranın ıssızlığıyla tezat oluşturan yıkıntılarsa, görenleri hayret ve merak içinde bırakan kadim bir azamete sahiptir. Yurtdışına yaptığım bir gezide bu yeri ziyaret ettim. Muazzam genişlikteki arazinin dört bir yanına yayılmış gevşek taş parçalarının üstünde gezinerek yıkıntıların yüceliği ve ihtişamını incelerken, birbirini çağrıştıran birtakım düşüncelerin sonunda, bu duvarların tüm ihtişamıyla gurur içinde yükseldiği, koridorların misafirperverliğe ve şenliklerin görkemine tanıklık ettiği ve ölümün çoktan alıp götürdüklerinin sesleriyle çınladığı zamanları düşündüm. "İşte," dedim kendi kendime, "şimdiki nesil de, sefalet içinde sürünen ve zevk içinde yüzenleriyle birlikte, böyle göçüp gidecek ve unutulacak." Yüreğim bu düşünceyle kabarmış halde derin bir iç çekerek manzaraya sırtımı döndüğümde, hafifçe yere doğru eğilmiş duran ve saygın görünümüyle tablo içinde hiç de yavan bir varlık sergilemeyen bir rahibe

gözüm takıldı. Rahip ifademe bakarak duygularımı anlamaya çalıştı ve bakışlarımız birleştiğinde, başını iki yana sallayarak harabeyi işaret etti. "Bu duvarlar," dedi, "bir zamanlar lüks ve ahlaksızlık yatağıydı. Günün birinde, Yaradan'ın eşsiz bir gazabına maruz kaldılar ve o andan sonra terk edilerek çürümeye bırakıldılar." Duyduklarım merakımı uyandırınca, ne anlama geldiklerini ayrıntısıyla öğrenmek istedim.

"Sağlam bir tarihi vardır bu şatonun," dedi rahip, "öyle ki, anlatamayacağım kadar uzun ve karmaşıktır. Yazılı tarihçesi kütüphanemizdeki bir elyazmasında mevcut. İsterseniz size gösterebilirim. Tarikatımızın bir üyesi, soylu Mazzini ailesinin torunlarından biri, ailesine dair en çarpıcı olayları kayda geçirdi ve ortaya çıkan tarihçeyi de manastırımıza miras bıraktı. İsterseniz gelin, gidip birlikte bakalım."

Rahiple birlikte manastıra gittim. Rahip burada beni bağlı olduğu kişiyle, zeki ve cömert başrahiple tanıştırdı. Onunla saatler süren ilginç bir sohbet ettik. Başrahip düşüncelerimden etkilenmiş olmalı ki, tarihçeye göz atmama anlayış gösterdi. Onunla yaptığım daha sonraki konuşmalardan edindiğim ayrıntıları da tarihçeye ekleyerek, ilerleyen sayfalarda görülen derlemeyi ortaya çıkardım.

Birinci bölüm

On altıncı yüzyıl sonlarına doğru bu şato, Beşinci Mazzini Markisi Ferdinand'a aitti ve birkaç yıl boyunca ailenin başlıca yerleşim mekânı olarak kaldı. Ferdinand sefaya düşkün, otoriter bir insandı. İlk karısı, Kont della Salario'nun ikinci kızı Louisa Bernini'ydi. Louisa Bernini güzelliğinden çok, kibar davranışları ve yumuşak huyluluğuyla kendini belli eden bir hanımdı. Bu hanım Mar-ki'ye bir oğul ve iki kız verdi; ama çocuklar küçük yaşta şefkatli annelerini yitirdiler. Marki'nin küstah ve katı karakteri, karısının nazik ve hassas tabiatına ağır geldi ve kimilerine göre Louisa Bernini'nin hayatını sonlandıran şey de kocasının bu anlayışsızlığı ve ihmalkârlığı oldu. Nedeni ne olursa olsun, Marki çok geçmeden son derece güzel ama karakteri selefinin tam tersi olan, genç Maria de Vellorno'yla evlendi. Maria de Vellorno fazlasıyla kurnaz, zevke düşkün, ele avuca sığmaz bir kadındı. Yüreği babalık şefkatinden yoksun ve yeni eşi de evle ilgili işlerle ilgilenemeyecek kadar uçarı olan Marki, kızlarının eğitimini, işin gerektirdiği tüm niteliklere sahip ve merhum Markiz'le de uzaktan akrabalığı olan bir hanıma devretti.

Marki, ikinci evliliğinin hemen ardından Mazzini' den ayrıldı ve oğlunu da yanına alarak Napoli'nin güzel-

liği ve ihtişamı içinde yaşamaya gitti. Marki kibirli ve buyurgan bir mizaca sahip olsa da, karısının idaresi altındaydı. Onun ateşli tutkuları vardı, karısınınsa o tutkuları kendi çıkarlarına göre yontma mahareti. Üstelik kadın, kocasının üstündeki tesirini gizleme konusunda öyle hünerliydi ki, Marki'nin kendisini en bağımsız hissettiği zamanlar, gerçekte karısına en çok köle olduğu zamanlardı. Marki her yıl Mazzini Şatosu'nu ziyaret ederdi. Markiz ise kocasının bu ziyaretlerine nadiren katılırdı. Marki şefkatinden değil ama gururundan dolayı kızlarının eğitimiyle ilgili talimatlar vermek üzere şatoda vakit geçirirdi.

Kızların büyüğü Emilia, annesinin mizacını miras almıştı. Tatlı ve iyi bir huya, berrak ve idraki yüksek bir zekâya sahipti. Küçük kız Julia'nın ise daha hareketli bir tabiatı vardı. Aşırı hassas mizacı yüzünden sık sık tedirginlikler yaşardı. Yumuşak ama inişli çıkışlı bir ruh haline sahipti. Kolay sinirlenir, kolay yatışırdı. Azarlandığı zaman genelde ağlar ama asla surat aşmazdı. Renkli bir hayal gücüne sahipti ve erken yaşta üstün zekâ emareleri sergilemişti. Genç öğrencilerinin mizacındaki, ileride mutlu olmalarını engelleyebilecek bu tür özellikleri gidermek Madam Menon'un özellikle üzerine eğildiği konulardan biriydi ve kendisi bu konuda başarıya ulaşma beklentisini haklı kılacak bazı maharetlere de sahipti. Daha önceden yaşadığı bir dizi talihsizlik yüzünden anlayış gücü eksilmese de yüreği hassaslaşmıştı. Emeklilik döneminde iç huzuruna kavuşmuş ve yaşadığı üzüntülerin etkisinden neredeyse tamamen kurtulmuştu. Yine de o etki, kişiliği üzerinde hafif ama nahoş bir gölge yaratıyordu. Madam genç öğrencilerini bir anne şefkatiyle seviyordu, onların adım adım ilerleyen gelişimi ve gösterdikleri saygı dolu

yakınlıksa tüm sıkıntılarını alıp götürüyordu. Madam müzik ve resim konusunda üstün bir

yeteneğe sahipti. Zihninin kitaplarla avunamayacak kadar meşgul olduğu ve Emilia ile Julia'ya ıstırap duygusunu bastıracak kadar değerli bir güç aşılamak istediği zamanlarda, bu uğraşlarla dertlerini unuturdu. Emilia resme meraklıydı ve çok geçmeden bu sanat dalında aşamalar kaydetmişti. Julia ise armoninin çekiciliğine karşı son derece hassastı. Müziğin birbirinden farklı ve büyüleyici etkileriyle titreşebilen duygulara sahipti.

Julia, Madam'ın talimatlarını şaşırtıcı bir çabuklukla kavramış ve kısa bir süre içinde, en sevdiği çalışma dalında, çok az insanın yakalayabildiği bir üstünlüğe erişmişti. Tamamen kendine has bir tarzı vardı. Asıl yeteneği, icranın hız gerektiren karmaşıklıklarında değil, zevk konusundaki hassasiyetinde ve sese ruh kazandırıp işitenin yüreğini esir alan o sihirli ifade gücünde yatıyordu. En sevdiği çalgı lavtaydı ve onun yumuşak notaları Julia'nın hoş ve insanın içini eriten ses tonuyla çok güzel bir uyum sağlıyordu.

Mazzini Şatosu, geniş ve düzensiz bir yapıydı ve soyluların hizmetkârlarını hem barışın ihtişamı hem de savaşın karmaşasının yaşandığı günlerde barındırmaya uygun nitelikteydi. Şatoda halihazırda oturan aile, yapının sadece küçük bir kısmını miras almıştı ve odaların genişliği ile onlara açılan koridorların uzunluğu yüzünden bu kısım bile tenha, hatta neredeyse terk edilmiş izlenimi yaratıyordu. Koridorlara hüzünlü bir sükûnet hâkimdi ve yüksek kulelerin gölgelediği avlular, ayak sesleriyle rahatsız edilmeksizin saatler geçiriyordu. Küçük yaşta kitaplara merak saran Julia, akşamüstleri, en sevdiği yazarların eserlerini bir araya topladığı küçük odalardan birine çekilmeye bayılırdı. Bu oda şatonun batı köşesini oluşturuyordu ve pencerelerinden biri denize bakıyordu. Denizin öte yakasında, ufkun kıyısına yakın bir yerde, Calabria'nın karanlık, kayalık sahili hayal me-

yal görülüyordu. Diğer pencere şatonun bir bölümüne bakıyor ve yakındaki ormanı da görüyordu. Julia müzik aletlerinin yanı sıra, hoşça vakit geçirmesini sağlayan her şeyi buraya yığmıştı. Aynı anda hem zarif hem keyifli hem de gözlerden ırak olan bu mekân, Julia'nın kendi icadı pek çok küçük süsle ve kız kardeşinin yaptığı birkaç resimle donatılmıştı. Burası Julia'nın kendi odasına bitişikti ve Madam'ın dairesiyle arasında sadece kısa bir koridor vardı. Aradaki koridor, uzun ve dolambaçlı başka bir koridora açılıyordu ve o koridor da, binanın kuzey cephesindeki ana dairelere bitişik kuzey salonunda sona eren ana merdivene çıkıyordu.

Madam Menon'un dairesi her iki koridora birden açılıyordu. Madam sabahlarını işte bu odalardan birinde, genç öğrencilerinin eğitimiyle uğraşarak geçiriyordu. Odanın pencereleri denize bakıyordu, içerisi aydınlık ve keyifliydi. Madam ile öğrencileri akşam yemeklerini alt kattaki dairelerden birinde yemeyi âdet edinmişlerdi ve Marki'nin genç hanımlara Latince ve coğrafya dersi veren, yıllardır şatoda yaşayan

hizmetlisi de sofrada daima onlara katılıyordu. Yazın güzel akşamlarında bu küçük grup sık sık, şatoya ait ormanın yüksek bir mevkiine inşa edilmiş bir çardakta yemek yerdi. Bu tepeden bakıldığında, göz alabildiğine deniz ve kara görülürdü. Manzara Messina Boğazı'na, Calabria'nın karşı yakasına ve Sicilya'nın uçsuz bucaksız, resimleri andıran tabiatına hâkimdi. Ebedi karlarla taçlandırılmış, bulutların arasından yükselen Etna Dağı ise manzaranın fonunda görkemli ve yüce bir tablo oluşturuyordu. Ayrıca buradan Palermo şehri de görülebiliyordu. Şehrin ışıltılı kulelerine dalıp giden Julia, onun güzelliklerini zihninde canlandırmaya çalışır, bir yandan da o dünyayı bir kez olsun görebilmek için sessizce iç geçirirdi. Julia şimdiye dek Markiz'in amansız kıskançlığı yüzünden o dünyadan uzak kalmıştı.

16

Rakip güzellik korkusu Markiz'in zihninde Emilia ile Julia'ya karşı güçlü bir önyargı oluşturmuştu. Kızları kendinden uzak tutabilmek için Marki'nin üzerindeki tüm nüfuzunu kullanıyordu. Emilia yirmi, kız kardeşi on sekiz yaşında olduğu halde, iki kız baba topraklarının ötesine henüz hiç adım atmamıştı.

Kibrin insanda mantıksız tedirginlikler uyandırdığı doğrudur ama Markiz'in kuruntuları çok da yersiz değildi. Lordun kızları ender rastlanan bir güzelliğe sahipti. Emilia'nın orantılı bir vücudu vardı. Açık tenli, sarı saçlıydı ve koyu mavi gözleri tatlı bir ifadeyle doluydu. Ağırbaşlı ve nazikti. Kadınsı yumuşaklığı yansıtan bir havası, görenlerin yüreğini eriten narin bir çekingenliği vardı. Julia ise daha neşeli ve zarifti. Adımları hafif, hareketleri canlı, gülüşü büyüleyiciydi. Koyu renkli, alev alev gözlerindeki bakışlar, alçakgönüllülüğün getirdiği bir tatlılıkla yumuşuyordu. Yüz hatları hoş kıvrımlardan oluşuyor, gülüşünün zarafeti dudaklarının çevresinde dolanıyordu. Çehresi, ruhunu etkileyen binbir türlü duyguyu anında yakalayıp yansıtıyordu. Omzunda güzel buklelere dönüşen koyu kestane saçları ise görünümüne tamamlayıcı bir çekicilik katıyordu.

İşte böylesine hoştu soylu Mazzini kızları ve böyle bir esrar perdesinin ardına saklanmışlardı. Ancak her şeye rağmen mutluydular, çünkü hayatın zevklerinden yoksun kalmanın üzüntüsünü duyacak kadar iyi tanımıyorlardı dünyayı. Gerçi Julia, ara sıra zihninde canlanan hayalî tabloya iç geçiriyor, dışında bırakıldığı hareketli yaşama karşı bir merak besliyordu. Böyle zamanlarda kendini keyif aldığı uğraşlara vermek, kafasındaki hayalî görüntüyü uzaklaştırıyor ve onu her zamanki hoşnut haline geri döndürüyordu. Julia, boş vakitlerini kitaplara, müziğe ve resme ayırır, pek çok güzel yaz akşamını çardakta geçirirdi. Burada Madam'ın hoş sohbetleri, Tasso'

17

nun şiirleri, Julia'nın lavtası ve Emilia'nın dostluğu bir araya gelerek, ancak hassas zihinlerin almayı ve iletmeyi başarabileceği türden bir mutluluk oluştururdu. Madam sohbetin tüm inceliklerine hâkimdi ve bunları uygulamaya koyardı. Genç öğrencileri ise bu sohbetlerin kıymetini sezer, ruhunu yakalardı.

Sohbetler iki sınıfa ayrılabilir: teklifsiz olanlar ve ince duygulara hitap edenler. Neşe ve huzur yaymaya, yüreği karşıdakine açmaya ve zihne sımsıcak bir ışık göndermeye yarayanlar, teklifsiz sohbetlerdir. Öte yandan, Madam Menon'un özellikle yetenekli olduğu, ince duygulara hitap eden sohbetlerin cazibesine duyarlı ve uygulamasına yetkin biri olabilmek için, tabiat ile sanatın işbirliği etmiş olması gereklidir. Böyle bir sohbette güçlü bir sağduyu, canlı duygular ve doğuştan gelen ince bir zevkin yanı sıra, ufuk açıklığı ve sadece birikimle gelen bir düşünce arılığının varlığı şarttır. Bu tür sohbetlere karşı konulmaz bir cazibe katabilmek içinse, hayat hakkında bilgiye, büyüleyici bir rahatlığa ve yalnızca kibar çevreleri sıkça ziyaret etmekle edinilebilecek türden bir nezakete sahip olmak gerekir, ikinci tür sohbette, insanın gönlüne ve hayal gücüne hitap eden konular ortaya atılır. Bunlar şevk ve incelikle tartışılır ve asla nezaket sınırlarını aşacak kadar uzun sürdürülmez. Böylece hayal gücü yeşerir -sezgiler gelişir- ve hassasiyetin rehberliğinde, zarafetle donatılmış ince zekâ, doğrudan yüreği nişan alır.

İşte Madam Menon'un sohbetleri tam da böyleydi ve çardağın hoş atmosferi sosyalleşmenin getirdiği keyiflere son derece uygundu. Bunaltıcı bir günün akşamında, en sevdikleri yerde yemeklerini yiyen mutlu grup, vaktin serinliğine ve gecenin güzelliğine kapılarak burada normalden uzun bir süre kalmıştı. Eve döndüklerinde, şatonun senelerdir kapalı olan bölümlerinden birinde

yer alan bir dairenin kırık kepenkleri arasından ışık sızdığını görüp şaşırdılar. Ne olduğuna bakmak için yakına gittiklerinde, ışık aniden kayboldu ve bir daha da görülmedi. Tedirgin olan Madam Menon, olayın nedenini araştırmak niyetiyle telaşla şatoya gitti ve kuzey salonunda Vincent'la karşılaştı. Gördüklerini ona anlattıktan sonra, derhal söz konusu dairelerin anahtarlarının bulunmasını emretti. Birinin yağma amacıyla binanın o bölümüne sızmış olmasından endişe ediyordu. Görevini yerine getirmesi gereken bir durumda içinde beliren anlamsız korkudan rahatsızlık duyan Madam, şato hizmetkârlarını bir araya topladı. Amacı, araştırmalarında onlara eşlik etmekti. Vincent, Madam'ın tedirginliğine güldü ve gördüğü şeyi de gece vaktinin hayal gücü üzerinde oynadığı bir oyuna verdi. Ne var ki, Madam niyetinden caymadı; uzun uzun ve tekrar tekrar arandıktan sonra, üstü pas kaplı, büyükçe bir anahtar bulunup çıkarıldı. Ardından Madam, yanında Vincent ve arkasında huzursuz bir merakla kıvranan hizmetkârlarla birlikte, binanın güney cephesine doğru yürümeye başladı. Anahtarla demir bir kapıyı açtılar ve bu bölümü şatonun diğer bölümlerinden ayıran bir avluyla karşılaştılar. Çimenlerle, ayrıkotlarıyla kaplı avludan birkaç basamak çıkarak büyük bir kapıya ulaştılar. Bu kapıyı açmaya çalıştılarsa da başaramadılar. Şatonun tüm anahtarları kapıda denendi ama hiçbiri işe yaramadı. Sonunda, meraklarını tatmin edemeden ve korkularını yatıştıramadan oradan ayrılmak zorunda kaldılar. Geri döndüklerinde, ortalık sakindi ve ışık bir daha görülmedi. Madam kaygılarını gizledi ve aile istirahate çekildi.

Ne var ki, Madam Menon olayı zihninden atamadı ve akşam vaktini yeniden çardakta geçirmesi için aradan uzunca bir zaman geçmesi gerekti. Herhangi bir rahatsızlık ya da keşif olmaksızın birbirini izleyen birkaç ayın

ardından, başka bir olay endişeleri tekrar körükledi. Julia bir gece küçük odasında normalden uzun bir süre kalmıştı. Sevdiği bir kitaba kendini kaptırmış, alışkın olduğu uyku saatini geride bırakmıştı. Şatoda onun dışındaki herkes uykudaydı. Saatin bir olduğunu haber veren gongla birlikte kendine geldi. Vaktin ne kadar geç olduğuna şaşırarak aceleyle odasına gitmeye yeltendiği bir sırada, gecenin güzelliği onu pencereye doğru çekti. Pencereyi açan Julia, ay ışığının karanlık ormandaki hoş yansımalarına bakabilmek için öne doğru eğildi. Böyle dururken, şatonun boş bölümündeki kanatlı pencerelerin birinden titrek bir ışık sızdığını fark etti. Aniden dizlerinin bağı çözülen Julia, düşmemeyi güçlükle başardı. Işık birkaç dakika içinde gözden kayboldu ve az sonra elinde fener taşıyan birisi, güney kulesine ait eski bir kapıdan çıkarak şatonun dış duvarları boyunca yürümeye başladı. Sonunda güney köşesine doğru saparak görüş sahasının dışına çıktı. Gördükleri karşısında şaşkınlık ve korkuya yapılan Julia, hemen Madam Menon'un dairesine giderek olanları ona anlattı. Bunun üzerine hizmetkârlar uyandırıldı ve herkes durumdan haberdar edildi. Madam toparlandı ve ev halkının bir araya toplandığı kuzey salonuna indi. Ancak avlulara girme cesaretini gösterebilecek kimse bulunamadı ve batıl korkular devreye girince, kimse Madam'ın emirlerine kulak asmadı. Madam, Vincent'ın ortalarda görünmediğini fark ederek haber göndertecekti ki, Vincent salona girdi. Şato halkını bir arada gördüğü için şaşkınlığa uğrayan Vincent'a olay hakkında bilgi verildi. Ardından Vincent, bir grup hizmetkâra, şato duvarları çevresinde yapacağı araştırmada kendisine eşlik etmelerini emretti. Hizmetkârlar gönülsüzce ama korkudan emre boyun eğdiler. Arama grubu, sıra dışı herhangi bir şeyle karşılaşmadan geri döndü. Korkuları doğrulanmamıştı ama dağılmamıştı da. Şato-

nun yıllardır kapalı kalmış ve geçen zaman içinde şartların etkisiyle tuhaf bir kasvet havasına bürünmüş bir bölümünde ışık görülmesi, doğal olarak şaşkınlık ve korku yaratmıştı. Sıradan halkın zihni, doğaüstüne dair her şeyi büyük bir hevesle kabul eder. Dolayısıyla hizmetkârlar da şatonun güney bölümünün doğaüstü bir güç tarafından ele geçirildiğine inanmakta gecikmediler. Uykuya dalamayacak kadar tedirgin oldukları için de gecenin geri kalanında nöbet tutmaya karar verdiler. Bu amaçla, ışığın geldiği güney kulesini görebilecekleri doğu balkonuna yerleştiler. Gece olaysız geçti ve tarifsiz bir keyifle izledikleri şafak vakti, üstlerine çöken korkunun kasvetini bir süreliğine dağıttı. Ne var ki, akşamın geri gelişi genel korkuyu yeniden canlandırdı ve şato halkı ardı ardına birkaç gece boyunca güney kulesini gözetledi. Bu süre içinde kayda değer bir şey görülmemiş olsa da, çok geçmeden şatonun güney tarafının hayaletli olduğu yönünde bir bilgi ortaya çıktı ve herkes tarafından benimsendi. Batıl inancın etkilerine kapılmayacak kadar üstün bir zihne sahip olan Madam Menon ise hâlâ huzursuz ve şaşkındı. Işığın yeniden görülmesi halinde Marki'yi durumdan haberdar etmeye ve söz konusu dairelerin anahtarlarını istemeye karar verdi.

Şato ve sakinleri, Napoli'de sefa sürmekte olan Marki'nin aklına nadiren geliyordu. Onun tek gurur kaynağı, kendi gözetimi altında eğitim almış olan oğlu, şefkat

gösterdiği tek kişi ise Markiz'di. Marki karısını romantik bir sevgiyle seviyordu; karısı ise bu sevgiye görünürde sevecenlikle, gerçekte ise ihanetle karşılık veriyordu. Markiz her tür şehveti özgürce tadıyor ama işlerini yakalanmaya, hatta şüpheye mahal vermeyecek derecede incelikli bir sanatla yürütüyordu. Aşk ilişkilerinde ateşli olduğu kadar gelgeç gönüllüydü. Ta ki genç Kont Hippolitus de Vereza dikkatini çekene kadar. Markiz'in mi-

zaçından gelen hercailik o noktadan sonra yatışır gibi oldu ve Markiz tüm arzularını genç Kont'a odakladı.

Kont Vereza babasını çocuk yaşta yitirmişti. Şimdi yetişkinliğe erişmiş ve mülkleri üzerindeki sahiplik hakkına kısa süre önce kavuşmuştu. Zarif ama erkeksi bir görünümü vardı, akıllı ve görgülüydü. Çehresi, karakterinin temel nitelikleri olan şevk, vakar ve cömertliğin mutlu bir birlikteliğini yansıtıyordu. Sahip olduğu yüce düşüncelilik sayesinde Napolililerin zevk düşkünlüğünden tiksiniyor, daha üstün arayışların peşine düşüyordu. Kont Vereza, Marki'nin oğlu Ferdinand'ın seçme, eski dostlarından biriydi ve aileyi sık sık ziyaret ederdi. Markiz ilk gördüğünde ona büyük bir ayrıcalık göstermiş, sonraları ise Kont'un onuruna sığdıramadığı ve niyetine uygun düşmediği için görmezden geldiği bazı yaklaşımlar sergilemişti. Kont Markiz'e soğuk bir umarsızlıkla karşılık vermiş olsa da, bu tutum Markiz'in tutkusunu yatıştıracağına daha da körüklemişti. Markiz'in yakın ilgisi o güne dek herkesçe büyük bir istekle talep edildiğinden ve coşkuyla kabul gördüğünden, şimdi karşılaştığı duyarsız reddediş gururunu ayaklandırmış, her tür cilveyi sergilemesine yol açmıştı.

İşte tam bu sıralarda Vincent bir rahatsızlığa yakalandı ve durumu kısa sürede ciddiyet kazandı. Hayatından ümidi kesen Vincent, bir ulak gönderilerek Marki'nin vaziyetten haberdar edilmesini ve ölmeden önce onu görmek istediğinin bildirilmesini talep etti. Hekimler Vincent'ın hastalığına çare bulamıyordu ve gözle görülür sıkıntılı hali de hasta adamın sonunu hızlandırıyordu. Son saatlerinin yaklaştığını hisseden Vincent, günah çıkarmak istedi. Rahip uzun süre onun yanından dışarı çıkmadı. Madam Menon başucuna çağrıldığında, Vincent uzun süredir yatıştırıcıların etkisi altındaydı. Soğuk ter damlaları, ölümün nefesini ensesinde hisseden adamın

kaşlarında asılı duruyordu. Vincent içeri girmekte olan Madam'a gözlerini güçlükle açarak baktı. Kadına yanına gelmesini işaret etti ve odaya kimsenin alınmamasını söyledikten sonra bir süre sessizce durdu. Zihni besbelli hüzünlü anıların ağırlığı altında eziliyordu. Birkaç defa konuşmaya çalıştıysa da, ya kararsızlık ya da güçsüzlüğü ona engel oldu. En sonunda Madam'a tarifsiz bir kederle bakarak, "Heyhat, Madam," dedi. "Tanrı benim gibi bir sefilin dualarını kabul etmiyor. Marki buraya varmadan çok önce ben göçüp gitmiş olacağım. Onu artık göremeyeceğim için, yüreğimi ağırlaştıran ve şu çaresiz son dakikalarımı korkunçlaştıran bir sırrımı size açacağım." Vincent'ın tavrından etkilenen Madam, "Huzursuz olmayın," dedi. "Samimiyetle pişmanlık gösterenlerden, bağışlamanın esirgenmediği öğretildi bize."

"Suçumun ve sırrımın büyüklüğünden haberiniz yok, Madam... Göğsümü sıkıştıran korkunç bir sır bu. Günahımın bu dünyada çaresi yok ve korkarım öbür dünyada da affedilmesi mümkün değil. Dolayısıyla, bir rahibe dahi olsa, itirafta bulunmaktan fazla bir medet ummuyorum. Ne var ki, küçük bir iyilik yapmak hâlâ elimde. İzin verin, size şatonun güney daireleriyle esrarengiz bir bağlantısı olan sırrı anlatayım." "Nedir o?" dedi Madam, sabırsızlıkla haykırarak. Vincent bir karşılık vermedi. Konuşmanın yorgunluğuyla baygın düşmüştü. Madam yardım için hizmetkâr zilini çaldı ve gerekli müdahalelerin ardından Vincent kendine geldi. Ne var ki, dili tutulmuştu ve hayata gözlerini yumana, yani Madam'la konuşmasından bir saat sonraya dek bu halde kaldı.

Madam'ın kafa karışıklığı ve şaşkınlığı son olayla birlikte acı verici bir boyuta ulaştı. Şatonun güney bölümüne dair çeşitli bilgileri aklından geçiriyordu; yıllar yılı orada kimsenin yaşamamış olması, bu konuda herkesin sessiz kalışı, ışığın ve esrarengiz kişinin görülmesi, anah-

tarların aranıp bulunamaması ve herkesin inandığı söylentiler... Tüm bunlar onun hayret ve merakını artırmaktan başka bir işe yaramıyordu. Şatonun güney bölümü bir esrar perdesinin ardına gizliydi ve perdeyi aralayabilecek tek kişi de öldüğü için, artık esrarın çözülmesi imkânsız görünüyordu.

Marki, Vincent'ın ölümünden bir gün sonra şatoya vardı. Yanına yalnızca hizmetkârlarını almıştı ve şato kapısına geldiğinde üzerinde sabırsız bir hal, çehresinde güçlü duyguları yansıtan bir ifade vardı. Madam onu genç hanımlarla birlikte salonda karşıladı. Marki kızlarını aceleyle selamladıktan sonra, Madam'a peşinden gelmesini söyleyerek meşe salona geçti. Madam, Marki'nin dediğini yaptı. İçeri girdiklerinde, Marki büyük bir tedirginlik içinde Vincent'ı sordu. Adamın öldüğünü öğrenince, telaşlı adımlarla odayı arşınladı ve bir süre hiçbir şey söylemedi. En sonunda bir koltuğa oturdu ve Madam'ı dikkatle inceleyerek Vincent'ın ölümüyle ilgili sorular sordu. Madam, Vincent'ın Marki'yi görme yönündeki içten arzusunu dile getirdi ve son sözlerini söyledi. Marki sessiz kalınca, Madam şatonun güney yakasıyla ilgili olayları anlatmaya koyuldu. Söz konusu olayların büyük bir önem taşıdığını düşünüyordu. Ancak Marki konuyu hemen geçiştirdi, Madam'ın endişelerine gülüp geçti ve kendisine tarif edilen esrarengiz görüntüleri zayıf ve ürkek bir zihnin yanılsamaları olarak niteledi. Sonra da Vincent'ın odasını ziyaret edeceğini söyleyerek sohbeti kesti. Marki bu odada oldukça uzun bir süre kaldı.

Ertesi gün Emilia ve Julia Markiyle birlikte akşam yemeği yediler. Marki sıkkın ve sessizdi. Kızlarının onu eğlendirme çabaları Marki'de hoşnutluktan çok, huzursuzluk yaratır gibiydi. Yemek bittiğinde dairesine çekilerek kızlarını üzüntü ve şaşkınlık içinde bıraktı.

Vincent, kendi isteği doğrultusunda, St. Nicholas

Manastırı'na ait kilisede toprağa verilecekti. Cenazeyle ilgili gerekli talimatları alan hizmetçilerden biri, Marki'ye güney kulesinde görülen ışıkla ilgili bilgi vermeye kalkıştı. Hane halkının dilinden düşmeyen batıl söylentileri Marki'ye anlatan hizmetçi, karanlık çöktükten sonra diğer hizmetçilerin avlulardan geçmediği şikâyetinde bulundu. Buna karşılık Marki, memnuniyetsiz bir ses tonuyla, "Peki, sana bu hikâyeyi anlatma görevini kim verdi?" dedi. "Kadınlarla hizmetçilerin korkaklık dolu, saçma sapan fantezileri benim dikkatime sunmaya değer şeyler mi? Çekil karşımdan. Dikkatime neyin sunulup neyin sunulmayacağını öğrenene kadar da bir daha huzuruma çıkma." Robert utanç içinde Marki'nin huzurundan çekildi ve konunun bir kez daha Marki'nin önüne getirilmesi için aradan hayli zaman geçmesi gerekti.

Genç Ferdinand'ın reşit olma yaşı giderek yaklaşıyordu ve Marki bu olayı Mazzini Şatosu'nda bir şölenle kutlamaya kararlıydı. Bu nedenle Markiz'e ve oğluna Napoli'den dönmelerini söyledi ve muhteşem hazırlıkların yapılmasını emretti. Emilia ile Julia, uzun süredir etkisinden kurtuldukları Markiz'in yeniden şatoya geleceği yönündeki haber karşısında büyük bir korkuya kapıldılar. Onun gelişiyle birlikte, sıkıntı verici kısıtlamalarla karşılaşacaklarını düşünüyorlardı. Dünyanın hem dertlerinden hem de keyiflerinden habersiz olan kızların tüm vakti şimdiye dek Madam Menon'un sevecen rehberliği sayesinde mutluluk dolu bir dinginlik içinde geçmişti. Ne sıkıntılar üzerlerinde baskı yaratmış ne de keyifler duygularını coşturmuştu. Bilgi edinme ve zarif hünerler kazanma uğraşı içinde dakikaları uçup gitmişti ve zamanın akışını belgeleyen tek şey, kaydedilen aşamalar olmuştu. Madam hem bir annenin sevecenliğine hem de bir dostun yakınlığına sahipti. Kızlar onu içten ve değişmez bir sevgiyle seviyorlardı.

25

Birkaç yıldır görmedikleri erkek kardeşlerinin maksatlı ziyaretinin haberi ise iki kıza büyük bir mutluluk verdi. Kardeşlerine dair çok belirgin anıları olmasa da, onun erdemleri ve hünerlerini keşfetmeyi büyük bir heves ve sevinçle bekliyor, Markiz'in varlığının yaratacağı huzursuzluğu onun dostluğuyla gidermeyi umuyorlardı. Julia yaklaşan şölene karşı da kayıtsız değildi. Gencecik hayal gücünün neşeli ve sımsıcak renklerle boyadığı yepyeni bir sahne açılacaktı önünde. Beklenen bir zevkin yaklaşması, yüreği, daha uzaktaki ve daha belirsiz olayların uyandıramayacağı duygulara karşı uyandırır. Uzakta kaldığı sürece yaşamın muazzam zevklerini sükûnetle karşılayan Julia, şimdi kendisini o zevklerin tadına varmaktan alıkoyan dakikaların geçmesini sabırsızlık dolu bir umutla bekliyordu. Bu derece coşkulu duygulara ve böylesine renkli bir hayal gücüne sahip olmayan Emilia ise yaklaşan şöleni sakin bir düşüncelilik hali içinde bekliyor, hatta kendi enerjisine ve tabiatına daha uygun olduğunu bildiği, dinginlik dolu uğraşlarının kesintiye uğrayacağını düşünerek neredeyse üzüntü duyuyordu

Markiz birkaç gün sonra şatoya ulaştı. Peşinde sayısız maiyeti, yanında Ferdinand ve keyif amacıyla kervana katılmış olan birkaç İtalyan asilzadesi vardı. Markiz'in gelişi müzik sesiyle duyuruldu ve menteşeleri çok zamandır pas bağlamış kapılar onu içeri almak üzere açıldı. Çehresi uzun süredir yalnızca kasvet ve kederi yansıtan avlular ve salonlar birdenbire ihtişamla parıldamaya, neşe ve

memnuniyetin sesini aksettirmeye başladı. Julia manzarayı uzaktaki pencerelerin birinden izliyordu ve zafer dolu nağmeler havayı doldururken göğsü hızla inip kalkıyor, yüreği sevinçle gümbür gümbür atıyordu. Markiz'in yarattığı korkular ise şimdiye dek hiç tanımadığı çılgın bir neşenin içinde boğulup gidiyordu. Markiz'in gelişi gerçekten de herkesin hissettiği, sınırsız bir zevki

ilan eder gibiydi. Marki karısını karşılamak üzere dışarı çıktığında, son zamanlarda çehresini gölgeleyen kasvet, karşılama gülücükleri arasında kayboldu ve herkes bunu neşeye davet biçiminde algıladı.

Emilia'nin dingin yüreği ise hiç de böylesine albenili bir manzaranın kanıtı gibi durmuyordu. Gördükleri karşısında derin bir iç çeken Emilia, kız kardeşinin neden Markiz'in arkasında yürüyen asil görünümlü delikanlıyı göstererek erkek kardeşlerinin o olmasını dilediğini de anlayamadı. Karşılarındaki manzaraya bakılırsa, Markiz'e takdim edilmek üzere çağrılmışlardı. Julia korkuyla titriyordu ve bir an için, şatonun eski haline dönmesini arzu etti. Takdim edilecekleri salonda ilerledikleri sırada, yanakları al aldı. Emilia ise en az onun kadar utangaç olduğu halde, zarafet dolu ağırbaşlılığını koruyordu. Markiz iki kız kardeşi tenezzül etme ile nezaket gösterme arası bir gülümsemeyle karşılarken, misafirlerin dikkati hemen kızların zarafet ve güzelliğine kaydı. Julia meraklı bakışlarla erkek kardeşini aradıysa da, et-raftakilerin hiçbirini, kardeşinin hatırında kalan görünümüne benzetemedi. Babası en sonunda kardeşlerini takdim ettiğinde, onun pencereden gördüğü delikanlı olmadığını anlayarak üzüntüyle iç geçirdi. Erkek kardeşleri son derece sevimli bir tavırla yaklaştı ve Julia onu büyük bir samimiyetle karşıladı. Uzun boylu ve heybetli bir oğlandı bu. Çok asil ve canlı bir havası vardı. Aynı anda hem sevimli hem de ağırbaşlı bir ifadeye sahipti. Akşam yemeği doğu salonuna hazırlandı ve sofralara bin bir çeşit yiyecek konuldu. Ziyafet sırasında müzik çalındı ve gece, salonda verilen bir konserle son buldu.

İkinci bölüm

Julia'nın uzun zamandır büyük bir sabırsızlıkla beklediği şölen günü nihayet gelip çattı. Şölene civardaki tüm soylular davet edilmiş ve şato kapıları şenlik için ardına kadar açılmıştı. Salonlarda en lüks ve pahalı yiyeceklerden oluşan muhteşem ziyafetler veriliyordu. Yumuşak bir müzik, kemerli tavanlarda yankılanıyordu. Duvarlara süsler asılmış, kısa süre önce kasvet dolu olan ortam şimdi adeta bir sihirbazın değneğiyle periler diyarına dönüşmüştü. Ortamı saran neşeye rağmen Marki sık sık kendisini eğlenceden soyutluyor ve neşelenme yolundaki tüm çabalarına rağmen yüreğini saran keder çehresine yansıyordu.

Akşam büyük bir balo yapıldı. Güzelliği ve tavırla-rındaki zarafetle dikkatleri hâlâ üzerinde toplayan Markiz, konukların karşısına muhteşem bir kıyafetle çıktı. Saçları çok sayıda mücevherle süslenmişti ama saça verilmiş şekil ona alımlı olmaktan çok, şehvetli bir hava katmıştı. Markiz kendi çekiciliğinin farkında olsa da, Emilia ile Julia'nın güzelliğine kıskançlıkla bakıyor ve onların sahip olduğu

yalın zarafetin, bolca prova edilmiş göz alıcı süslenme sanatından çok daha büyüleyici olduğunu içten içe kabul etmek zorunda kalıyordu. Kızların her ikisi de Sicilya'ya özgü sade bir tarzda giyinmişlerdi,

28

serbest bırakılmış gür saçları da yalnızca incili bantlarla tutturulmuştu. Balo açılışını Ferdinand ile Leydi Matilda Constanza yaptı. Emilia genç Marki Fazelli'yle dans etti ve bu dansı kişiliğinin en doğal nitelikleri olan rahatlık ve ağırbaşlılıkla tamamladı. Öte yandan Julia, pencereden yaptığı gözlemlerde de gördüğü bir kibarlıkla kendisine yaklaşan Kont Vereza tarafından dansa kaldırıldığında, zevk ile korku karışımı duygular yaşadı. Adımlarındaki zarafet ve duruşundaki alımlılık, davetlilerin beğeniyle fısıldaşmalarına neden oldu. Fısıltıları duyduğunda yanaklarının hafifçe kızarması ise Julia'nın çekiciliğini daha da artırdı. Müzik değişip de yumuşak Sicilya ritimleri eşliğinde dans etmeye başladığında, tüy gibi hafif hareketlerindeki incelik ve tabiatından gelen yumuşak havası, izleyenlerin sesini soluğunu kesti. Bu sessizlik dans bittikten sonra da bir süre devam etti. Markiz davetlilerin beğenisini görünürde memnuniyetle karşıladı; ama içten içe huzursuzluk duyuyordu. Kont Vereza dans eşi olarak Julia'yı seçtiğinde ıstırap dolu bir vesveseye kapılmış, Kont'u bütün gece kıskançlık dolu bir göz hapsine almıştı. Önceden aşkla ışıldayan yüreği, şimdi çok daha vahşi ve yıkıcı tutkuların çırpınışıyla paramparça oluyordu. Düşüncelerine çeşitli kuruntular hâkimdi, aklını bir türlü baloya veremiyordu ve huzursuzluğunu gizleyebilmek için tüm dikkatini toplaması gerekiyordu. Kendini Julia'ya takdim ettiği sırada Kont'ta coşkulu bir hava görmüş ya da gördüğünü sanmıştı ve bu da yüreğini kıskançlık dolu bir öfkeyle kavuruyordu.

Gece yarısı şatonun kapıları açıldı ve davetliler ışıl ışıl aydınlatılmış ormana dağıldılar. Ormana upuzun patikalar boyunca ışık takları kurulmuştu. Tepelerine piramit biçiminde lambalar asılı olan bu kemerler, göze tek parça bir alev sütunu gibi görünüyordu. Neşeli ve fantastik biçimleri olan, rengârenk lambalar asılı çeşitli ya-

29

pılarsa gelişigüzel aralıklarla etrafa dikilmişti. Ağaçların altına aperitifler dizilmişti ve görünmez ellerin çaldığı melodiler çevreye yayılıyordu. Müzisyenler, gözden ırak olmaları ve müzikleriyle hayal gücünü tetikleyebilmeleri için en kuytu, en gölgelik yerlere yerleştirilmişti. Büyüleyici bir manzaraydı bu. Güzellikten ve romantik bir ihtişamdan başka göze çarpan, neşe ve melodiden başka kulağa seslenen hiçbir şey yoktu. Davetliler içinde genç olanlar gruplaşmış, arada bir ağaçların arasında görülüp kayboluyorlardı. Julia buranın sihirli kraliçesi gibiydi. Kalbi zevkle pır pır ediyor, çehresine saf ve memnuniyet dolu bir sevinç ifadesi yayılıyordu. Cömert, içten ve coşkun bir duygu gözlerine yansıyor, hareketlerine canlılık katıyordu. Yüreği sevecen duygularla dolup taşıyor ve tattığı bu katıksız mutluluğu çevresindekilere de yaymak için sabırsızlanıyordu. Beğeni, gittiği her yerde adımlarını takip ediyordu. Ferdinand en az çevresini sarmalayan atmosfer kadar neşeliydi. Emilia halinden memnundu. Marki kederini şatoda bırakmış gibi

görünüyordu. Sadece Markiz perişan haldeydi. Seçkin bir grupla birlikte, deniz kıyısına ayrı bir itinayla kurulmuş çardakta yemek yiyordu. Çardağın üzerine, kenarları fistolu ve sırmalı, beyaz ipekten bir örtü gerilmişti. Sedirler de aynı kumaştan yapılmış, sütunlara ise lambalar asılmış, güller sarmalanmıştı. Saçaklara yerleştirilmiş bir sıra küçük fener, çatının kenarlarında bir ışık çizgisi oluşturuyor ve çizgi diğer ışıklarla birlikte, çardağa yerleştirilmiş aynalardan bir ihtişam parıltısı şeklinde yansıyordu. Kont Muriani çardak grubunun arasındaydı. Markiz'e kızlarının güzelliği konusunda iltifat ettikten ve kızların cazibesine esir olanlar adına şakayla yakındıktan sonra, Kont Vereza konusunu açtı. "Elbet herkes içinde Julia'yı en çok hak eden o. Onları dans ederken görünce düşündüm de, iki cinsin güzelliğine dair mükemmel bir örnek teşkil edi-

yorlar. Üstelik yanılmadıysam eğer, birbirlerinden hoşlandılar da," Sıkıntısını gizlemeye çalışan Markiz, "Evet, Lordum," dedi. "Kont'a atfettiğiniz tüm meziyetlere hak veriyorum, ancak mizacına dair bildiğim az şeye bakarak, onun ciddi bir bağlılık yaşayamayacak kadar uçarı olduğunu söyleyebilirim." Tam o sırada Kont çardağa geldi. "Ah," dedi Muriani gülerek, "sohbetimizin konusu sendin. Payına düşen iltifatları kabul etmek için tam vaktinde geldin. Leydi Julia'ya olan ilgini senin adına Markiz'e iletiyordum. Ancak Markiz kesinlikle karşı çıkıyor ve senin meziyetlerini onaylasa da, tabiatın itibarıyla hercai ve istikrarsız olduğunu iddia ediyor. Ne dersin, Leydi Julia'nın güzelliği gelgeç gönlüne gem vurur mu?"

"Markiz'in yakıştırdığı özellikleri hak etmek için ne yaptım bilemiyorum," dedi Kont gülümseyerek, "ama Leydi Julia'nın huzurunda özgürlüğüyle böbürlenecek yüreğin ya hercai ya da muazzam derecede duyarsız olması gerekir." Baştan sona tüm sohbeti dehşetle karşılayan Markiz, Vereza'nın üstüne basa basa söylediği son sözlerin ağırlığını hissetmeye başladı.

Eğlence deniz kıyısında yapılan muhteşem bir havai fişek gösterisiyle son buldu ama davetliler şafak sökene dek dağılmadılar. Julia şölenden istemeye istemeye ayrıldı. Önüne serilen bu yepyeni dünya karşısında büyülenmişti ve hayal gücünün yarattığı o canlı parıltıyı hakiki mutluluğun renklerinden ayırt edecek kadar yatışabilmiş değildi. Şu an hissettiği zevkin, o zevki ilk defa alevlendiren varlıklar tarafından daima ve eşit derecede alevlen-dirileceğine inanıyordu. İnsanlık zaafları genç zihinler tarafından asla seve isteye kabullenilmez. Etkileri tanımsız olduğu kadar değişken de olan birtakım amaçlar üstünden hayatlarımızı sürdürdüğümüzü; dün bizi büyük bir güçle etkileyen şeyin bugün hayal meyal hissedilebileceğini, hatta belki yarın göz ardı edileceğini bilmek

bize acı verir. Bu tatsız gerçeği nihayet kabullendiğimizde ise, iyilik ne zaman karşımıza çıksa onu tiksintiyle reddeder, hükmedemeyeceğimiz bir mutluluğu paylaşmaktan uzak durur ve sık sık geçici bir karamsarlığa kapılırız. Sonunda tecrübe ya da tesadüf bizi bu hatamızdan geri döndürür ve üzerimizde keyifli ama kalıcı bir etki yaratabilecek bir amaç sunar bize. İşte o etkiye mutluluk deriz. Mutluluğun zevk diye anılan duygudan farkı, temelinde erdemin yatıyor olmasıdır

ve erdem de aklın ürünü olduğundan, istikrarlı bir etki yaratabilecek kapasiteye sahiptir.

Julia'nın yüreğinde o güne dek gizli kalmış tutkular, koşulların değişmesiyle birlikte güç kazanmış ve yarattığı etkiyle ona acı ve sevinç karışımı küçük bir tecrübe yaşatmıştı. Vereza'nın yakışıklılığı ve hoş yönleri, içinde yepyeni ve karmaşık bir duygu uyandırmıştı. Üzerinde düşündükçe körüklemekten korktuğu ama tamamen direnemeyeceği kadar zevkli bulduğu bir duyguydu bu. Sevince karşı titreyen bir hassasiyete sahip, hayal kırıklığıyla henüz katılaşmamış olan genç yürekler her duyguya kucak açar ve o duyguların büyüyerek mutluluğa dönüşeceği yönünde acı verici ve romantik bir bekleyişe girer.

Julia da gönüllü bir tedirginlikle Vereza'nın kendisine karşı duygularını öğrenmek istiyor, gün boyu yaşadıklarını birer birer aklından geçirse de hiçbir şeyden emin olamıyordu. Düşüncelerinin sonucunda ortaya sadece soluk ve belirsiz bir ışık çıkıyordu ve bu ışık yol göstermekten çok, aklını karıştırıyordu. Julia kâh kendisine özel bir ilgi gösterildiğini, kâh bariz bir kayıtsızlık sergilendiğini anımsıyordu. Kont'un diğer genç kızlara yaklaşımını kendisine olan yaklaşımıyla karşılaştırdı ve onun her bir leydinin ilgisini eşit derecede arzuladığını düşündü. Öte yandan leydiler Julia'nın gözüne, Vereza'nın be-

genişini kazanmak için kur yapıyorlarmış gibi göründü. Kont'un aradaki farkı ayırt edecek hassasiyete sahip olmayabileceği düşüncesiyle bir an ürperdi. Tüm bu düşüncelerden hiçbir olumlu sonuç çıkaramamıştı ve güvensizlik yüzünden içindeki acı hissi diğer tüm hisleri bastırmıştı. Ancak acı, mutlulukla öyle iç içe geçmişti ki, Julia eski huzurlu haline dönmek bile istemiyordu. Düşünceler ve huzursuzluk yüzünden uykusu kaçtı ve yeniden Vereza'yı görebilmek, araştırmasını sürdürebilmek için sabahın gelişini sabırsızlıkla beklemeye koyuldu. Nihayet gün doğduğunda, erkenden kalktı ve ayrı bir titizlikle süslendi. Ardından, en sevdiği odaya gitti ve kitap okuyarak kahvaltı saatini beklemeye başladı. Ne var ki, aklını bir türlü kitaba veremiyordu. Çalgısı lavta ve sevdiği müzikler ona önceki kadar keyif vermiyordu. Zaman donmuştu sanki. Kahvaltı saatinin hiç gelmeyeceğini düşünmeye başladı ve giderek kederlendi. En sonunda saatin gongu duyuldu ve bu ses vücudundaki her bir siniri titreştirdi. Heyecan içinde odadan çıkan Julia, ablasının dairesine doğru yürümeye başladı. Aşk ona gizliliği de öğretiyordu. Bugüne dek tüm düşüncelerini Emilia'yla paylaşmıştı, oysa şimdi sessizlik içinde kahvaltı odasına geçerlerken, ablasıyla göz göze gelmekten neredeyse korkuyordu. Kahvaltı odasında iki kardeş yalnız kaldılar. Julia, Emilia'yla sohbet etmekte son derece zorlanıyordu, çünkü ablası giderek daha sıkıcı ve yorucu gelen gözlemleriyle düşüncelerini bölüyordu. Julia daha fazla dayanamayarak küçük odasına çekilmek üzereydi ki içeri Marki girdi. Mağrur bir havası ve bakışlarında bir sertlik vardı. Kızlarını soğukça selamladı. Kızlar babalarının genel konularla ilgili sorularını yanıtlamaya başladıkları sırada, bu defa Markiz onlara katıldı ve grup kısa süre sonra toplaştı. Vereza'yı göreceği anı acı dolu bir sabırsızlıkla beklemiş olan Julia, o an gelip çattığında sıkıntıyla iç

geçirdi. Utangaç bakışlarını önünden kaldırmakta zorlanıyordu. Kont'la tesadüfen göz göze geldiğinde, içini hafif bir ürperti kapladı ve o anda duygularının anlaşılmasından duyduğu korku, yaşadığı çelişkili ruh halini daha da belirgin bir şekilde gözler önüne serdi. Sonunda Markiz'in bir bakışı Julia'nın dağınık düşüncelerini toparlamasını sağladı ve aşkı bastıran diğer duygularla zihni yavaş yavaş eski dinginliğine kavuştu. Julia, Vereza'nın tavırlarında kendisine yönelik özel bir ilgi sezmeyince, ona karşı çok daha dikkatli davranmaya karar verdi.

O gün de bir önceki gün gibi eğlenceye adanmıştı. Akşam, soylulardan oluşan bir grup konser verdi. Ferdinand viyolonsel, Vereza Alman flütü, Julia da kuyruklu piyano çaldı. Julia dokunuşu ve tarzındaki incelikle seyircilerin tüm dikkatini üzerine topladı. Ferdinand güzel bir düet seçerek Vereza'dan kız kardeşine eşlik etmesini istediğinde ise, Julia tahmin edileceği gibi büyük bir şaşkınlık yaşadı. Ancak yeteneğinin bilincinde olmanın gururuyla, utangaçlığını kısa sürede yenerek tüm hünerini sergiledi. Melodi sade ve hüzünlüydü, Julia da ona kendine özgü ifadesinin cazibesini kattı. Piyanosuyla şarkıya güzel bir şekilde eşlik etti ve ikinci kıtanın sonuna doğru seslendirdiği bir notayla enfes bir ton yakaladı. Ardından birkaç basit notaya geçiş yaptı. Öyle içten bir hassasiyetle seslendirmişti ki gözlerden yaşlar damlamaya başladı. Bir anda flütün sesi titredi ve kendinden geçen Hippolitus çalmayı bıraktı. Parçanın kapanışını bir sessizlik takip etti. Büyülenen seyirciler bir iç çekişle kendilerine gelene dek sessizlik devam etti. Herkes alkış tutarken Hippolitus kıpırdamadan duruyordu. Julia onun davranışlarını dikkatle inceledi ve gözlerinin içine baktığında, onda uyandırdığı hisleri gördü. Gördüğü şey karşısında yüreği benzersiz bir duyguyla titreşti ve hayatın kapkaranlık tonuyla tezat oluşturan bir mutluluk ışınının hayatı bir

anda aydınlattığı o ender anlardan birini yaşadı. İçindeki kaygı, şüphe ve tüm tedirginlik verici duygular uçup gitti ve akşamın geri kalanında sadece sevinç hissetti. Hippolitus'un davranışlarına utangaçlıkla dolu bir saygı hâkim olmaya başlamıştı ve bu da Julia'nın gözüne ateşli tavırlardan çok daha hoş görünüyordu. Gece bir baloyla sona erdi ve Julia bir kez daha Kont'a eşlik etti.

Balo dağıldığında Julia dairesine çekildi ama uykuya dalamadı. Sevinç de en az endişe ve keder kadar huzursuzluk veriyordu insana. Yepyeni bir varoluş şekline geçiş yapmış gibiydi Julia. O güne dek gizli akan sevgi pınarlarına şimdi el değmişti ve o pınarlar, hayalinde canlandırdığının çok ötesinde bir mutluluk bahşetmişti ona. Bugüne dek yaşadığı hayatın sükûnetini düşündü ve bunu şimdiki duygularıyla karşılaştırıp da aradaki farkı görünce, sevinçten göklere uçtu. Eskiden ona zevk veren her şey, şimdi gözüne sönük görünüyordu. Hatta o zevklerden nasıl etkilendiğine, mahkûm edildiği sıkıcı tekdüzeliğe nasıl olup da seve seve katlandığına şaşıyordu. Sanki ilk defa yaşıyormuş gibiydi. Seviliyor olma fikrine kapılıp giden hayal gücü, romantik mutluluğun diyarlarına dalış yaptı ve Julia'yı tüm kötülük ihtimallerinin üzerine yükseltti. Hippolitus tarafından sevildiğine göre, mutluluktan başka bir şey yaşaması mümkün değildi.

Keyifle kendinden geçtiği sırada, penceresinin hemen altından gelen bir müzik sesi onu uyandırdı. Aşağıda maharetli bir el lavta çalıyordu. Ateşli ama hüzünlü bir senfoninin ardından sihirli bir ses öyle yanık, öyle içli bir melodi tutturdu ki, adeta aşkın ruhunu soludu. Lavtanın yumuşak ve tatlı akorları şarkıya eşlik ediyordu. Julia kulak verince, aşağıdaki sözleri duydu:

35

SONE[1]

Gece sütliman!

Şimdi tek bir sesin bile

Yolu düşmüyor bu kasvet vaktinin sükûnetine;

Şu yüksek siperlerde

Uyku hüküm sürüyor,

Herkesi o tatlı unutkanlık efsunuyla örtüyor.

Bir ben hariç...

Boşuna susamışım tesirine

Derdimi bir an olsun unutkanlık alsın diye.

Aşk peşine düşünce yine kaçıyor o ürkek tanrı,

Hep geri çevirerek biçare âşığın dualarını.

Bunu bir sessizlik izledi, sonra aynı melodi tekrarlandı. Ardından müzik duyulmaz oldu. Julia az önce Hippolitus tarafından sevildiğini düşünüyordu, şimdi ise bu tatlı gerçek tamamen doğrulanmıştı. Ne var ki, uyku eninde sonunda tüm duyularını ele geçirdi ve hayallerdeki mutluluk o havai siluetiyle gözlerinin önünde gezinmeyi bıraktı. Gün ağardığında, Julia hafiflemiş, tazelenmiş bir halde uyandı. Bugünkü duyguları dünkülerden ne kadar da farklıydı. Kaygıları buharlaşıp sevince dönüşmüştü. Her varlıktan ayrı bir keyif alan, kasvetli bir çölü sihirli bir dokunuşla cennete dönüştürüveren ruh hallerinin o neşeli dansını içinde hissediyordu. Hareket ettiğinin farkına bile varmaksızın, uçarcasına kahvaltı odasına gitti. Ancak içeri gireceği sırada, küçük bir tereddüde kapılarak kızardı. Vereza'yla göz göze gelmekten neredeyse korkuyordu. Çok geçmeden kendini topladı, çünkü Kont içeride değildi. Grup yavaş yavaş sofraya toplandı. Bu arada Julia içeri giren herkese acı dolu bir kaygıyla bakıyor, fakat aradığı kişiyi bir türlü göremiyordu. Sonunda şaşkınlık ve huzursuzluk içinde bakışlarını kapıya dikti ve ne

1. On sekizinci yüzyılda sonenin mutlaka on dört mısradan oluşması gerekmiyordu. Herhangi bir kısa lirik şiir sone diye adlandırılabiliyordu.

Öz Büyücüsü

zaman içeri biri girse, yüreği heyecanla çarpmaya başladı. Ne yazık ki her defasında hayal kırıklığına uğruyordu. Var gücüyle karşı koymaya çalışsa da, neşesi keyifsizliğe dönüşmeye başladı. İşte o anda, aşkın insanda mutluluktan başka duygular da yaratabildiğini anladı. Hippolitus tarafından sevilse bile, mutsuz olması mümkündü. Kendisine yeni yeni musallat olan hüzünlü bir iç çekişin ardından, iç huzurunun Hippolitus'a ne denli bağlı olduğunu düşünerek ürperdi. Kont nihayetinde ne kahvaltıya geldi ne de kahvaltıda ondan söz edildi. Julia nezaketinden dolayı Kont hakkında soru sormadı; ama bir süre sonra sohbete katlanamaz oldu. Bunun üzerine Madam Menon'un dairesine çekilerek kendini resme verdi. Akşam yemeğine dek bu şekilde oyalanmaya çalışacaktı. Yemekte Hippolitus'u görmeyi umuyordu. Madam her zamanki gibi candan ve neşeliydi; ama Julia'nın davranışlarındaki çekingenliği gözden kaçırmadı. Ona bu konuda sorular sordu, fakat öğrencisinin aklını çelen konudan tamamen habersizdi. Büyük bir hevesle beklediği saat nihayet gelip çattığında, Julia yemek salonuna geçti. Kont yine salonda değildi. Sohbet ilerledikçe, Kont'un sabah vakti tekneyle Napoli'ye gittiğini öğrendi. Ne zamandır gözüne büyüleyici görünen ortamın rengi bir anda değişiverdi ve kalabalığın, eğlencenin orta yerinde kendisini yapayalnız, reddedilmiş hissetti. Dileklerine kapılarak yanlış bir yargıya vardığı için kendisine kızıyordu. Hippolitus'un gidişini düşününce, hayranlık duygusunu aşkla karıştırdığına ikna oldu. Ayrıca, soneyle ona seslenen müzisyenin de Kont olmadığı sonucuna vardı. Böylece, mutluluğun o mükemmel dokusu dağılıp gitti. Duygularımızın şekli ne kadar da kısa süreler içinde değişebiliyor, dün nefret ettiğimiz şey, bugün arzulanır hale gelebiliyor. Julia bir süredir büyük bir keyifle geride bıraktığı sakin hayatını şimdi hasretle anıyordu. Neyse ki, Kont'a yönelik duygularının kimse ta-

rafından bilinmemesi ve herhangi uygunsuz bir davranış sergilememiş olmasıyla avunabilecek durumdaydı.

Haftanın bitişiyle birlikte şatodaki kutlamalar da sona erdi. Ancak Markiz'in neşeli hali, sükûnete dönüşü imkânsız kılıyordu. Markiz kendisini önceki eğlencelerden daha şahsi ama ihtişamıyla onları aratmayan meşgalelere verdi. Konser gecesi Hippolitus'un davranışlarını kırgınlıkla, sonradan gidişini ise hüzünle izlemişti. Yine de talihsizliği kederle sürdürmeyi reddederek düş kırıklığını eğlencenin telaşıyla gidermeyi düşünüyordu. Tüm bunlara rağmen Vereza'yı zihninden silemiyordu. İsteklerine ket vurmaya alışkın olmayan Markiz, şimdi onların hâkimiyeti altına girmişti. Üstelik, tutkulara hükmedebilmek için onları vaktinde boyunduruk altına almak gerektiğini çok geç anlamıştı. Tutku, yarattığı etkinin aşırılığıyla, adaletsizlik kadar zayıflık da üretir. Markiz düş kırıklığı yüzünden yüreğine çöken acıya dayanabilecek metaneti kendinde bulamıyor, o acının etkisinden masumlara eziyet ederek kurtulmaya çalışıyordu. Julia'nın güzelliğiyle Kont'u ele geçirdiğinde ve onu kendisine karşı kayıtsız bıraktığına inanıyordu. Bu yüzden de sıradan bir gözlemcinin gözünden kaçabilecek ve yalnızca yaşayanların bileceği türden binbir türlü incelikli sanatla ona durmaksızın işkence etmeye başladı. Tek

başına fazla önem taşımayan ama bir araya geldiğinde acımasız ve kesin bir etki yaratan türden sanatlardı bunlar.

Mutluluk fikri Julia'nın zihninden artık silinmişti. Neşe, o tatlı ışığını geleceğe yansıtmaz olmuştu ve onun ışınıyla aydınlanmayan nesneler de karanlık ve renksiz bir hal almıştı. Julia fırsatını buldukça kalabalıktan çekiliyor, yalnızlığın özgürlüğüne sığınıyordu. Böyle zamanlarda kendini hüzünlü düşüncelere kaptırıyor, suya düşen ilk ümitlerimizin daima peşinden gelen o ümitsizlik duygusuna dalıp gidiyordu.

38

Haftalar haftaları izledi ama Napoli'ye dönmekten bahseden yoktu. Marki sonunda yazın geri kalanını şatoda geçirme niyetinde olduğunu açıkladı. Markiz bu karara saygıyla boyun eğdi, çünkü şatoda etrafı onu pohpohlayanlara çevriliydi. Üstelik kendisine durmaksızın yeni meşgaleler icat ediyordu. Napoli'yi onun için son derece değerli kılan o şenlik hali şimdi Mazzini ormanlarını aydınlatıyor, şatosunu çınlatıyordu.

Madam Menon'un kaldığı daireler ferah ve asildi. Denize açılan pencereler, bir yakası Sicilya Adası'nın güzel kıyılarıyla, diğer yakası Calabria dağlarıyla sınırlı Messina Boğazı'nın manzarasını gözler önüne seriyordu. Rengârenk flamaları güneşin altında parıldayan teknelerle dolu boğaz, her daim hareketli bir manzara sunuyordu. Ana oda, şatonun muazzam giriş alanının üzerinde uzanan bir balkona açılıyordu. Balkonsa genişliği ve güzelliği açısından eşine az rastlanır nitelikteydi. Bunlar eskiden şatonun ana daireleri olarak düşünülür ve Marki Napoli'ye gittiğinde Madam Menon'la genç öğrencilerinin ikametgâhı olarak kullanılırdı. Pencerelerden görünen manzaranın güzelliğine ve balkonun keyifli ortamına hayran kalan Markiz, odalara eski ihtişamını kazandırmaya karar verdi. Niyetini Madam'a çıtlattı ve hemen ardından Madam için farklı daireler ayarlandı. Süitin bir bölümünü oluşturan, Emilia ile Julia'nın odalarına da yine Markiz el koyunca, Julia'ya yalnızca sevdiği küçük oda kaldı. Kızlara ayrılan odalar geniş ama kasvetliydi. Bu odalar senelerdir boş kalmıştı ve yeni sakinleri için yapılan hazırlıklara rağmen, insana hüzün veren, terk edilmiş görünümleri değişmedi. Julia, Madam'ın odasının ilerisinde kalan kendi odasının aslında güney binasının bir bölümünü teşkil ettiğini, ancak yine de o bina ile arasında herhangi bir geçişin olmadığını fark etti. Yapının bu bölümünde yaşanan esrarengiz olayı düşününce, mantıkla yatıştıramadığı bir

39

korkuya kapıldı. Duygularını Madam'a açtıysa da, Madam samimi olmaktan çok, sağduyulu bir tepkiyle bu korkulara güldü. Marki'nin tutumu, Vincent'ın ölüm döşeğinde söylediği sözler ve önceden yaşanan şüpheli olaylar Madam'ın zihninin derinliklerine kazınmıştı; ama o, sadece zamanın çare bulabileceği şüphelerini kendine saklamanın gerekli olduğunu düşünüyordu.

Julia değişikliklere ayak uydurmaya çalıştı ve kısa bir süre sonra ortaya çıkan bazı koşullar, mevcut duygularını silip süpürerek onda çok daha ilginç duygular

uyandırdı. Bir gün, kendi dairesindeki dolaplardan birinin küçük çekmecelerinde duran kâğıtları düzenlerken bir resim buldu. Yüzünde mağrur bir teslimiyet ifadesi olan bir kadın minyatürüydü bu. Kadın kederli ama sevecen bakışlarını yakarırcasına göğe dikmişti. Bu yüz hatlarını gölgeleyen hüzün dolu durgunluk karşısında derinden etkilenen Julia, bir anda gözlerinin yaşardığını hissetti. Bilmediği bir nedenden dolayı kendisini büyüleyen bu resme bakmayı sürdürerek derin bir iç çekti ve ağlamaya başladı. Portrenin adeta nefes alıp verdiğini ve insanın içine işleyen yumuşak bakışların kendi bakışlarına dikildiğini görür gibiydi. Minyatürün uyandırdığı duyguların etkisinden kurtulamayınca, onu Madam'a gösterdi. Madam'ın üzüntüyle karışık şaşkınlığı ise merakını iyice körükledi. Ardından bir de annesinin tasvirine gözyaşı döktüğünü anlayınca, ne karmaşık duygular yaşadı! Henüz değerini bilemediği bir yaşta ana sevgisinden mahrum kalmış olan Julia, şimdi ağlayıp yakarsa da geri getiremeyeceği şeyin yasını tutuyordu. Aynı derecede hassas duygulara kapılan Emilia da gözyaşlarını kardeşinin gözyaşlarına kattı. İki kız büyük bir sabırsızlık ve ısrarla Madam'a, annelerinin çehresine nüfuz etmiş kederin nedenini sordular.

"Ah, sevgili çocuklarım," dedi Madam, derin bir iç

çekerek. "Sadece sizin değil, benim bile huzurumu kaçıracak kadar zor bir talepte bulunuyorsunuz benden. İstediğiniz bilgiyi size verebilmek için, sonsuza dek silmeyi dilediğim kendi hayatımın anılarını gözlerimin önünden geçirmek zorunda kalacağım. Ne var ki, sizi bu kadar yakından ilgilendiren bir bilgiyi saklamak hem zalimlik hem de haksızlık olur. Dolayısıyla, arzunuz uğruna huzurumdan feragat edeceğim.

Anneniz Louisa de Bernini, bildiğiniz üzere Kont Bernini'nin tek kızıydı. Tahminimce sizler, ailenizin payına düşen talihsizliklerden habersizsiniz. Kont'un ana ikametgâhı, halkın şeytanlarla dolu olduğuna inandığı Etna Dağı'na yakınlığından dolayı Val di Demona diye anılan vadiye kuruluydu. Etna'nın vadiyi alevler altında bırakan korkunç patlamalarından birinde, büyükbabanızın arazisinin büyük bölümü harap oldu. Kont o sırada ailesinin birkaç üyesiyle birlikte Messina'daydı ama kır evinde kalmakta olan Kontes ile oğlu hayatlarını kaybettiler. Kont'un geri kalan mülkü nispeten değersizdi ve karısı ile oğlunu yitirmiş olmak onu derinden yaralamıştı. Kont hayatta kalan tek çocuğu Louisa'yla birlikte Catania yakınlarındaki küçük bir malikânede inzivaya çekildi. Louisa o sırada on beş yaşlarındaydı. Büyükbabanızla benim bir akrabalığım vardı, anneniz de bana çok bağlıydı. Bu bağ, büyüdükçe bizi birbirimize, kan bağı olan insanlardan da çok yaklaştırdı. Sevdiğimiz şeyler ve zevklerimiz aynıydı ve belki de yaşadığımız benzeri talihsizlikler dostluğumuzu daha başlangıçta pekiştirmişti. Ben de anneniz gibi Etna patlamasında bir ebeveynimi kaybetmiştim. Annem ben henüz onun değerini anlayamadan bu dünyadan göçüp gitmişti zaten; ama son derece saygı duyduğum ve candan sevdiğim babamı o korkunç patlamalardan birine kurban vermiştim. Topraklarımız lavlar altında kalmıştı ve babam kara bahtının ya-

sini tutmak, yoksulluğun zorluklarıyla boğuşmak üzere geride tek oğlu ile beni bırakmıştı. Hayatta kalan en yakın akrabamız olan Kont, cömertlik ederek bizi yanma aldı ve kendisi için öz çocuğundan farksız olduğumuzu söyledi. Boş vakitlerini doldurmak amacıyla, o sırada on yedi yaşlarında olan erkek kardeşimin eğitimini tamamlama işini üstlendi. Kardeşimin zekâsı da Kont'un emeklerini boşa çıkarmayacak nitelikteydi. Kont, Louisa ile bana genellikle birlikte ders verirdi ve o saatlerde Orlando da bize katılırdı. Dingin hayatı, vaktini çalışmaları arasında makul bir şekilde bölüştürmüş olması, çocuğum diye andığı kişilere verdiği eğitim ve birkaç yakın dostunun sohbeti Kont için zamanın etkisini hafifletiyor, yaşadığı büyük acıyı hafifleterek sessiz sakin bir kedere dönüştürüyordu. Hayatı henüz iyi tanımayan ve ruh halleri henüz gençliğin o mutlu esnekliğini koruyan Louisa ile bana gelince... Zihinlerimiz yavaş yavaş ıstıraptan dinginliğe, dinginlikten mutluluğa doğru kaydı. Kimi zaman kardeşim ona keyifli bir pasaj okuduğunda, Louisa'nın çehresinin samimi bir ilgiyle aydınlandığını fark ederdim. Bunun nedeni ise okunan şeyden çok, okuyan kişinin kendisiydi sanki. Hayatımızın hiç şüphesiz en imre-nilesi günleri olan o günler, sakin uğraşlarla ve adım adım kaydettiğimiz gelişmelerle geçiyordu.

Kont bir gün kardeşimi orduya yazdırdı ve Orlando' nun, görevlendirildiği Sicilya Alayı'na katılacağı gün gelip çattı. Kuzenimin dalgınlığı ve kederli hali, artık uzun süredir kendisinden bile gizlediği sırrı bana açık ediyordu. Louisa, Orlando'nun onun hayatında ne kadar önemli bir yeri olduğunu ancak ayrılma vakti geldiğinde anlamıştı. Orlando'nun gidişinin arifesinde Kont babacan ama erkeksi bir sevecenlikle, yakında aramıza girecek olan mesafeden yana yakındı. 'Ama oğlum cesaretine karşılık şeref payeleriyle ödüllendirildiğinde, yine kavu-

şacağız birbirimize,' dedi. Louisa'nın beti benzi attı, derin bir 'ah'ı güçlükle bastırdı ve duygularını gizlemek için klavsenini çalmaya başladı.

Kardeşimin çok sevdiği bir köpeği vardı. Yola çıkmadan önce onu Louisa'ya emanet etti ve köpeğe iyi davranmasını, ara sıra da sahibini anımsamasını rica etti. Kardeşim duygularına hâkim olmayı başardı ama Louisa'ya arkasını döndüğünde yanağından bir damla yaş süzüldü. Sonunda yanımızdan ayrıldı ve sanki onun gidişiyle birlikte mutluluğumuz da buhar olup uçtu. Orlando'nun varlığıyla hayat kattığı yerler artık tenha ve hüzünlüydü ama biz yine de onun sevdiği mekânlarda gezinmeye bayılıyorduk. Louisa bana bile kardeşimden söz etmekten kaçmıyordu, fakat kimsenin kendisine bakmadığını düşündüğü zamanlarda sık sık klavsenini alıp Orlando'nun veda gecesinde çaldığı şarkıyı çalıyordu.

Zaman zaman, kardeşimin iyi olduğuna dair güzel haberler alıyorduk ve alçakgönüllülüğü yüzünden o bize yansıtmasa da, biz anlatılanlardan, büyük cesaretler sergilediğini anlıyorduk. Nihayet Orlando'nun dönüş vakti yaklaştı ve Louisa'nın yerine gelen neşesi, yüreğinde kardeşimin nasıl bir yer tuttuğunu bize gösterdi. Orlando cesaretine karşılık verilen nişanlarla geri döndüğünde, herkes tarafından büyük bir neşeyle karşılandı. Kont ona gururla, bir babanın şefkatiyle kucak açtı ve villa bir kez daha mutluluk yuvasına dönüştü. Orlando'nun kişiliği ve

tutumu çok gelişmişti. Gençliğin verdiği asil güzelliği yerini erkekliğin kibar ağırbaşlılığına bırakmıştı. Ayrıca, öğrendiklerinin üstüne biraz da dünyevi bilgi eklemişti. Louisa'yla karşılaştığında yüzünü aydınlatan sevinç, aynı anda hem hayranlığını hem de aşkını dile getiriyordu. Bunu fark eden Louisa'nın al al olan yanakları ise, konudan habersiz birinin bile ortada karşılıklı bir memnuniyet olduğunu anlaması için yeterliydi.

43

Orlando yanında askerden arkadaşı olan genç bir Fransız'ı getirmişti. Savaşta onu bir tehlikeden kurtaran bu kişiyi Kont'a koruyucusu olarak tanıttı. Kont gence minnettarlık ve özel bir ilgi gösterdi ve kardeşimin bu dostu uzunca bir süre villada ağırlandı. Son derece kibar tavırlı, eğitimli ve görgülü birisiydi. Kısa süre sonra bana yakınlık göstermeye başladı ve doğrusu kayıtsız kalınamayacak kadar da hoş biriydi. Benim için değerli olan bir hayatı kurtarmış olmasından dolayı duyduğum minnettarlığın belki de temelini oluşturduğu bir ilgi, kısa sürede büyük bir aşka dönüştü. Birbirimizi tanıdıkça bağlılığımız daha da arttı ve sonunda Şövalye Menon beni Kont' tan istedi. Kont bana danıştı ve bağlanmaya hazır olduğumu öğrenince, yabancının ailesine dair araştırma yapmaya koyuldu. Bu konuda tatmin edici ve memnuniyet verici bilgiler topladı. Şövalye, birkaç yıl önce hayata gözlerini yummuş olan ve Fransa'da geniş arazi sahibi bir Fransız centilmenin ikinci oğluydu. Baba geride birkaç oğul bırakmıştı ve aile mülkü de elbette en büyük oğula devredilmişti. Öte yandan iki küçük oğula da büyük miktarda mülk kalmıştı. Nikâhımız villada, Kont, Louisa ve kardeşimin dahil olduğu küçük bir grubun huzurunda kıyıldı. Düğünden kısa süre sonra kocam ve Orlando alaya geri çağrıldılar. Kardeşimin duyguları artık tamamen Louisa'ya odaklanmıştı ama nezaket ve kibarlığından dolayı hâlâ sessizliğini koruyordu. Yoksul olduğu için, Louisa'yla evlenmek istemenin, Kont'un iyiliklerine nankörlükle karşılık vermek anlamına geleceğini düşünüyordu. Onun yüreğinde yaşadığı mücadeleyi gördükçe benim de yüreğim kanıyordu. Kont ile Louisa sefer sırasında villada kalmamı öyle samimi bir ısrarla istediler ki, kocam sonunda razı oldu. Ardından ayrılık vakti gelip çattı. - Ah! Hatırlatmayın bana o günleri! - Kocamla birlikte gitmiş olsam, her şey farklı olabilirdi ve bunu izle-

44

yen ıstırap dolu, bitmek bilmez yıllar da yaşanmamış olurdu."

Yemek vaktinin geldiğini duyuran borazanın sesi Madam'ın konuşmasını böldü. Onun güzel dinleyicileri ise gözlerindeki yaşları sildiler ve gönülsüzce salona geçtiler. Gün çeşitli sohbetler ve uğraşlarla geçti ve iki kardeş ancak geç vakitte serbest kalabildi. İlk fırsatta Madam'ın yanına gittiler ve uyuyamayacak kadar merak içinde, geri çevrilemeyecek kadar ısrarcı bir şekilde Madam'dan hikâyenin devamını talep ettiler. Madam, saat geç olduğu için talebe itiraz etse de, sonunda yakarışlara boyun eğdi. Kızlar koltuklarını Madam'ın koltuğuna doğru yaklaştırdılar ve dikkatle hikâyeyi dinlemeye koyuldular.

"Kardeşim bir kez daha duygularını dile getirmeden yanımızdan ayrıldı. Bu tercihi yaparken ne denli zorlandığı her halinden belliydi ama onur duygusu diğer tüm

duygulara baskın gelmişti. Yine boynu bükülen Louisa, sessiz bir keder içinde özlem çekmeye başladı. Bense arkadaşım ve kardeşim için ayrı ayrı üzülüyor, onları kolayca ve masumca yakalayabilecekleri bir mutluluktan alıkoyan nezaketi belki bin defa hatalı buluyordum. Kont'un davranışları, gördüğüm kadarıyla, bu birliktelikten memnuniyet duyacağını ifade ediyordu. İşte Marki Mazzini'nin Louisa'yı ilk kez görüşü ve ondan büyülenişi de bu zamanlara denk geldi. Marki'nin teklifleri son derece gurur okşayıcıydı ama Kont yakışıksız bir baba baskısı uygulamaktan çekiniyordu. Louisa'nın gerçekten isteksiz olduğunu gördüğünde ise, ilişkiyi zorlamaktan tamamen vazgeçti. Louisa babasının yaklaşımındaki cömertliğin farkındaydı ve onun iyiliklerine duyduğu minnettarlıktan dolayı, birlikteliği elinin tersiyle geri çevirmekte zorlanıyordu.

Fakat o sırada yaşanan bir olay, hem mutluluğumu-

zu hem de geleceğe dair hayallerimizi bir anda altüst ediverdi. Öğrendiğimiz kadarıyla, Chevalier de Menon ile kardeşim arasında önemsiz bir konudan çıkan bir tartışma, kısa sürede ciddi bir boyuta ulaşmıştı. Bunun üzerine tartışmanın kılıçla sonlandırılmasına karar verilmiş ve sevgili kardeşimin ölümü kocamın elinden olmuştu. Hayatımın bu dönemini atlayacağım. Bunu hatırlamak bana çok büyük bir acı veriyor. Olayın Louisa üzerinde yarattığı etkiyi ise tahmin etmeniz zor değil. Louisa o günden sonra hiçbir şeye aldırış etmez oldu ve kendi adına en ufak bir mutluluk beklentisi kalmadığından, üzerinde büyük bir hakkı olan babasından mutluluğu esirgemek istemedi. Marki bir süre sonra teklifini yinelediğinde, Louisa kabul etti. Marki ile eşinin karakterleri, mutlu bir birlikteliğe izin vermeyecek kadar birbirine zıttı. Louisa kısa sürede bunun farkına vardı ve yumuşak mizacı yüzünden kocasının katı otoritesine uysallıkla boyun eğse de, alttan alta ona içerledi. Artık kimselere belli etmeden acı çekiyordu. Sevgisini tüm içtenliğiyle yönelttiği ve onu hak eden kişi ile Marki'nin karakterini karşılaştırmaktan kendini alamıyordu. Bu karşılaştırma çektiği acıyı daha da artırıyor, günbegün solup gidiyordu. Sonunda sağlığı gözle görülür biçimde bozulmaya başladı. Kızının hali Kont'a büyük bir üzüntü veriyordu. Bu durum ilerleyen yaşın getirdiği hastalıklarla da birleşince, Kont vaktinden önce hayata gözlerini yumdu.

Onun ölümünün ardından ben kuzenime veda ederek Şövalye Menon'un beni bir süredir beklediği Sicilya'ya gittim. Buluşmamız çok dokunaklıydı. Kocamın soluk, yıpranmış çehresini, yüreğini kavuran kederini görünce kırgınlığımı geride bıraktım. Eşimin hareketlerindeki eski canlılık uçup gitmişti, faydasız bir keder ve pişmanlık ruhunu tüketiyordu. Öldürdüğü dostunu bitmek bilmez bir esefle anıyordu ve benim varlığım zama-

nın kapamaya başladığı yaraları sanki yeniden açıyordu. Onun ıstırabı benimkiyle birleştiğinde katlanılmaz bir hale geliyordu ama çekeceklerim daha bitmemişti. Yeniden göreve çağrılan, hayatından bezmiş kocam, kendisini savaşın ortasına attı ve orada onurlu bir şekilde can verdi. Geride bıraktığı bir notta, savaşa ölme niyetiyle gittiğini, ölümü uzun süredir arzuladığını, ancak kişiliğini intihar gibi bir

korkaklıkla lekelemek ya da bir katliam eylemiyle beni üzmek istemediği için, bir süredir karşısına bir fırsatın çıkmasını beklediğini yazmıştı. Bu olay benim için son darbe oldu - durun, sözümü geri alıyorum - en olmadık zamanda karşıma çıkacak bir felaket daha bekliyordu beni. Chevalier de Menon vasiyetini hazırlamadan ölmüştü, erkek kardeşleri ise evliliğime tanıklık etmiş birini bulmadığım sürece onun mülkünü bana devretmeyi reddediyorlardı. Bunun üzerine Sicilya'ya döndüm ve annenizin yokluğum sırasında öldüğünü tarif edilmez bir acı içinde öğrendim. Korkarım ki kendisi üzüntüye yenik düşmüştü. Nikâhımı kıyan ra-hipse, dinî bazı nedenlerden dolayı cezalandırılmakla tehdit edildiği için, gizlice ülkeden ayrılmıştı. Böylece, kocamın mülkü üzerinde hak iddia edebilmem için gerekli kanıtlardan da mahrum kalmıştım. Kocamın beni hiç tanımayan kardeşleri ya bana inanmayacak kadar önyargılıydılar ya da inandıkları halde iddialarımın haklılığını kabul etmeyecek kadar onursuzdular. Dolayısıyla, aynı anda hem acı hem de yoksulluk çekmeye mahkûm olmuştum. Elimde sadece Kont Bernini'den kalan küçük bir miras vardı.

Marki aşağı yukarı bu dönemde Maria de Vellorno'yla evlendi ve hemen akabinde, Napoli'ye gitmek üzere Mazzini'den ayrılma hazırlıklarına başladı. Oğlu da ona eşlik edecekti ama Marki henüz çok küçük olan sizleri, eğitiminize nezaret edebilecek birine teslim etmek isti-

yordu. Benim niteliklerim bu göreve uygundu, annenizle olan eski dostluğum da işi benim için daha sevilesi kılıyordu. Marki, tahminimce, o güne dek bulmakta zorlandığı şeyi daha fazla arama sıkıntısından kurtulduğuna memnun olmuştu. Aradığı şey ise, görev duygusunun yanı sıra hevesle işini yapabilecek birisiydi."

Madam konuşmayı bıraktı. Emilia ile Julia dinledikleri hikâyeyle talihsizliğine tanık oldukları anneleri için gözyaşı döktüler. Madam'ın çektiği acılar ve müteveffa Markiz'le olan eski dostluğu, onu öğrencilerinin gözünde daha da değerli kıldı. İki kardeş o günden sonra Madam'ın dertlerinden kalan izleri silebilmek için büyük bir iyilik ve titizlikle çaba gösterdi. Madam bu kibarlığın farkındaydı ve bir dereceye kadar umduğu etkiyi yaratmayı başarmıştı. Ancak kısa süre sonra yaşanan bir olay, kızların dikkatini, annelerinin bahtsızlığı kadar iç karartıcı olmayan ve çok daha ilginç bir konuya kaydırdı.

Emilia ile Julia bir gece, biraz Madam'ın hoş sohbeti, biraz da özgürlüğe dönüşün verdiği keyifle normalden uzun süre oturmuş, uyku saatini hayli geride bırakmışlardı. İlginç bir konuşmanın ortasında Madam bir şeyler söylerken, alt kattan, kapanan kapı gürültüsünü andıran, hafif ama yankılı bir ses duydular. Korku içinde susup kulak kesildiklerinde, sesi yeniden işittiler. Üçünün de aklına korkunç fikirler geldi ve dehşet içinde nefesi kesildi. Ses bir kez daha, kısa bir anlığına duyuldu. Bunu derin bir sessizlik izledi. Madam ile öğrencilerinin duyguları bir süre sonra yatıştı ve kızlar Emilia'nın dairesine geçtiler. Orada aynı sesleri bir kez daha duyunca, koşarak Madam'ın dairesine döndüler ve Emilia Madam'ın yatağına yığılarak bayıldı. Madam'ın Emilia'yı ayıltması hayli zaman aldı.

Tekrar sakinleştiklerinde, Madam genç kızları yatıştırabilmek ve şatoyu ayaklandırmalarını önleyebilmek için var gücüyle çaba gösterdi. Kendisi de

48

karanlık ve korkunç şüphelere kapılmış olduğu halde, duygularına engel olmayı başardı ve soğukkanlı görünmeye çalıştı. Marki'nin son zamanlarda sergilediği tavırlar Madam'ı, binanın bu cephesini saran esrarla Marki'nin yakın bir ilgisi olduğuna ikna etmişti. Madam endişelerini daha fazla dile getirerek Marki'yi kızdırmaktan çekiniyordu, çünkü bu endişeler tamamen kuruntuya dayalı olabilirdi. Üstelik elinde hiçbir kanıt da yoktu.

Madam tüm bu düşüncelerin etkisi altında, Emilia ile Julia'yı şüpheleri doğrulanana dek sessizce beklemeye ikna etti. Ne var ki kızların içine düştükleri korku, işini son derece zorlaştırıyordu. İki kız sonunda olayı erkek kardeşleri hariç herkesten saklama konusunda Madam'a boyun eğdi. Ancak kardeşlerinin koruması olmadan dairelerinde tek bir gece daha geçirmeyeceklerdi. Gecenin geri kalanında nöbet tutmaya karar verdiler. Vakit öldürmek için sohbet etmeye çalıştılar ama yaşananlardan, akıllarını başka bir şeye veremeyecek kadar etkilenmişlerdi. Olayı önceden gördükleri esrarengiz kişiyle ve ışıkla karşılaştırdıklarında, hayallerinde vahşi görüntüler canlandı. Bu düşüncelerini Madam'la paylaştılar ve ona, bedensiz ruhların dünyada gezindiklerine inanıp inanmadığını ısrarla sordular.

"Çocuklarım," dedi Madam, "bu tür ruhların varlığının imkânsız olduğunu söylemeye kalkışmayacağım size. Tanrı için imkânsız diye bir şey vardır diyebilir miyiz? Biliyoruz ki bizi cisimlenmiş ruhlar olarak yaratan o. Dolayısıyla, cisimsiz ruhlar yaratması da mümkün. Ruhların varlığını anlayamıyorsak eğer, zihinsel güçlerimizin sınırlı olduğunu ve tartışmasız doğruluğa sahip pek çok şeyi anlayamayacağımızı da düşünmeliyiz. Pusula ibresinin neden kuzeyi gösterdiğini hâlâ kimse bilmiyor ama hayatında pusula görmemiş olan sizler, ibrenin bunu yaptığına inanmakta tereddüt etmiyorsunuz, çünkü hem

49

kitaplar hem de konuşmalarla bu konuda ikna edildiniz. İşte, Tanrı için imkânsız diye bir şeyin olmadığını ve nasılını anlamasak da, bu tür varlıkların gerçek 'olabileceğini' bildiğimiz için de, asıl akıl yormamız gereken şey, hangi kanıtların o varlıkları desteklediğidir. Burada ruhların 'görüldüğünü' söylemiyorum; ama önyargıdan uzak birkaç basiretli insan onları gördüğü yönünde beni temin ederse, ben de 'böyle bir şey imkânsızdır' diyecek kadar kibirli ve küstah davranmam. Ancak siz bu tür düşüncelerle canınızı sıkmayın. Bunları anlatmamın nedeni, size herhangi bir fikri dayatmak istemiyor olmamdır. Artık mantığınızı kullanmak ve doğruluğun hiçbir etki altında kalmayan o güvenirliğini korumak size düşer. Sözünü ettiğimiz türden ruhlar, eğer şimdiye kadar gerçekten göründüyse, ancak ve ancak Tanrı 'nın izniyle ve çok özel amaçlarla görünmüştür. Emin olun ki Tanrı'nın bilgisi dışında hareket edebilen hiçbir varlık yoktur, dolayısıyla da bu tür varlıkların elinden bir masumun zarar görmesi mümkün değildir."

Bu sohbet esnasında rahatsız edici herhangi bir ses duyulmadı. Şafak vaktine yakın, yorgunluk korkuyu yendi ve Madam'la öğrencileri uykuya daldılar.

Ferdinand şatonun güney yakasıyla ilgili durumu öğrendiğinde, yaşanan esrarengiz olayları hayalinde tek tek canlandırdı ve binanın ıssız bölümüne dair sırları keşfetme arzusuna kapıldı. Julia'nın dairesinde kardeşleriyle birlikte nöbet tutmaya kolaylıkla razı oldu; ama kendi odası şatonun uzak bir bölümünde yer aldığından, gizlice kardeşinin odasına geçmekte hayli zorlanacaktı. Sonunda, Ferdinand'm ortalık sakinleştikten sonra gelmesi kararlaştırıldı. Bu kararın ardından Emilia ile Julia huzursuz ve korku dolu bir sabırsızlıkla akşamın gelmesini beklediler.

Nihayet herkes odasına çekildi. Şato saati tam biri

vurmuştu ve Julia, Ferdinand'ın yakalandığını düşünüyordu ki, dış odanın kapısı tıklatıldı.

Julia'nın yüreği mantığının açıklayamadığı bir korkuyla çarpmaya başladı. Madam kapıya gitti, kimin geldiğini sordu ve Ferdinand'dan yanıt aldı. Kapı Ferdinand' a neşeyle açıldı. Madam'la kız kardeşler koltuklarını Ferdinand'ın yanma çekerek sohbetle vakit geçirmeye çalıştılar; ama korku ve beklenti yüzünden dikkatlerini hiçbir konuya veremediler. İçlerinde sadece Madam sükûnetini korumayı başardı. Bir önceki gece seslerin duyulduğu saat gelip çattığında, herkes dikkatle kulak kesildi. Ancak hiçbir ses duyulmadı ve gece herhangi bir terslik olmadan geçti.

Bunu takip eden birkaç gece de çoğunlukla nöbet tutarak geçirildi, fakat sessizlik bozulmadı. Dinlediği olaylarla zihninde, sıradan engellerle durdurulamayacak kadar büyük bir şaşkınlık ve merak uyanan Ferdinand ise, şatonun söz konusu bölümlerine girme kararı aldı. Bu bölümler yıllardır gözlerden ırak kalmıştı. Ancak Ferdinand girişiminde başarılı olacağına pek ihtimal vermiyordu, çünkü binanın o bölümüne ait anahtarlar Marki' nin elindeydi ve son zamanlardaki davranışlarına bakılırsa, Marki kapalı dairelerin araştırılmasını istemeyecekti. Ferdinand anahtarları ele geçirebilmenin yollarını keşfedebilmek için tüm yaratıcılığını kullandı ve sonunda Julia'nın odasının o binaların bir bölümünü teşkil ettiğini hatırladı. Eski inşaat anlayışına göre, bu oda ile bina arasında bir geçiş olması mümkündü. Bu fikirden yola çıkan Ferdinand, Julia'nın dairesinde gizli bir kapı olabileceğini düşünerek ertesi gece titizlikle o kapıyı aramaya karar verdi.

Üçüncü bölüm

Şato halkı derin uykuya daldıktan sonra Ferdinand yine Madam'ın dairesinde kız kardeşleriyle buluştu. Hanımlar endişeli bir merak içinde Ferdinand'ı da alarak Julia'nın odasına geçtiler. Ferdinand odada güney binasıyla bağlantılı olan duvarı dikkatle tıklattı. Duvarın bir bölümünde sesin yankılandığını duyunca, orada taş kadar katı olmayan bir şey bulunduğuna karar verdi. Duvar halısını indirip de karşısında küçük bir kapı gördüğünde ise, tarifi imkânsız bir tatmin duygusu yaşadı. Heyecandan titreyen eliyle kapının sürgülerini açtı ama tam içeri girmeye

hazırlandığı sırada, karşısında geçişi engelleyen bir kilit buldu. Madam'ın ve kardeşlerinin anahtarlarını kilit üzerinde denediyse de başarıya ulaşamadı ve kendisini tebrik etmek üzere olduğu bir noktada, yenilgiyi kabullenmek zorunda kaldı. Yanında, kapıyı zorlayabileceği hiçbir alet yoktu.

Ferdinand gözlerini kapıya dikmiş, içten içe hayıflanırken, aşağıdan boğuk bir ses geldi. Emilia ile Julia hemen kardeşlerinin kolunu çekiştirdiler ve korkudan neredeyse bayılacak halde sessizce kulak kesildiler. Aşağıdan gayet net ayak sesleri geliyordu. Ardından ortalık sessizliğe büründü. Kendisine verilen bilginin doğrulanmasıyla birlikte isteği daha da artan Ferdinand, yeniden kapıya

52

yüklenerek bir kez daha şansını denedi ama sonuç alamadı. İki kız kardeş son zamanlarda kendilerini dertlendiren olay karşısında şimdi sevince kapılmışlardı; ama duydukları ses de korkularını yeniden körüklemişti. Gecenin geri kalanı sakin geçse de, kızların korkusu azalmadı.

Ertesi gün bu tuhaf olaydan başka bir şey düşünemeyen Ferdinand, geceyi iple çekti. Emilia ile Julia'nın da sabırsızlıkta ondan geri kalır yanları yoktu. İki kız dakikaları saydı ve herkes uykuya çekildikten sonra yürekleri heyecanla çarparak Madam'ın dairesine geçtiler. Ferdinand da az sonra onlara katıldı. Bu defa yanında, kilidi kesmek için aletler getirmişti. Dördü korku dolu bir sessizlik içinde bir an durup bekledi; ama gecenin sükûnetini bozan bir şey olmadı. Ferdinand bir bıçak kullanarak kilidi kısa sürede kırmayı başardı. Kapı açıldığında, karşılarına büyük ve karanlık bir koridor çıktı. Ferdinand gidip bir fener aldı. Odada kalmaktan korkan Emilia ile Julia da ona eşlik etmeye karar verdiler ve Madam'ın koluna girerek Ferdinand'ı sessizce takip ettiler. Koridorun büyük bölümü eskilikten dökülüyordu, tavan yer yer kırıktı ve pencere kepenkleri dağılmıştı. Tüm bunlar, duvarların rutubetiyle de birleşerek, korkunç bir terk edilmişlik atmosferi yaratıyordu.

Üç kardeş ve Madam adımlarıyla koridorda fısıltılı yankılar oluşturarak sessizlik içinde ilerlediler. Julia ara sıra etrafına dehşet dolu bakışlar fırlatıyordu.

Koridor büyük bir merdivenin başında son buldu. Merdiven alt kattaki hole iniyordu. Sol tarafta ayrı ayrı dairelere açılan birkaç kapı vardı. Dördü nereye gideceğini düşünürken, merdivenin ilerisinde soluk bir ışık bir an için belirip kayboldu. Aynı anda uzaktan ayak sesleri duyuldu. Ferdinand hemen kılıcını çekerek ileri doğru atıldı. Yanındakiler ise çığlıklar atarak koşar adımlarla Madam'ın dairesine döndüler.

53

Ferdinand uzun, tonozlu bir koridordan geçtikten sonra, yarı açık duran ve dışarıya ışık sızdıran alçak ve kemerli bir kapıdan içeri girdi. Karşısına dar, dönemeçli bir geçit çıktı. Geçide girdiğinde, ışık geri çekilerek dönemeçlerin kıvrımında gözden kayboldu. Ferdinand yine de yoluna devam etti. Geçit giderek daraldı ve yerinden oynamış taşlar yüzünden yürümek giderek zorlaştı. Koridorun sonunda, baştaki

kapıya benzer alçak bir kapı vardı. Ferdinand kapıyı açtığında, karşısında kare biçimli bir oda buldu. Odadan bir döner merdiven yükseliyor ve şatonun güney kulesine uzanıyordu. Ferdinand durup etrafa kulak verdi. Ayak sesleri kesilmişti ve ortalığa derin bir sessizlik hâkimdi. Sağ taraftaki bir kapı dikkatini çekti. Kapıyı açmaya çalıştı ama sıkışmıştı. Bunun üzerine, ışığı taşıyan kişinin kuleye doğru çıkmış olması gerektiği sonucuna vardı. Bir anlık bir tereddüdün ardından, merdivenden yukarı çıkmaya karar verdi. Ne var ki, merdivenin harap hali bunu zorlu bir macera haline getirdi. Basamaklar çürük ve kırıktı, üstelik yerinden oynamış taşlar yüzünden ayak koyacak yer bulmak zordu. Karşı konulmaz merakına boyun eğen Ferdinand yılmadı ve tırmanmaya başladı. Henüz fazla ilerlememişti ki, ayağını az önce çektiği basamağın taşları onun ağırlığının altında gevşedi, yerinden çıktı ve diğer taşları da beraberinde sürükleyerek çöktü. Merdivenin olduğu yerde, Ferdinand'ı bile dehşete düşüren bir boşluk oluşmuştu. Ferdinand merdivenin parçalanmamış yarısında, ayağının altındaki basamakla birlikte her an aşağı düşmeyi bekleyerek, sendelemeye başladı. Korku içinde, merdivenin üzerinden uzanan bir kirişe tutunup kendini kurtarmaya çalıştı. O anda lambayı elinden düşürdü ve zifiri karanlıkta öylece kalakaldı. Artık dehşet duygusu diğer tüm duyguların yerini almıştı ve Ferdinand ne yapacağını bilemez hale gelmişti. En az aşağıdakiler kadar çürük olan üst basa-

makların onun ağırlığına dayanamayacağını düşünerek tırmanmaya çekiniyordu. Geri dönmekse imkânsızdı, çünkü karanlık, yol almasını engelleyecekti. Bunun üzerine Ferdinand, duvarlardaki dar ızgaralardan içeri ışık sızıp da ona aşağı inmesini sağlayacak bir yöntem bulma fırsatını tanıyana dek, hiç kıpırdamamaya karar verdi.

O durumda bir saatten fazla kalmıştı ki, birden alt kattan bir ses duydu. Şatoya giden geçitten geliyor gibiydi ve giderek yaklaşıyordu. Kendisini savunacak durumda olmayan Ferdinand'ın sinirleri iyice gerildi. İşkence dolu bir bekleyişin ardından, nihayet aşağıdaki merdivenden yoğun bir ışık geldiğini gördü. Az sonra birileri ona seslenince tüm korkusu dağıldı, çünkü sesler kız kardeşleriyle Madam'a aitti.

Hanımlar büyük bir tedirginlikle onun dönüşünü beklemiş, sonunda kendileri için korkmaktan vazgeçerek Ferdinand adına endişelenmeye başlamışlardı. Binanın bu bölümüne girmeye bir türlü cesaret edemeyen Madam ile kız kardeşler, daha fazla dayanamayıp Ferdinand"ı bulabilmek için korkusuzca bir arayışa girişmişlerdi. Ferdinand'ı o tehlikeli durumda bulduklarında hissettikleri ise anlatılır gibi değildi!

Ferdinand artık fener sayesinde etrafını daha rahat görebiliyordu. Çöken basamakların bazı taşlan hâlâ duvara yapışıktı; ama onun ağırlığını taşıyabilecek durumda değildi. Öte yandan, duvarın kendisi kısmen parçalanmıştı ve aşınan bazı taşlar çıkıntılar yaratmıştı. Ferdinand, duvara yapışık basamakların da yardımıyla, çıkıntılara basarak ilerledi ve sonunda merdivenin kırık olmayan bölümüne ulaştı. Bu kurtuluşa orada bulunanlardan hangisinin daha çok sevindiğini söylemek

zordu. Gün artık doğmuştu ve Ferdinand araştırmaya devam etmekten şimdilik vazgeçti.

Tüm bu tuhaf olayların yarattığı duygular Julia'nın

55

dikkatini, huzuru üzerinde çok daha büyük bir tehdit oluşturan olaydan uzaklaştırmıştı. Ancak yine de Vereza'nın görüntüsü sık sık gözlerinin önünde beliriyor, mutluluk dolu duygular canlandırıyor ve ona ister istemez derin bir iç çektiriyordu. Julia yüreğindeki kederi ormanın ıssızlığında yaşamaktan hoşlanıyordu. Bir akşamüstü lavtasını alarak sahildeki en sevdiği yere gitti ve kendini hoş bir hüznün kollarına bırakarak tatlı ve dokunaklı melodiler çalmaya başladı. Akşam vaktinin mor tonları göğe boydan boya yayılmıştı. Rengârenk, muhteşem bulutların arasından görülen güneş, dupduru bağrı zengin yansımalarla ışıldayan uzak denizlerin üzerinde batıyordu. Manzaranın güzelliği, hafif bir rüzgârla dalgalanan ulu ağaçların huzur dolu fısıltısı ve kıyıya hafifçe vuran dalgaların tatlı hışırtısı, Julia'nın zihnine fark ettirmeden sükûnet katıyordu. Julia lavtasıyla tatlı ve serkeş bir melodi tutturdu ve şu methiyeyi söyledi:

AKŞAM

Nemli gölgelerle sarılı akşam,

Usulca çöküyor denizin üzerine;

Bak, mora çalmış nur soluyor,

Onun ağırbaşlı, sade hükmünde.

Arabasına üşüşmüş dalgın

Saatler,

Manzaraya bakıyor tatlı akınlarla,

Alınlarında taç yapılmış çiçekler,

Yapraklarında gecenin çiy damlalarıyla.

Ellerini kavuşturuyor loş benizler,

Veda eden günün ince tonlarında, insafsızca değişiyor renkler,

Çürüyüp bozuluyor yavaşça.

56

Üzerlerine akşamın karanlığı örtülmüş dalgalar, Hayal meyal ölüyor dövüp uzaklardaki kıyıları, Durgun havada kulağıma geliyor sessiz fasılalar Ve azgın dalga boşanırken yükselen mırıltı.

OZ Büyücüsü

Kahverengi bir gölge yayılıyor havaya, Ve dalgın bir ihtişam çalıyor manzaraya; Taşlar, ağaçlar vahşi bir güzelliğe bürünüyor Ve derin dalgalar latif bir müzikle ilerliyor.

Şimdiyse gözün çıkaramadığı ufuklara Alacakaranlık ve gri muğlaklık hâkim oluyor; Adım adım kararıp kapanıyor her bir nesne Ve bütün manzara gölgelere karışıyor.

Mor parıltının altında uykudayken manzara, Akşam hüküm sürerken dinginliğin yukarısında; Yalnız bir tepenin havadar yamaçlarından, Aşağılardaki sihirli dünyayı göster bana!

Ve yakala şu fırtınayı, ıraklarda kabaran, Tüm hoşluğu çalıyor çobanın kavalından; Uzaklardaki sağanağın hüzünlü tınısından Ve âşığın lavtasının latif notalarından.

Giderek kararan gölgelerin içinde hâlâ Zihin'de olağanüstü suretler beliriyor; Sessiz fısıltılar yankılanıyor kayranlarda Ve kulağa keyif verici korkular çalınıyor.

Ey gölgelerin, sessizliğin, çiyin atası! Ey ağırbaşlı müziğin ve yabani hayallerin atası! Ruhum sana dalgın takdirlerini sunuyor, O ağır adımlarını, o usul tesirini selamlıyor.

57

Şarkı bittikten sonra, parmaklarını hüzünlü bir senfoninin notaları üzerinde gezdirerek bir süre müziğin ve manzaranın yarattığı hoş duyguların içinde kaybolup gitti. Neden sonra, ağaçların arasından gelen bir iç çekiş onu dalgınlığından uyandırdı. Sesin geldiği yöne bakan Julia, karşısında Hippolitus'u buldu! O anda yüreği bin-bir türlü güzel ve karmaşık hisle dolsa da, gözlerine inanmakta zorluk çekiyordu. Hippolitus, Julia'ya doğru yürümeye başladı ve kendisini onun ayaklarına atarak titreyen bir sesle, "İzin verin, bende yarattığınız hisleri size anlatayım, yalnızca aşk ve hayranlıkla dolu bir yüreğin coşkusunu sunayım," dedi. "Ayağa kalkın, Lordum," diye karşılık verdi Julia, ağırbaşlılıkla yerinden doğrularak. "Bu tavır ne size yaraşır ne de benim iznimi gerektirir. Akşam vakti yaklaşıyor, Ferdinand sizi görmeyi sabırsızlıkla bekliyordur."

"Asla kalkmam, Madam," dedi Kont, büyük bir tutkuyla, "ta ki..." Sözleri, Markiz'in o sırada ağaçlığa gelmesiyle yarıda kesildi. Kont'un duruşunu gören Markiz geri dönmeye yeltendi. "Lütfen gitmeyin, Madam," dedi Julia, ne yapacağını şaşırarak. "Katiyen olmaz," diye karşılık verdi Markiz, alaycı bir sesle. "Varlığım münasip bir olayı engellemekten başka bir işe yaramaz. Gördüğüm kadarıyla Kont öncelikle size saygılarını sunmak istemiş." Markiz bu sözlerin ardından Julia'yı sıkıntılı ve dargın bir halde bırakarak oradan uzaklaştı. Kont ise davetsiz ziyarete öfkelenmişti. Yarım kalan konuyu yeniden açmaya çalıştıysa da, Julia'nın telaşla Markiz'in peşinden şatoya doğru yürümeye başladığını gördü.

Tanıklık ettiği sahne Markiz'de korkunç bir duygu karmaşası yaratmıştı. Aşk, nefret ve kıskançlık yüreğini peş peşe ele geçirdi ve tüm kontrol gücünü elinden aldı. Bu duyguların vahşetine ardı ardına maruz kalınca, ömründe tanımadığı kadar şiddetli bir acı çekmeye başladı.

58

Karşılaştığı direnişle galeyana gelen hayal gücü, Hippoli-tus'un meziyetlerini gözünde daha da yüceltiyor, kalbini şiddetli bir tutkuyla alevlendiriyor, onu neredeyse delirme noktasına getiriyordu.

Bu ani ve beklenmedik görüşme Julia'da aşk ve sıkıntı karışımı bir duygu yaratmıştı ve bu duygu kolay kolay yatışmak bilmiyordu. Ancak nihayetinde Vereza'nın aşkından haberdar olmanın verdiği mutluluk onu diğer tüm duyguların üzerine yükseltti ve yaşadığı o an zihninde tüm parlaklığıyla ışıldamaya başladı. Hayalleri bir kez daha kötülük ihtimallerini aklından uzaklaştırmıştı.

Akşam boyunca Kont, Julia'ya nazik ama çekingen bir saygıyla yaklaştı. Sevildiğinden emin olmanın hoşnutluğu içindeki Julia ise, Kont Mazzini'den ani ayrılışına ve ardından ortalarda gözükmeyişine dair bir açıklamayla esrar perdesini ortadan kaldırana dek, duygularını gizli tutmaya karar verdi. Ayrıca Markiz'in kendisini istikrarlı ve kesintisiz bir biçimde gözetlediğini de fark etti ve Kont'a yarım kalan görüşmenin konusunu yineleme fırsatını vermekten dikkatle sakındı. O sözler, Julia'nın yanına her yaklaştığında Kont'un dudaklarında adeta titreşiyordu.

Gece oldu ve Ferdinand araştırmasını sürdürmek üzere Julia'nın odasına gitti. Bundan kısa bir süre sonra, önceki gece duyulan tuhaf ve ürkütücü sesler tekrarlandı. Emilia ile Julia'nın zihnini dehşetle dolduran bu durum, Ferdinand'ın merakını iyice alevlendirdi. Eline bir fener alan Ferdinand, keşfettiği kapıdan içeri daldığı gibi gözden kayboldu.

Bir önceki gece geçtiği kasvetli holden bir kez daha geçti. Tam merdivenin başına geldiği sırada, titrek bir ışığın holde parladığını gördü ve güney kulesine açılan alçak kemerli kapıdan bir siluetin geçtiğini fark etti. Hemen kılıcına davranarak ileri doğru atıldı. O anda geçitte bir ses yankılandı ve dönemeçlerin arasında solup gitti.

59

Dönemeçler, peşine düştüğü kişiyi görmesini engelliyordu. Silueti öyle kısa bir anlığına görmüştü ki, insana benzeyip benzemediğinden bile emin olamıyordu. Işık hızla gözden kayboldu ve Ferdinand kuleye açılan kapının aniden kapandığını duydu. Kapıya ulaştı ve ittirerek açtıktan sonra içeri daldı. Ancak burası karanlık ve bomboştu. Üstelik biri geçmiş gibi de görünmüyordu. Ferdinand yukarı, kuleye doğru baktı ve kırılan merdivenden geriye kalan boşluğu inceleyince, hiçbir insanın buradan yukarı çıkamayacağına kanaat getirdi. Şaşkınlık içinde sessizce etrafını inceledi. Dikkatle bakınca, merdiven tarafından kısmen gizlenen bir kapıyı fark etti. Bu kapı şimdiye dek gözünden kaçmıştı. İçine doğan ümit merakını tetikledi; ama bu kapının da kilitli olduğunu fark edince hayal kırıklığına uğradı. Bir süre kilidi zorladıysa da, açmayı başaramadı. Sonra kapıyı tıklattı. Boşluktan gelen kasvetli bir ses, etrafta yankılanarak uzaklarda solup gitti. Besbelli kapının ötesinde geniş odalar vardı. Ne var ki, Ferdinand uzun süren çeşitli girişimlerin ardından o odalara varma çabasından vazgeçti ve hiçbir şey öğrenemeden, merakını tatmin edemeden kuleden ayrıldı. Hole döndüğünde, durup burayı ilk defa titizlikle gözden geçirdi. Oldukça geniş ve boş bir alandı burası. Tavanı, siyah mermerden yapılma

sütunların desteklediği kemerler üstünde yükseliyordu. Zemin ve merdiven aynı malzemeden yapılmıştı. Pencereler yüksekti ve gotik tarzdaydı. Öte uçta, karanlık gölgeleriyle daha ilerisinin görülmesini engelleyen birkaç gotik kemer vardı. Eşsiz bir vahşilikle birleşen mağrur yüceliği, mekânın en belirgin özelliğiydi. Sol tarafta, her biri kilitli iki kapı görülüyordu; sağ tarafta ise avlulara çıkan geniş antreler. Ferdinand görüşünü engelleyen gölgeli kuytuyu incelemeye karar verdi. Holü boydan boya geçtiği sırada, ortamdan etkilenen hayal gücü, adım seslerinin yarattığı yankıları

tuhaf ve ürkütücü anlamlar çağrıştıran belirsiz seslere dönüştürdü.

Ferdinand kemerlerin yanına geldi ve ileride hayli geniş bir iç hol olduğunu keşfetti. Bu holün bitiminde, bolca oymalı, çift kanatlı devasa bir kapı vardı. Kapının kanatları bir kilitle tutturulmuştu ve kilit her tür zorlamaya direndi.

Ferdinand holü sessiz bir hayretle incelerken, durduğu yerin tam altından ağlamaklı bir inleme yükseldi. Bir anda kanı donan Ferdinand, sessizliğin geri dönüşü ve kesintisiz devam edişiyle birlikte, kapıldığı endişeyi korkudan kaynaklanan bir yanılsamaya verdi. Kapıyı bir kez daha zorladığı sırada, ilkinden daha boğuk ve daha korkunç bir inleme duydu. O anda cesaretini tamamen yitirdi. Kapıdan- uzaklaşarak telaşla merdivene yöneldi. Merdiveni büyük bir korku içinde ve neredeyse soluksuz tırmandı.

Döndüğünde, Madam Menon ile kardeşlerini ıstırap dolu bir endişe içinde kendisini beklerken buldu. Binaların sırrım çözmek için gösterdiği tüm çabaların boşa çıkmasıyla hayal kırıklığına uğrayan ve sonuçsuz araştırmalardan yorgun düşen Ferdinand, incelemelerine ara verme karan aldı.

Son macerasında başına gelenleri anlattığında, Emi-lia ile Julia'nm korkusu her tür sağduyuyu aşan bir noktaya ulaştı. Marki'nin hoşnutsuzluğu karşısında duydukları korku çok daha güçlü bir duygunun içinde kaybolunca, iki kız kardeş, hayallerinde korkunç görüntüler uyandırmaktan başka bir işe yaramayan dairelerinde daha fazla kalamayacaklarına karar verdiler. Bu tuhaf ve açıklanamaz durum karşısında en az öğrencileri kadar etekleri tutuşan ve onlardan daha büyük bir şaşkınlık içinde olan Madam Menon ise karara karşı koymaktan vazgeçti. Sonunda, Madam'ın ertesi gün olanları ayrıntı-

larıyla Markiz'e arılatması konusunda fikir birliğine varıldı, çünkü amaçlarının yerine getirilebilmesi için Markiz'in durumdan haberdar edilmesi gerekiyordu. Madam, gizli kapı ve onunla bağlantılı konuları saklı tutarak dairelerin değiştirilmesini rica edecekti.

Bu karar doğrultusunda Madam Markiz'in yanına gitti. Anlatılanları ilk anda şaşkınlık, daha sonra umursamazlıkla dinleyen Markiz, Madam'ı genç öğrencilerini batıl inanca sevk etmekle suçlayarak kınadı. Sonunda da, anlatılanları hayal ürünü

diye niteleyerek alaya aldı ve şatoda kalan çok sayıdaki ziyaretçiyi gerekçe göstererek, kendisine yapılan teklifi geri çevirdi.

Şatonun ziyaretçilerle dolu olduğu doğruydu. Boş kalan daireler, Madam Menon'un eski daireleriydi ve bunlar da, yakınındakilerin konforu için kendi arzularından vazgeçmeye alışık olmayan Markiz'in zevki doğrultusunda muhteşem bir düzenlemeden geçiriliyordu. Markiz konuyu elinin tersiyle geçiştirmişti, çünkü dikkate aldığı takdirde, keyif verici yeni planları tehlikeye düşecekti.

Ne var ki, Emilia ile Julia nezaketin gereklerine uyamayacak ya da kolayca geri püskürtülemeyecek kadar korkmuşlardı. Durumu Marki'ye anlatması için Ferdinand'ı ikna ettiler.

Bu arada, geceyi huzursuzluk içinde ve uykusuz geçirmiş olan Hippolitus, büyük bir sabırsızlıkla, yüreğinde alevlenen tutkuyu Julia'ya daha iyi açabilme fırsatım kollamaya başladı, Onu ilk gördüğü an içinde uyanan hayranlık zamanla olgunlaşarak çok daha sevgi dolu bir duyguya dönüşmüştü. Aniden Napoli'ye gitmesini gerektiren durum yüzünden duygularını ona resmî olarak açma şansını bulamamıştı. Söz konusu acil durum, Hippolitus'un çok yakın ve çok sevdiği akrabası Marki Lomelli'nin tehlikeli hastalığıydı. Hippolitus şatodan

sessizce ayrılmakta zorlandığı için, duygularını Julia'ya pencere altında söylediği şarkıyla dile getirmişti.

Hippolitus Napoli'ye vardığında Marki henüz hayattaydı; ama onun gelişinden birkaç gün sonra öldü. Aile büyüklerinden kalan küçük mülkleri Kont'a miras bırakmıştı.

Mülkler üzerindeki hakların devrini gerçekleştirme işi Kont'u bu vakte kadar Sicilya'ya gelmekten alıkoymuştu. Şimdi ise sadece aşkını ilan etmek üzere buradaydı. Ancak kendisini umulmadık engeller bekliyordu. Markiz'in kıskançlıktan doğan ihtiyatlılığı ile Julia'nın hassasiyeti, dört gözle beklediği fırsatı yakalamasına mani oluyordu.

Ferdinand güney binaları konusunu Marki'ye açtığında, gizli kapının sözünü etmekten titizlikle uzak durdu. Marki anlatılanları bir süre karamsar bir sessizlik içinde dinledikten sonra, hoşnutsuz bir tavır takındı ve Ferdinand'ı bu boş korkulara paye verdiği için payladı. Anlatılan olayların ürkek bir hayal gücünün ürünü olduğunu sözlerine ekledi. "Bir kadının aciz zihninde kendine kolayca yer bulabilen, oysa erkeğin sağlam zihni tarafından hor görülmesi gereken korkulardır bunlar," dedi. "Seni rezil çocuk! Böyle mi ödüyorsun emeklerimin karşılığını? Oğlumun, bir kadının ağzından çıkan her asılsız hikâyeye alet olduğunu mu görecektim? Aklına ve sağduyuna güvenmeyi öğren. Ancak o zaman ilgime layık olursun."

Marki'nin odadan çıkmak üzere olduğunu gören Ferdinand, bahsettiği seslere kendisinin de tanıklık ettiğini söylemek durumunda kaldı. "Affınıza sığınırım, Lordum," dedi, "ancak sözünü ettiğim olayda tam da sizin emrinize uygun

davrandım ve yalnızca kendi duyularımın tanıklığına inandım. O sesleri şüphe götürmez bir şekilde kendim de duydum." Marki beyninden vurulmuşa döndü.

63

Ferdinand ondaki bu değişikliği fark ederek konunun üstüne gidince, bir anda ciddi bir havaya bürünen Marki, oğluna akşam vakti odasına gelmesini emretti.

Ferdinand Marki'nin yanından ayrıldıktan sonra Hippolitus'la karşılaştı. Hippolitus gözle görülür bir sıkıntı içinde koridoru arşınlıyordu. Ferdinand'ı görünce yanına gitti. "Çok dertliyim," dedi, üzgün bir sesle. "Tavsiyelerinle yardımcı ol bana. Gel, şu daireye geçelim de, rahatça konuşalım."

Kendini bir koltuğa atarak, "Kardeşin Julia'ya olan duygularımdan habersiz değilsin," dedi. "Bizi ne zamandır bir arada tutan kutsal dostluğumuz adına sana yalvarıyorum, aşkımı dile getirebilmem için bir fırsat yarat bana. Julia'nın diğer tesirlere son derece açık olan kalbinin, aşka karşı duyarsız olmasından korkuyorum. Rica ederim, bilinmezlikten gelen eziyetin katlanılmaz olduğu bir konuda kesinliğe ulaşabilmem için yardım et bana."

"İdrakin ilk defa terk etmiş seni," diye karşılık verdi Ferdinand. "Öyle olmasa, benim çok zamandır gözlemlediğim şeyi sen de görür, şimdi hayıflandığın eziyetlerin çok uzağında olurdun. Julia'nın sana karşı özel bir ilgisi

M

var.

"Gururumu okşayarak hayal kırıklığımı daha korkunç bir hale dönüştürme," dedi Hippolitus. "Dostluğumuzun yanlılığı da yargını etkilemesin. Anlayışın, bana olan sevginin etkisi altında kalabilir ve Julia'nın ilgisini hak ettiğime inandığın için de, ona mazhar olduğumu düşünebilirsin. Ne olur, kendini kandır ama beni kandırma!"

"Aksine, kendini kandıran sensin," dedi Ferdinand. "Daha doğrusu, tutkunun verdiği hassasiyet aslında seni böyle alevlendiren ve mutluluğunun son derece bağlı olduğu bir gerçeklik konusundaki berrak idrakinin daima tersine işleyecek olan. İnan bana, mantıksızca konuşmuyorum; seni seviyor Julia."

64

Bunu duyan Hippolitus koltuğundan fırladı ve coşku dolu bir neşeyle ellerini kenetleyerek nazik ama tutkulu bir sesle, "Ne sihirli sözler bunlar!" diye haykırdı. '"İnanabilir miyim acaba sana? İnanabilir miyim? O zaman cennet olurdu bu dünya!"

O sırada yan odada oturmakta olan Julia'nın bu haykırışları duyduğunda hissettikleri hayal edilir gibi değildi. İki arkadaşın sohbet ettiği odadan Julia'nın bulunduğu odaya açılan kapı aralık duruyordu. Duyduğu itirafın mutluluğuyla heyecanlanan Julia, bir yandan da fark edilme korkusuyla tir tir titriyordu. Ne nefes alabiliyor ne de odanın koridora açılan kapısına doğru gidecek cesareti kendinde bulabiliyordu. Koridora çıkabilse, kimseye belli etmeden kaçabilirdi ama

Oz Büyücüsü

ayak seslerinin onu ele vermesinden korkuyordu. Dolayısıyla, olduğu yerde kaldı ve dilin renkleriyle resmedilmesi imkânsız bir korku ve sıkıntı içinde öylece bekledi.

"Halime bakar mısın!" dedi Hippolitus. "Dileğimin doğru olma ihtimalini nasıl da hevesle kabul ediyorum. Sana gerçekten inanmam gerektiğini söylüyorsan, iddianı bir kanıtla doğrula."

"Hay hay," diye karşılık verdi Ferdinand anında.

Julia'nın yüreği ağzına geldi.

"Sen Marki Lomelli'nin hastalığı üzerine aniden Napoli'ye çağrıldığında, Julia'nın davranışlarına dikkat ettim ve kalbindeki duyguların davranışlarına yansıdığını gördüm. Ertesi sabah yüzünde, şimdiye dek hiç görmediğim bir endişe fark ettim. İçeri giren herkese büyük bir hevesle bakıyor ama hevesi anında hayal kırıklığına dönüşüyordu. Akşam yemeğinde, senin şatodan ayrılışın konuşulduğunda, dudaklarına götürdüğü şarabı yerine bıraktı ve günün geri kalanını moralsiz ve üzüntü içinde geçirdi. Ayrıca kalbindeki sıkıntıyı saklamak için de boşuna çabaladı durdu. O zamandan sonra kalabalıktan uzak

kalmak için elinden geleni yaptı. Son zamanlarda büyülendiği keyifli ortamdan artık büyülenmez oldu. Düşünceli bir havaya büründü ve bir köşeye çekildi. Üstelik sık sık tenha bir köşede, içli ve hüzünlü şarkılar söylediğini de duydum. Senin dönüşün ise onda gözle görülür ve ani bir değişim yarattı. Yeniden neşesine kavuştu. Hem sen her yaklaştığında yüzünde oluşan şaşkınlık ifadesi bile iddialarımın doğruluğunu kanıtlamaya yetmeli."

"Ah! Durma, hep konuş böyle!" diye inledi Hippoli-tus. "Bunlar öyle hoş, ruhumu öyle okşayan sözler ki, sonsuza dek dinleyip daha öte bir arzum olduğunu unutabilirim. Haklısın, Ferdinand! Anlattıklarının şüphe götürür bir yanı yok. Bu inanış zihnime, ömrümde tanımadığım bir coşkunun akışını sağlıyor. Ah, götür beni ona, ne olur! Götür ki yüreğimde kabaran duyguları anlatabileyim."

Onlar ayağa kalkınca, kendisine zaten güçlükle hâkim olabilen Julia da fark edilme korkusuyla yerinden doğruldu ve sessiz adımlarla koridora doğru yürümeye başladı. Ancak ayak seslerini duyan Kont, birinin konuşmayı işitmiş olabileceğinden çekinerek yan odayı kontrol etmek istedi. Hızla içeri girdiğinde ise karşısında Julia'yı buldu! Tir tir titreyen Julia düşmemek için bir koltuğa tutundu. Sonra da utancından ne yapacağını şaşırarak kendini koltuğa bırakıp yüzünü elbisesiyle kapattı. Hippolitus onun ayaklarına kapandı ve elini tutarak dokunaklı bir sessizlik içinde dudaklarına bastırdı. Her ikisinin de şaşkınlığını atlatıp konuşacak duruma gelmesi için aradan birkaç dakika geçmesi gerekti. En sonunda Hippolitus kendini toparlayarak, "Hiçbir kasıt taşımayan bu davetsiz gelişimi affedebilir misiniz, Madam?" dedi.

Yoksa, son zamanlarda gözünüzde edindiğime inandığım ve varlığımdan da çok değer verdiğim itibarı, bu yüzden yitirecek miyim? Ne olur, mazur görün beni! Bir kazanın huzurumu sonsuza dek yok etmesine izin ver-

meyin." "Eğer huzurunuz, bendeki itibarınıza bağlıysa," diye karşılık verdi Julia, titreyen bir sesle, "o huzur emniyette demektir. Size duyduğum özel hisleri inkâr etmek istesem bile bir yararı olmaz, ki artık inkâr etmek istemediğime göre, son derece de acı verici olur." Hippolitus bu sözlere, hâlâ tutmakta olduğu ele gözyaşlarını dökerek yanıt verdi. "Ancak içinde bulunduğum durumun hassasiyetine anlayış gösterin," diye konuşmasını sürdürdü Julia. Ardından ayağa kalkarak, "Ve şimdi izin verin çekileyim," dedi. Sonunda odadan çıktı ve Hippolitus'u dileklerinin yerine gelişinden duyduğu derin hazla, Ferdinand'ı ise yan odada kardeşini bulmanın verdiği ıstıraplı şaşkınlıkla baş başa bıraktı. Ferdinand, Julia'yı düşürdüğü zor duruma üzülmekle birlikte biliyordu ki, hiçbir özür, acımasızca ama istemeden zedelediği o soğukkanlılığı geri getiremeyecekti.

Ferdinand, Marki'nin kendisini çağırdığı saati büyük bir sabırsızlıkla bekledi. Marki'nin onunla konuşacağını söylediği anda takındığı ciddiyet onu derinden etkilemişti. Vakit yaklaştıkça beklentisi de arttı ve dakikalar saatler gibi geldi. Sonunda, buluşacakları odaya gitti ve çok geçmeden Marki de içeri girdi. İnsanın kanını donduran o ciddiyet yine tavırlarına yansıyordu. Marki odanın kapısını kilitledi ve bir koltuğa oturarak Ferdinand'a şunları söyledi:

"Şimdi sana, sahip olduğun onurun sağlamlığım tüm açıklığıyla kanıtlayacak bir sır vereceğim. Ancak bugüne dek büyük bir titizlikle gizlenen sırrı açmadan önce, bu konudaki sessizliğini sonsuza dek koruyacağına dair bana yemin etmeni istiyorum. Eğer ihtiyatlılığından bir şüphen varsa, bunu hemen söyle ve kendini haysiyetsizlikten, sözünden dönmenin yol açabileceği felaketlerden kurtar. Yok, eğer dürüstlüğüne güveniyorsan, şartları şimdi kabul et ve sana açacağım sırrı dinle." Ferdinand

bu girizgâh karşısında şaşkınlığa uğramıştı. Merakının getirdiği sabırsızlık bir süreliğine yatıştı ve sırrı söylenen şartlarda kabul edip etmemeyi kafasında tarttı. Sonunda, şartları kabul ettiğini belirtti ve Marki yerinden kalkarak kılıcını kınından çıkardı. "Haydi," dedi, kılıcı Ferdinand"a uzatarak, "ant iç. Anlatacaklarımı kimseye söylemeyeceğine dair bu kutsal kılıcın üstüne şeref yemini et." Ferdinand kılıcı aldı ve gözlerini göğe dikerek içtenlikle yemin etti. Marki tekrar yerine oturdu ve konuşmasını sürdürdü.

"Yaklaşık yüz yıl kadar önce bu şato, benim büyükbabam olan Üçüncü Mazzini Markisi Vincent'a aitti. O dönemde ailemiz ile Campo ailesi arasında köklü bir nefret vardı. Şimdi sana bu düşmanlığın nasıl başladığını ya da onu izleyen ihtilafların ayrıntılarını anlatmaya kalkışacak değilim. Şu kadarını bil ki, ailemizin nüfuzu sayesinde Campolar Sicilya'da eski itibarlarını koruyamaz oldular ve rahatsız edilmeden, güven içinde yaşayabilmek için memleketi terk ettiler. Konuya dönecek olursak... Düşmanı yüzünden hayatının tehlikede olduğuna inanan büyükbabam, adamın peşine casuslar taktı. Koruması altına girmek isteyen çok sayıdaki hayduttan birkaçını kiraladı. Haydutlar birkaç hafta boyunca fırsat kolladıktan sonra, Henry della Campo'yu yakalayıp gizlice bu şatoya getirdiler. Bir

süre güney binasındaki kapalı bir odada tutulan Campo, söylemekten kaçındığım bir nedenle burada yaşamını yitirdi. Plan öyle iyi yerine getirilmişti ve sır öyle iyi saklanmıştı ki, Campo ailesinin iz sürme yönündeki tüm girişimleri sonuçsuz kalmıştı. Ailemizden şüphe etseler de, şüpheleri hiçbir şekilde kanıtlanamadı. Sonuçta, Campolar bugüne dek Henry della Campo'nun nasıl öldüğünden habersiz kaldılar. Babamın ölümünden uzun bir süre önce şatonun güney binalarının hayaletli olduğu söylentisi yayılmıştı. Bense söylentiye inanmadım ve ona

göre davrandım. Ancak bir gece, şatodaki herkes uyurken, elime söylentiyi destekleyen öyle güçlü ve ürkütücü kanıtlar geçti ki, bugün bile o anı dehşetle anıyorum. Dolayısıyla izin ver, hiç üstünde durmayayım. O andan sonra o binaları boşalttırdım ve bugüne kadar da kapalı tuttum. İşte şatoda bu kadar az kalmamın hakiki nedeni de sana anlattığım bu olaydır

Ferdinand anlatılanları dehşet içinde sessizce dinledi. O dairelere girme konusunda sergilediği cesareti, gördüğü ışığı, silueti ve hepsinden önemlisi, merdivende başına gelenleri hatırladı. Bu düşüncelerle tüm sinirleri gerildi. Anıların dehşeti neredeyse gerçekte yaşadığı dehşete denkti.

Marki kızlarının dairelerini değiştirmelerine izin verdi ama Ferdinand'a, bu isteği sadece kızların rahatı için yerine getirdiğini, aslında hiçbir şekilde uygun bulmadığını söylemesini emretti. İki kardeş böylece eski dairelerine taşındılar. Yalnızca, Madam'ın dairesine ait büyük oda Markiz'e ayrıldı. Markiz kınama ile yakınma arası bir tavırla Marki'ye hoşnutsuzluğunu dile getirdi. Marki ise kızlarını bir kenara çekerek aciz bir zihnin yarattığı anlamsız kuruntular diye nitelediği konuda onları payladı ve korkularıyla şatonun huzurunu bir daha kaçırmamalarını emretti. Kızlar bu azarı sessiz bir itaatle karşıladılar. Yer değiştirme konusundaki başarı karşısında sevinçten başka bir şey hissedemeyecek kadar memnundular.

Babasından duyduklarını bir bir aklından geçiren Ferdinand ise, bir katilin soyundan geldiğini öğrenmiş olmanın şaşkınlığı içindeydi. Şatoda masum kanının akıtıldığını ve bu duvarlara hâlâ huzursuz bir ruhun musallat olduğunu artık biliyordu. Ruh, kendisini ebedi huzurdan mahrum edenlere karşı intikam çağrısı yapıyordu. Hippolitus, Ferdinand'ın keyifsizliğini hissetti ve sıkıntısını paylaşması için ona yalvardı. Ancak, o güne dek

daima açık sözlü ve samimi davranmış olan Ferdinand, şimdi son derece mesafeliydi. "Lütfen, konuşmama izin verilmeyen bir konuda üstüme gelme," dedi. "Senden açmamanı istediğim ve sana dahi açıklayamayacağım tek konu budur hayatta." Hippolitus duydukları karşısında şaşırdı ama fazla üstelemedi.

Julia, Hippolitus'a duyduğu hislerin keşfedilmesinden dolayı büyük bir utanç içinde olsa da, ilk şaşkınlığın ardından üzüntüden çok, mutluluk yaşamaya başlamıştı. Aralarında geçen son konuşma, âşığının bağlılığını kalın harflerle vurgulamıştı. Hippolitus'un çekingenliği, Julia üzerinde yarattığı etkiyi anlamadaki yavaşlığı,

bunu zorla anladıktan sonra kapıldığı coşku ve Julia'yı yan odada bulduktan sonra sergilediği davranışlar, tutkusunun hem hassasiyetini hem de sağlamlığını Julia'ya kanıtlamıştı. Böylece Julia kalbini saf ve kusursuz bir mutluluğun yarattığı duygulara teslim etmişti. İşte o ara, Marki'nin kendisini kütüphaneye çağırdığı haberini aldı ve tüm bu hislerin doğurduğu hülyalı mutluluk halinden bir anda sıyrılıverdi. Bu olağandışı talep karşısında şaşırmıştı; ama korku dolu bir merakla buyruğa boyun eğdi. Kütüphaneye gittiğinde, Marki'yi derin düşünceler içinde odayı arşınlarken buldu. Kızının içeri girip kapıyı kapadığını bile fark etmemişti. Marki'nin yüzündeki otoriter sertliği sezen Julia endişeye kapıldı ve kendisini önemli bir konuya hazırladı. Marki, Julia'nın yanına oturduktan sonra bir an konuşmadan durdu. Sonunda kızını dikkatle inceleyerek, "Seni buraya onurlu bir konudan haberdar etmek için çağırdım, çocuğum. Dük Luovo seninle evlenmek istiyor. Böylesine mükemmel bir ittifak doğrusu benim beklentilerimin de ötesine geçer. Sen de bu imtiyaza gereken minnettarlıkla karşılık vereceksin ve düğün hazırlıklarına başlayacaksın," dedi.

Bu konuşma Julia'nın yüreğine ölümcül bir ok gibi

saplandı. Afallamış ve konuşmaktan aciz bir halde kıpırdamadan oturuyordu. Kızının ifadesini gören Marki, nedenini yanlış anlayarak, "Bunun biraz ani olduğunun farkındayım," dedi. "Ancak senin açından böylesine beklenmedik bir ayrıcalığın yarattığı sevinç, içine düştüğün kadınsı zayıflığa baskın gelmeli. Şimdi odana çekil ve kendini toparla. Ayrıca şu an hassas davranmanın zamanı değil, onu da bil," dedi, sert bir sesle. Bu sözler Julia'yı içine düştüğü korkunç şaşkınlıktan çekip çıkardı. "Ah, efendim!" dedi, kendisini babasının ayaklarına atarak, "Size itaat etmenin benim için ölümden beter olacağı bir durumda, yalvarırım üzerimde otoritenizi kullanmayın." "Bırak bu sahte tavırları da kendine yaraşanı yap," dedi Marki. "Affedin beni, Lordum," diye karşılık verdi Julia. "Ancak üzüntüm hakikidir. Dük'ü sevmem mümkün de-ğil.""Çekil karşımdan!" diye Julia'nın sözünü kesti Marki. "Böyle çocukça ve saçma itirazlarla öfkemi azdırma benim." "Ne olur dinleyin beni, Lordum," dedi Julia, gözleri yaşlarla dolarak, "ve şimdiye dek emirlerinize asla karşı çıkmamış olan çocuğunuzun sıkıntısına merhamet edin."

"Bundan sonra da karşı çıkmayacak," dedi Marki. "Ayaklarımın altına serilen zenginlik, şeref ve imtiyazı, iyiyle kötüyü ayırt edemeyen budala bir kız, bir bebek ağlıyor ve sevemeyeceğini söylüyor diye reddedecek halim yok! Akıl bile yormam böyle bir konuya. Yoksa haklı öfkem sağduyumu alt eder de, ahmaklığın yüzünden seni cezalandırmaya kalkarım. Derhal, ne diyorsam onu yap. Ya Dük'ün teklifini kabul et ya da bir daha dönmemek üzere bu şatodan ayrıl." Marki bu sözlerin ardından yerinden fırladı. Babasının dizlerine kapanmış ağlamakta olan Julia ise perişan halde yere düştü. Ani düşüşün etkisi üzüntüsüyle de birleşince, tamamen kendinden geçti. Uzun bir süre baygın yattıktan sonra ayıldı. Yaşadığı felaketin anıları zihnine hücum ettiğinde, yine kendi-

ni kaybedecek gibi oldu. En sonunda yerden kalktı ve dairesine doğru yürümeye başladı. Ancak büyük koridora henüz vardığı sırada karşısına Hippolitus çıktı. Titreyen dizlerinin üzerinde daha fazla duramayan Julia, düşmemek için trabzana tutundu. Hippolitus ise hızla yanına gelerek onu son anda, güçlükle yakaladı. Kızın solgun çehresine yansıyan sıkıntı karşısında korkuya kapılan Hippolitus, endişeyle sorular sormaya başladı. Julia ise engel olamadığı gözyaşlarıyla sorulara zar zor karşılık verebildi. Ardından Hippolitus'un kollarından kurtuldu ve sendeleyerek odasına doğru gitti. Hippolitus kapıya kadar onun peşinden geldiyse de, daha ileri giderek rahatsızlık vermek istemedi. Nazikçe Julia'nın elini dudaklarına bastırdı ve hiçbir şey söylemeden, şaşkın ve endişeli halde oradan uzaklaştı.

Kendisini ümitsizliğin kollarına bırakan Julia, kederini kapalı kapılar ardına taşıdı. Yaşadığı şu felaket kadar korkunç bir şey, kırk yıl düşünse aklına gelmezdi. Kendisine teklif edilen birliktelik, başkasına bir bağlılığı olmasa da ona berbat görünecek türdendi. Tüm hayranlığını hak eden ve tüm sevgisine karşılık veren birine kalbini teslim ettiği şu zamanda yaşadığı üzüntü, kelimelerle anlatılır gibi değildi.

Dük Luovo, Marki'ye çok benzer kişilikte biriydi. En büyük tutkusu iktidar aşkıydı. Otoritesinin katılığını yumuşatacak ya da onu hayırsever işlere yönlendirebilecek hiçbir nazik ya da cömert duyguya sahip değildi. Basit ve aleni zorbalıktan büyük keyif alırdı. İki defa evlenmişti ve boyunduruğuna giren talihsiz kadınlar, insanı yavaş yavaş yiyip bitiren bir kederin kurbanı olmuşlardı. Tek bir oğlu vardı, o da seneler önce babasının zulmünden kaçmıştı. Oğlandan bir daha haber alan olmamıştı. Dük Julia'yı şenlikte görmüş, güzelliğinden etkilenerek onunla evlenmek istemişti. En büyük tutkusuna böylesi-

ne hizmet edebilecek bir bağlantının ihtimaliyle mutlu olan Marki ise hemen rıza göstermiş, teklifi anında sözüyle mühürlemişti.

Julia günün geri kalanını odasına kapanarak geçirdi. Madam ile Emilia onun sıkıntısını hafifletebilmek için ellerinden geleni yaptılar. Akşama doğru odaya Ferdinand girdi. Julia'nın ortadan kayboluşuna çok şaşıran Hippolitus, ondan kardeşini ziyaret etmesini, avutmasını ve mümkünse üzüntüsünün nedenini öğrenmesini rica etmişti. Kardeşini canıgönülden seven Ferdinand ise, Hippolitus'un sözleri üzerine endişeye kapılarak hemen harekete geçmişti. Gördüğü kadarıyla Julia'nın ağlamaktan gözleri şişmiş, içindeki sıkıntı çehresine nüfuz etmişti. Babasının söylediklerini öğrendiğinde Ferdinand'ın üzüntüsü de kardeşininkini aratmadı. Canı kadar sevdiği kardeşi ile en yakın dostunu bir araya getirebilme ümidi ona ne zamandır mutluluk veriyordu. Oysa şimdi acımasız ve baskıcı bir karar sonucu, zihninde canlandırdığı masalsı mutluluk hayali dağılıp gidiyordu ve çok değer verdiği insanların huzuru kaçıyordu. Ferdinand uzun bir süre sessizlik ve üzüntü içinde oturdu. Sonunda hüznünden sıyrılarak Julia'ya iyi geceler diledi ve Hippolitus'un yanına döndü. Hippolitus kuzey salonunda onu endişeli bir sabırsızlıkla bekliyordu.

Ferdinand vereceği bilginin Hippolitus'ta yaratacağı ümitsizlik duygusunu düşününce dehşete kapıldı. Bu yüzden gerçeği yumuşatmanın yollarını düşünmeye başladı; ama aşkın insana sakınmayı öğrettiği o kötülüğü tanımakta gecikmeyen Hippolitus, hakikati hemen kavradı. "Her şeyi anlat bana," dedi, sertleştirmeye çalıştığı ses tonuyla. "En kötüsüne hazırladım kendimi." Ferdinand Marki'nin buyruğunu anlatınca, Hippolitus tesellinin gücünü aşan derin bir üzüntüye kapıldı.

Julia sonunda odasına çekildi ama içini saran ıstırap

uyumasını engelledi. Bir süre sonra sıkıntı ve huzursuzluk içinde yatağından kalkıp penceresini yavaşça açtı. Gece sakin, sular kıpırtısızdı. Ayın dalgalar üstüne yansıyan ışıltısı hafifçe titreşerek kumlara doğru uzanıyordu. Manzara Julia'nın, farkında olmadan ruhunu yatıştırdı. Tatlı ve hoş bir hüzün yavaş yavaş içini kapladı. Böyle dalgın dalgın dururken, uzaklardan kulağına kürek sesleri çalındı. Denizde küçük bir kayık vardı. Sesler az sonra kesildi ve (kutsanmışların evinden bir esintiyle gelmişçe-sine) dinî bir müziğin melodisi, gecenin sessizliğini bozdu. Ardından bir koro sesi yükseldi ve uzaklarda solup gitti. Melodiyi dinleyince aklına Meryem ilahisi gelen Julia'nın içi kutsal bir coşkuyla doldu. Koro melodiyi tekrarladı ve küreklerin merasimli sesi ona eşlik etti. Hu-şuyla derin bir iç çekti Julia. Sonra ortalık yine sessizliğe büründü. Duyduğu ilahi melodiyle zihnindeki hengâme yatışınca, Julia tatlı bir uykuya daldı.

Sabah hafif uyuklamalarla dinlenmiş olarak kalktı; ama dertlerinin anısı çok geçmeden daha da güçlü bir şekilde zihnine hücum edince, üzerine feci bir halsizlik çöktü. Bu haldeyken Marki'den, derhal yanına gelmesi yönünde bir emir aldı. Yanına gittiğinde Marki ona, sabah şatoyu ziyaret edecek olan Dük'ü karşılamak üzere hazırlanmasını söyledi. Ayrıca güzel giyinmesini ve Dük'e güler yüz göstermesini de emretti. Julia sessizce emre boyun eğdi. Marki'nin son derece kararlı olduğunu görüyordu. Yüreğindeki acıyı yaşamak ve tiksintiyle beklediği görüşmeye hazırlanmak üzere dairesine çekildi.

Saat on ikiyi vurduğunda, trompetler Dük'ün gelişini haber verdi. Bu sesle birlikte kalbi sıkışan Julia, buruk duygular içinde kendisini kanepeye fırlattı. Marki az sonra ona haber gönderince, huzuru tamamen kaçtı. Ayağa kalktı ve sevgiyle Emilia'ya sarıldı. İki kardeşin gözyaşları bir süre birbirine karıştı. Julia sonunda cesare-

tini toplayarak salona, Marki'nin yanına gitti. Marki onu Dük'ün bulunduğu büyük salona götürdü ve Dük'le kısa bir sohbet yaptıktan sonra çekildi. Julia o an ömründe tatmadığı kadar acı duygular tadıyordu; ama kimi zaman çaresiz felaketlerin insanda yarattığı, fakat daha katlanılır üzüntülerin bir türlü ortaya koyamadığı ani ve tuhaf bir cesaretle kendini topladı ve her zamanki ağırbaşlılığına geri döndü. Bu haline kendisi de şaşırdı ve hemen ardından tehlikeli bir karar aldı. Dük'ün cömertliğine sığınarak evlilik konusundaki isteksizliğini dile getirecek, ondan teklifini geri çekmesini rica edecekti.

Dük, Julia'ya mağrur bir lütufkârlıkla yaklaştı. Kızın elini eline aldı ve yanına oturdu. Julia'nın güzelliğine birkaç resmî ve genel iltifat yağdırdıktan sonra, ona hayran olduğunu ileri sürdü. Julia bu sözleri bir süre dinledi ve Dük'ün kendisini dinlemeye hazır göründüğü bir anda konuşmaya başladı. "Bana teklif ettiğiniz ayrıcalığın gayet iyi farkındayım, Lordum. Ancak korkarım ki karşılığında size saygı dolu bir minnettarlıktan ötesini sunamayacağım. Cömertliğinize olan güvenimi en iyi şu itirafımla kanıtlayabilirim: Yüreğim eşlik etmediği halde size kendimi sunmamın nedeni, gördüğüm ailevi baskılardır."

Julia duraksadı, Dük ise hiçbir şey söylemiyordu. "Beni içine düştüğüm zorluktan ancak siz kurtarabilirsiniz. Zorunluluğun bu sıra dışı davranışımı mazur göstereceğine, ricamın karşılıksız kalmayacağına inanarak iyilik ve adaletinize sığınıyorum."

Dük utanç duymaya başlamıştı. Yüzüne yavaş yavaş mağrur bir ifade yayıldı. Kalbinde kabaran duyguları bastırmaya çalışıyor gibi bir hali vardı. "Kendimi farklı bir karşılamaya hazırlamıştım, Madam," dedi. "Ve Dük Luovo olarak, karşılıksız bir ricada bulunabileceğimi düşünmek için de hiçbir nedenim yoktu. Ne var ki, siz sevginizi çoktan devrettiğinize göre, elbette ki Marki'nin de

izniyle karşılıklı anlaşmamızdan çekilmeyi, sizi daha çok tercih ettiğiniz âşığınıza teslim etmeyi yeğlerim."

"Affedersiniz, Lordum," dedi Julia, kızararak, "rica ederim beni...""Kolay kolay aldatılacak biri değilim ben," diyerek Julia'nm sözünü kesti Dük. "Tutumunuz ancak ve ancak daha evvelki bir bağlılığa atfedilebilir. Böylesine genç bir hanım için o tür bir durum biraz alışılmadık olsa da, tercihinizde kusur bulmaya elbette ki hakkım yok benim. Müsaadenizle size iyi sabahlar diliyorum." Dük yerlere kadar eğildikten sonra salondan çıktı. Julia şimdi yepyeni bir sıkıntıyla karşı karşıyaydı; Dük'le arasında geçen konuşmayı öğrendiğinde Marki'nin kapılacağı öfkeden korkuyordu. Dük'ün karakteri hakkında edindiği yeni kanaatle, ona sığınmış olmaktan dolayı esef duyuyordu.

Dük Julia'nın yanından ayrıldıktan sonra Marki'ye gitti ve onunla saatlerce konuştu. Dük'ün şatoyu terk edişinden sonra Marki kızını yanına çağırdı ve öfkesini vahşi tehditlerle, husumet dolu bir hor görüyle dile getirdi. Kızının kalbini başkasına vermiş olmasını öyle acımasızca alaya aldı ve itaatsizliğine karşılık alacağı intikamı öyle korkunç bir tavırla ilan etti ki, Julia Marki'nin yanında kendini güvende hissetmemeye başladı. Tir tir titreyerek, ne yapacağını bilmeksizin öylece durdu ve karşılık verecek gücü kendinde bulamadan Marki'nin azarlarını dinledi. Marki sonunda nikâhın tam üç gün sonra kıyılacağını söyleyerek odadan çıktı. O çıkarken, gözlerinden boşanan yaşlar Julia'yı biraz rahatlattı ve bayılmaktan kurtardı.

Julia günün geri kalanını Emilia ile küçük odaya kapanarak geçirdi. Sonunda akşam oldu ama ruhu sükûnete kavuşamadı. Emilia gittikten sonra da uzunca bir

süre oturup aklını dertlerinden uzaklaştırabilmek için, en sevdiği yazarı okumaya başladı. O sayfaların bir zaman-

76

lar kendisinde uyandırdığı duygulan yeniden yakalayabilmek istiyordu. Hüzünlü havasıyla kendi duygularını özdeşleştirebileceği bir bölümü açtı ve okurken bir kez daha gözyaşlarına boğuldu. Kederi az sonra bir korkuyla bölündü. O ana dek şatoya, zaman zaman koridorlarda gezinen rüzgârın soluk sesi hariç, ölümcül bir sessizlik hâkim olmuştu. Fakat şimdi kapıdan ayak sesleri geliyor gibiydi. Sessizlik az sonra geri döndü. Julia rüzgâr yüzünden yanıldığını düşündü. Bundan bir an sonra ise hata ettiğini anladı, çünkü koridordan fısıltılar yükseliyordu. Üzüntüden zaten yıpranmış olan metanetini iyice yitirdi ve müthiş bir dehşete kapıldı. Çok geçmeden dışarıdan kısık bir ses duyuldu ve Ferdinand kapıyı açtı.

Julia bir çığlık atarak kendinden geçti. Ayıldığında yanında Ferdinand ile Hippolitus vardı. İki dost gecenin sessizliği ve güvenliğinden yararlanarak Julia'nın odasına gelmişti. Hippolitus, Julia'ya, ancak çaresizliğin insana söyletebileceği bir teklifte bulundu. "Madam, iktidarını kötüye kullanan babanızın baskısından kaçın ve tabiatın size sunduğu özgürlük seçeneğini kullanın. İzin verin, içine düştüğüm durumun ümitsizliği bu hitabımın aleni cüretkârlığına bir mazeret olsun ve izin verin, yalnız sizin için var olan şu insan, yıkımdan kurtulmanıza aracı olsun. Ah, Madam, hiçbir şey söylemiyorsunuz. Belki de bu teklifimle, son zamanlarda kazanmış olmakla gurur duyduğum güveninizi yitirdim. Eğer öyleyse, kaderime sessizce boyun eğerim ve yarın, zihnimi yalnızca sıkıntı dolu hayallerle dolduran bu sahneden uzaklaşır giderim."

Julia bu sözlere ancak gözyaşlarıyla karşılık verebildi. Birbirinden şiddetli duygular yüreğinde çarpışıyor, onu konuşmaktan aciz bırakıyordu. Ferdinand Kont'un teklifini destekleyerek, "Seni burada bekleyen mutsuzluğu görmezden gelmem mümkün değil, kardeşim," dedi. "Üstelik ihtirasa ve ondan da beter bir tutkuya kurban

77

edemeyecek kadar çok seviyorum seni. Şimdiye dek Hippolitus'u dostum bilmekten büyük bir mutluluk duydum, izin ver bundan sonra da kardeşim bileyim. Onun kişiliğine verdiğim değeri, bu dileğimden daha güçlü bir kanıtla dile getirmem mümkün değil. İnan bana, senin rızanı hak eden, tıpkı seninki gibi hem asil hem de samimi bir yürek var onda." "Ah, ne olur kıymetinden gayet iyi haberdar olduğum karakteri daha fazla anlatma bana," dedi Julia. "Senin iyiliğin ve onun meziyetleri, tüm cömertliğinizle talihsizliklerini kendinize dert edindiğiniz kişi tarafından asla unutulamaz." Julia tereddüt içinde bir süre suskun kaldı. İçindeki hassas bir duygu yüzünden, kalbinin tüm sıcaklığıyla teşvik ettiği kararda tereddüde düşüyordu. Hippolitus'la kaçacak olursa, bir kötülükten kurtulup diğerine yakalanacaktı. Kendisini bekleyen korkunç kaderden uzaklaşacaktı; ama varlığından çok değer verdiği saygınlığına belki de leke sürülecekti. Julia'nınki gibi onurluluğun gururuna karşı son derece hassas olan bir zihinde bu korku, diğer tüm düşüncelere baskın çıkabiliyor, tüm niyetleri ıstırap dolu bir bilinmezlik içinde

bırakabiliyordu. Julia derin bir iç çekerek sessiz kalmayı sürdürdü. Hippolitus onun çehresinde gördüğü, sükûnet dolu ıstırap karşısında kaygıya kapıldı. "Ah, Julia!" dedi. "Kurtar beni bu korkunç bilinmezlikten! Konuş benimle, ne olur. Açıkla şu sessizliğini." Julia kederle ona baktı, sonra dudakları aralandı ama ağzından tek kelime çıkmadı. Hippolitus sorusunu yinelerken Julia elini kaldırarak onu susturdu ve yeniden koltuğuna gömüldü. Bayılmamıştı bu defa ama en az baygınlık kadar endişe verici bir uyuşukluk durumundan çıkamıyordu. Kendisine sorulan sorunun önemi, sıkıntıdan zaten bitap düşmüş zihninde geçici bir durgunluk yaratmıştı. Hippolitus tarifsiz bir acı içinde yanı başında bekliyor, Ferdinand ise boş yere ona seslenip duruyordu.

78

Julia sonunda derin bir iç çekerek kendine geldi ve rüyadan uyanmışçasına etrafına bakındı. Hippolitus içinden Tanrı'ya defalarca şükretti. "Lütfen bana iyi olduğunu, ümitlenmek için bir nedenim olduğunu söyle ki, çekilip seni dinlenmen için bırakalım," dedi. Ferdinand ise, "Sevgili kardeşim," diye araya girdi, "sen sadece kendi dileklerini dikkate al, gerisini bana bırak. İçini sıkan şüpheleri yok edeceğim konusunda da ne olur bana güven.” "Ferdinand," dedi Julia, sevgiyle, "iyiliğinle bende uyandırdığın minnettarlığı nasıl ifade edebilirim?" "Minnettarlığını göstermenin en iyi yolu, kendi dileklerini dikkate almandır," diye karşılık verdi Ferdinand. "Emin ol ki sana mutluluk veren her şey, beni de bir o kadar mutlu edecektir. Terbiyeyle gelen önyargıların seni kedere sürüklemesine izin verme. İnan bana, tüm hayatını mutlu ya da mutsuz kılacak bir tercihin kararını alacak tek kişi varsa, o da sensin."

"Gelin şimdilik konuyu kapatalım," dedi Hippolitus. Sonra da Julia'ya hitap ederek, "Uyumaya ihtiyacınız var, Madam," diye ekledi. "Bencil nedenlerle sizi daha fazla uykunuzdan etmek istemiyorum. Sadece tek bir ricamı kabul edin; yarın akşam bu saatte gelip kaderimi öğreneyim sizden." Julia'nın Hippolitus ile Ferdinand'ı ertesi akşam görmeyi kabul etmesinin ardından, iki erkek odadan çekildi. Büyük koridora geri döndüklerinde, görüşü engelleyen duvarın üstünde bir ışık parladığını fark ederek hayrete düştüler. Işık arka merdivenlerden birine açılan bir kapıdan dışarı yayılıyor gibiydi. Kapıyı ittirdikleri anda ışık gözden kayboldu. Merdivende de herhangi bir hareket yoktu. Gördüklerinden tedirgin olan ve Julia'yı ziyaretlerine birinin tanıklık etmiş olabileceğinden şüphelenen Ferdinand ile Hippolitus, ayrılarak kendi dairelerine çekildiler.

Julia geceyi kesintili bir uyku ve tedirginlik içinde

79

geçirdi. Alacağı karar tüm kaderini belirleyecekti. Hippolitus'un, kalbi üzerinde yarattığı tesiri çok iyi biliyordu. Bu yüzden de onu korkutan şey, tarafsızlığına güvenerek kalbinin yapacağı tercihten yana karar almaktı. Âşığıyla kaçmak gibi yüz kızartıcı bir fikir karşısında dehşete düşüyordu; ama yine de hayalinde korkunç şekillere bürünen kadere teslim olmanın dışında, bundan kaçmanın bir yolunu tahayyül edemiyordu.

Ertesi gece şato sakinleri dinlenmeye çekildiğinde, bitmek bilmez saatler geçiren Hippolitus, Ferdinand'ı da yanına alarak Julia'nın odasına gitti. Onlar yanından ayrıldığından beri gözü uyku tutmamış olan Julia, kapıyı büyük bir sıkıntıyla açtı. Yanaklarından sağlığın tatlı ışıltısı çekilmiş, yerini daha güzel olmasa da, daha ilginç ve donuk bir hassasiyete bırakmıştı. Julia, Hippolitus'un merak dolu sorularını karşılıksız bıraktı; ama gözyaşlarının arasından hafifçe gülümseyerek yüzünü elbisesiyle örttü ve elini uzattı. Hippolitus, "Bu eli mutluluğumun teminatı olarak alıyorum!" diye haykırdı. "Ancak ne olur yine de... yine de sesinle tasdik et bu armağanı." "Teslimiyetim gözündeki itibarımı azaltmayacaksa," dedi Julia, kısık bir sesle, "elim senindir." "Bu teslimiyet, sevgilim (artık sana bu tatlı isimle hitap edebilirim], gözümdeki itibarını mümkün olsa daha da artırırdı; ama o itibar çok zamandır artırılamayacak bir mertebede olduğundan, şimdi sadece benim kendime dair kanaatimi yüceltir ve sana olan minnettarlığımı çoğaltır. O minnettarlığı sana, mutluluğunun üstüne titreyerek, şefkat dolu ilgimi ömür boyu eksik etmeyerek sergilemeye çalışacağım. Şu kutsal andan itibaren," diye coşkuyla sürdürdü sözlerini, "izin ver, düşüncelerimde seni eşim olarak selamlayayım. İzin ver, şu andan itibaren kederinin her bir emaresini yok edeyim, bırak şileyim gözyaşlarını..." dudaklarını Julia' nın yanağına nazikçe bastırdı,"... bir daha asla akmamak

üzere." Ferdinand'ın olanlar karşısında sergilediği minnettarlık ve sevincin yanı sıra, Hippolitus'un sevgilisini yatıştırma yolunda gösterdiği sevecenlik, Julia'nın yavaş yavaş memnuniyetine yeniden kavuşmasını sağladı.

Üçü kaçış planını yapmaya koyuldu. Kaybedecek vakit yoktu, çünkü Dük'le nikâh iki gün sonra kıyılacaktı. Dolayısıyla her ne yapacaklarsa, ertesi gece yapmak durumundaydılar. Ne var ki, girişimin ilk heyecanı yatışıp da ayrıntılarla ilgilenmeye başladıklarında, ne denli zorlu bir işe kalkıştıklarını anladılar. Şatonun anahtarları Marki'nin özel hizmetkârı Robert'taydı ve Robert da her gece onları kendi odasındaki demir sandığa kilitlerdi. Anahtarları hileyle ele geçirmek imkânsızdı ve Ferdinand yıllardır Marki'nin hizmetinde çalışan adamın dürüstlüğüyle oynamaktan çekiniyordu. Girişimleri ne kadar tehlikeli olsa da, ortada başka bir seçenek göremiyorlardı. Tüm ümitlerini, deneme sonucu elde edilecek başarıya bağlamaktan başka çareleri yoktu. Sonunda anahtarların alınabilmesi halinde Ferdinand ile Hippolitus'un Julia'yla küçük odada buluşmasına karar verildi. Sonra Julia'yı sahile götürecekler, orada bekletilen kayığa binerek karşı kıyı Calabria'ya geçeceklerdi. Burada nikâh, bölünme tehlikesi olmadan kıyılabilecekti. Ancak Ferdinand'ın olaydan habersiz görünmesi şart olduğundan, o, kardeşini kayığa bindirdikten hemen sonra geri dönecekti. Plan tamamlandıktan sonra, Hippolitus ile Julia' nın kaderinin belirleneceği ertesi gece buluşmak üzere birbirlerinden ayıldılar.

Kardeşinin iyilikleriyle ve Hippolitus'un güven veren sözleriyle ruhu yatışan Julia, sonunda dinlenme fırsatını buldu. Sabah, dinçleşmiş ve nispeten sakinleşmiş bir halde uyandı. İhtiyacı olan birkaç parça giysiyi seçerek yolculuk için hazırlandı. Tüm bu süre boyunca sadakat ve bağlılıklarından asla şüphe etmediği, ancak kaçışı

bildikleri takdirde itibarlarının zedelenmesinden çekindiği Emilia ile Madam Menon'a karşı mesafeli durmuştu ve bunun nedeni de fedakârlık duygusuydu.

Bu arada şato tam bir hengâme içindeydi. Düğün için yapılan muhteşem hazırlıklar herkesin elini, gözünü meşgul ediyordu. İdare tamamen Markiz'in ellerindeydi. Hazırlıklar konusunda sergilediği hevesli tavır, yaklaşan evlilikten ne büyük bir memnuniyet duyduğunu ortaya koyuyor, bu da birlikteliğin gerçekleşmesinde nüfuzunu bir miktar kullandığı şüphesini uyandırıyordu. Julia hırs ile gayrimeşru aşkın ortak komplosunun bir kurbanı olacaktı.

Saatleri geçmek bilmeyen günün ilerleyişiyle birlikte Julia da sükûnetini yitirmeye başladı. Akşam vakti yaklaşırken, Ferdinand'ın Robert'la anlaşmaya varıp varamayacağı konusunda duyduğu endişe katlanılmaz bir noktaya ulaştı. Yepyeni bazı duygular yüreğini sıkıştırıyor, ruhunu karartıyordu. Emilia'ya iyi geceler dilerken, ona son kez bakmakta olduğunu düşündü. Kardeşi ile arasına girecek mesafenin, karşısına çıkacak tehlikelerin düşüncesi, bin bir türlü çılgın ve korkunç beklentinin eşliğinde zihnine hücum etti. Gözleri yaşlarla dolan Julia duygularına ihanet etmekten kendini güçlükle alıkoydu. Madam'a da içinden sevgiyle veda etti. Sonunda Marki' nin dairesine çekildiğini duydu ve misafirlere ait odaların kapıları ardı ardına kapanmaya başladı. Julia telaştan sessizliğe ve nihayet sükûnete doğru geçişi, korku dolu bir dikkatle takip etti.

Artık ayak seslerini koridorda duymayı beklediği Ferdinand ve Hippolitus'la yola çıkacağı ana hazırlıyordu kendisini. Şato saati on ikiyi vurdu. Ses ortalığı adeta titretmişti. Julia titreşimi kalbinde hissetti. "Son defa duyuyorum seni," dedi, içini çekerek. Ardından etrafa bir ölüm sessizliği çöktü. Julia kulak kesildiyse de, hiçbir ses

duymadı. Tarifi imkânsız bir endişeli bekleyiş içinde, öylece oturdu. Saatin gongu her çeyrekte yeniden vuruyor, her vuruşla birlikte Julia'nın korkusu daha da artıyordu. Sonunda saatin biri vurduğunu duydu. Yankılı bir sesti bu ve ümitleri namına korkunçtu, çünkü ne Hippolitus vardı görünürde ne de Ferdinand. Julia dehşet ve düş kırıklığıyla giderek takatini yitirdi. İki saattir beklentinin gerilimini yaşayan zihni, şimdi ümitsizliğe teslim olmuştu. Odasının kapısını yavaşça açtı ve koridora baktı. Ortalık sessiz ve sakindi. Görünüşe bakılırsa Robert plana alet olmayı reddetmişti. Ayrıca, muhtemelen Marki'yi de plandan haberdar etmişti. Acı dolu düşüncelere daha fazla dayanamayan Julia, kendisini çaresizlik içinde kanepeye fırlattı. O anda koridordan bir ses duyar gibi oldu. Yerinden doğrulup sese kulak verdiği sırada odanın kapısı yavaşça açıldı. İçeri giren Ferdinand, "Gel, sevgili kardeşim," dedi, "anahtarları aldık ve kaybedecek tek bir dakikamız yok. Elimizde olmadan geciktik ama şu an açıklama yapmaya da vaktimiz yok." Bayılmanın eşiğine gelen Julia elini Ferdinand'a uzattı. Hippolitus da minnettarlığını kısaca dile getirdikten sonra onlara katıldı. Üçü Madam'm odasının önünden geçti, ağır ve sessiz adımlarla koridoru arşınlayarak salona indi. Salonu geçerek bir kapıya geldiler ve kapının ötesindeki birkaç geçidi aşarak şatonun uzak

bir noktasına eriştiler. Buradaki özel bir kapı, şatonun dış duvarlarına açılıyordu. Ferdi-nand'm elinde birkaç anahtar vardı. Holün kapısını arkalarından kilitlediler ve bir merdivenle son bulan dar bir dehlizden geçtiler.

Merdivenden aşağı inip en alt kata ulaştıkları sırada, üst kattaki kapıdan gürültülü bir ses geldi ve birkaç kişinin konuşması duyuldu. Julia ayağını bastığı yeri korkudan hissetmez oldu, Ferdinand ise geçişi engelleyen kapının kilidini açmaya koştu. Farklı anahtarları kilitte de-

83

nedikten sonra doğru olanı buldu ama paslı kapı bir türlü açılmıyordu. Sıkıntıları akıl almaz bir seviyeye ulaştı. Yukarıdaki sesler giderek artıyordu ve birileri sanki kapıyı zorluyordu. Hippolitus ile Ferdinand anahtarı çevirmeye çalıştılarsa da başaramadılar. O sırada yukarıdan gelen ani bir gümbürtü kapının açıldığına işaret etti. Çaresizce girişilen son bir hamleyle nihayet anahtar kırıldı. Perişan halde tir tir titreyen Julia daha fazla ayakta dura-mayınca Ferdinand'a yaslandı. Hippolitus Julia'yı yatıştırmaya çalışırken, yukarıdaki sesler birdenbire kesildi. Üçü seslerin yeniden başlamasını korkuyla bekleyerek etrafa kulak kabarttı. Sessizliği bozan hiçbir şey olmayınca hayrete düştüler. Artık biraz soluklanacak ve kaçışı gerçekleştirme ihtimallerini düşünecek vakitleri vardı, çünkü Marki'den merhamet görme yönünde en ufak bir umut beslemiyorlardı. Üst kattakilerin kapıdan çekildiğinden emin olmak isteyen Hippolitus merdiveni tırmanmaya başladı. Henüz birkaç adım atmıştı ki, bu defa çok daha şiddetli bir gürültü duyuldu. Hippolitus anında geri çekildi ve alt katta geçişi engelleyen kapıyı çaresizlik içinde ittirmeye başladı. Kapı şimdi kıpırdar gibi olmuştu. Ferdinand'ın da yardımıyla tamamen açıldı. Kaybedecek tek bir dakikaları dahi yoktu, çünkü merdivenden aşağı inenlerin sesleri duyulmaya başlamıştı. Kapıdan geçip çıktıkları yer, bir tür odaydı. Burada karşılaştıkları üç kapıdan hemen ilkini seçtiler. Geçişi yine bir kapı engelliyordu ve Ferdinand'ın anahtarı bulmasını beklemek zorundaydılar. "Çabuk ol," dedi Julia, "yoksa mahvolduk. Ah, ya bu kilit de paslıysa?" "Dinleyin!" dedi Ferdinand. Az önce korkudan farkına varmadıkları şeyi birden fark ettiler; takip sesleri kesilmiş, ortalık yeniden sessizliğe bürünmüştü. Böyle bir şey ancak takipçilerinin yanlış "yöne" sapmasıyla gerçekleşebileceğinden, ellerindeki feneri gizleyerek bu avantajı sürdürmeye karar ver-

84

diler. Ferdinand feneri pelerininin içine sakladı. Kapı sonunda açıldı ve içeri girdiler. Ancak girdikleri yerin karmaşıklığı karşısında akılları karıştı ve yollarını bulabilmek için dolanmaya başladılar. Arada bir durup kulak kesiliyorlar, arada bir ürkütücü sesler duyduklarını zannediyorlardı. Nihayet Ferdinand'ın, doğrudan ormana açıldığını bildiği bir kapıya giden geçide girmeyi başardılar. Büyük bir sevinç içinde, özgürlüklerine kavuşmak üzere oldukları noktaya vardılar.

Ferdinand anahtarı çevirdi, kapı açıldı ve üçlü büyük bir mutluluk içinde kurşuni şafakla karşılaştı. "İşte, aşkım, artık emniyettesin ve ben de mutluyum," dedi Hippolitus. Tam o anda biri, "Al sana kalleşliğinin armağanı. Hain!" diye haykırdı. Yine aynı anda bir kılıç Hippolitus'un bedenine saplandı ve Hippolitus derin bir "ah"

çekerek yere devrildi. Julia bir çığlık attı ve bayıldı. Kılıcını çeken Ferdinand suikastçıya doğru ilerledi ve lambasının ışığını adamın yüzüne doğrulttuğunda, karşısındakinin babası olduğunu gördü! Kılıcı elinden düşüren Ferdinand, acıyla karışık bir dehşet içinde gerilemeye başladı. Çok geçmeden etrafı çepeçevre sarıldı ve Marki'nin hizmetkârları tarafından kıskıvrak yakalandı. Bu arada ondan ölümüne intikam alacağını ilan eden Marki, oğlunun şato zindanına kapatılmasını buyurdu. Aynı vakitte, sahilde Kont'un gelişini bekleyen kendi hizmetkârları patırtıyı duyarak telaşla olayın yaşandığı yere geldiler ve sevgili efendilerini orada kan revan içinde, cansız yatar halde buldular. Efendilerinin kana bulanmış bedenini feryat figan tekneye taşıyan hizmetkârlar, hemen İtalya'ya doğru yelken açtılar.

Julia ayıldığında kendisini, şimdiye dek görmediği küçük bir odada, özel hizmetçisi yanı başında ağlarken buldu. Olanları hatırlayınca, bildiği tüm ıstırapları aşan bir üzüntü dalgası içini kapladı. Hizmetçisinden aldığı

haberle bu üzüntü daha da arttı. Hippolitus'un cansız bedeni, emrinde çalışanlar tarafından götürülmüş, Ferdinand Marki'nin buyruğuyla zindana kapatılmıştı. Kendisi ise uzak bir odaya hapsedilmişti. İki gün sonra buradan şatonun şapeline götürülecek ve babasının hırsına, Dük Luovo'nun tuhaf aşkına kurban edilecekti.

Üst üste gelen bu kötülükler Julia'nın tüm direncini çökertti ve onu neredeyse aklını yitirmenin eşiğine getirdi. Özel hizmetçisi ve yemek getiren hizmetçi dışında yanına kimsenin girmesine izin yoktu. Kardeşinin kendisine güvenmemiş olması karşısında büyük bir şaşkınlık yaşayan Emilia ise yine de onun sıkıntısını yüreğinde hissediyor, Julia'yı görebilmek için ısrarla ricada bulunuyordu. Ancak işittiği azarla birlikte dışlanmış olmanın acısı katlanarak öyle artmıştı ki, talebini yineleme cesaretini gösteremiyordu.

Bu arada karanlık bir zindana kapatılmış olan Ferdinand, kendisini geçmişin acı dolu anılarına ve gelecekle ilgili korkunç beklentilere kaptırmıştı. Vahşi ve amansız hırslara, kendi topraklan dahilinde sınırsız bir öldürme-yaşatma yetkisine sahip olan Marki'nin öfkesinden çekinmesi için pek çok nedeni vardı. Yine de, kendisine yönelik korkular çok geçmeden daha asil bir kedere dönüştü ve Ferdinand, Hippolitus'un kaderine, Julia'nın acılarına yanmaya başladı. Planın başarısızlığını ancak Robert'ın ihanetine bağlayabiliyordu. Oysa Robert, Ferdinand"ın dileklerine son derece samimi bir karşılık vermiş, Julia konusuna cömert bir ilgiyle yaklaşmıştı. Ferdinand kaçış gecesi anahtarları ondan aldıktan sonra Hippolitus'un dairesine gitmişti. Fasılalarla duydukları hafif bir gürültü yüzünden ailenin bir bölümünün henüz dinlenmeye çekilmediğini düşünerek saat birden önce oradan çıkamamışlardı. Belli ki o sesi çıkaranlar Marki'nin nöbet tutmakla görevlendirdiği ve kaçakların kurtulma-

sına izin vermeyecek kadar ihtiyatlı davranan kişilerdi. Ferdinand'ın ihtiyatlılığı ise ters tepmişti, çünkü muhtemelen şatonun ana kapısından çıksa rahatlıkla

kaçabilecekti. Ana kapı ile avluların anahtarları Robert'ta kaldığından, Marki nereden kaçılacağım kesin olarak biliyordu. Bu sayede, tam başarılarına sevindikleri bir anda, ümitleri yerle bir olmuştu.

Markiz, Hippolitus'un başına gelenleri öğrendiğinde, kıskançlıktan doğan öfkesi merhamete dönüştü. İntikam duygusunu tatmin etmişti, artık cazibesiyle kalbini fethettiği kadar erdemleriyle de ümitlerini söndüren gencin acıları için yas tutabilirdi. Ancak yine de tutkusuna sadık ve mantığından uzak hareket etti ve aslında kendisinin yol açtığı felaket karşısında duyduğu öfkeyi savunmasız Julia'ya kustu. Nüfuzunu son derece maharetle kullanarak Marki'nin tutkularıyla oynamış, onu ihtiraslı amaçlarında amansız, uğradığı hayal kırıklığının intikamını almada ise doyumsuz hale getirmişti. Ne var ki, kurnazlıklarının sonuçları niyetini aşmıştı ve sadece rakibini kurban etmeye çalışırken, intikam uğruna aşkının nesnesinden olmuştu.

Dördüncü bölüm

Julia'nın doğal olarak dehşet içinde, Marki'nin ise sabırsızlıkla beklediği düğün sabahı geldi çattı. Evlilik, Marki'de yarattığı sevinci gözler önüne seren bir şaşaayla kutlanacaktı. Şato o güne dek görülmemiş bir ihtişamla süslendi. Civarda yaşayan tüm asiller muhteşem bir balo ve ziyafetle sonlanacak olan bu eğlenceye davet edildiler. Ayrıca kapılar, Marki'nin bonkörlüğünden yararlanmak isteyen herkese açılacaktı. Dük erken bir saatte eşlikçileriyle birlikte şatoya geldi. Ferdinand, Marki'nin katılığı ve ilkeleri yüzünden hâlâ kapalı tutulduğu zindanda, yukarıdaki avludan gelen nal seslerini, atlı araba tekerlerinin takırtısını ve Dük'ün şatoya girişini izleyen telaşlı koşuşturmaları duyabiliyordu. Bu curcunanın nedenini gayet iyi biliyor ve idam öncesi hazırlıkların korkunç seslerini duyan bir suçlunun hissettiklerine benzer duygular yaşıyordu. Kendi durumunu düşününce, Marki'nin davetlilere oğlunun yokluğunu nasıl açıklayacağını merak etti. Ancak Sicilya halkının sefahate düşkün karakterini çok iyi bildiğinden, nasıl bir hikâye anlatılırsa anlatılsın inanacaklarından şüphesi yoktu. Üstelik gerçeği öğrenseler bile, bunun kendilerine sunulan eğlenceyi bozmasına izin vermeyeceklerdi.

Marki ile Markiz, Dük'ü dış holde karşılayarak salo-

na aldılar. Dük burada kendisine sunulan içeceklerden tattı, sonra da şapele geçti. Ardından Marki Julia'yı mihraba götürmek üzere çekildi, Emilia'ya ise rahip ile çok sayıda davetlinin şimdiden toplaştığı şapel kapısında durması söylendi. Bitmek bilmez ihtiraslarının kurbanı olan Markiz, en gözde planı nihayete erdiği için bayram ediyordu. Ne var ki, hem fesatlığının zaferini hem de gururunu yıkıp geçecek bir hüsran bekliyordu onu. Julia'nın hapsedildiği odaya giren Marki, burayı boş bulmuştu! Yaşadığı bu şaşkınlık ve öfke, mantığını tamamen yitirmesine neden oldu. Hemen şato hizmetkârlarını toplayan Marki, hiddet ve üzüntü karışımı bir ruh haliyle onları sorguya çekti. Bu haliyle hizmetkârlara yanıt verme fırsatını tanımıyordu. Onların da verebilecekleri bir yanıtlan yoktu. Tek bildikleri,

hizmetçinin sabahtan beri orada olmadığıydı. Hücrede, Markiz'in bir gece önce bizzat gönderdiği gelinlik ve Emilia'ya hitaben yazılmış bir mektup bulundu. Mektupta şunlar söyleniyordu:

"Elveda, sevgili Emilia. Tek bir felakete daha dayanma gücü kalmadığı için, kendisine hazırlanan zalim kaderden kaçan biçare kardeşini bir daha göremeyeceksin. İster mutlu, ister bedbaht, ister ümitli, ister çaresiz; durumun ne olursa olsun, beni merhamet ve sevgiyle an. Sevgili Emilia, elveda! Sen daima yüreğimde yaşayan kardeşim olacaksın, payına asla benimki gibi talihsizlikler düşmesin!"

Marki bu mektubu okurken, gecikmenin Julia'nın direnişinden kaynaklandığını farz eden Markiz de koşarak kendi dairesine gitti. Aldığı haberin ardından şatonun kullanılan tüm bölümlerinin aranmasını emretti ve arama çalışmasına bizzat eşlik etti. Haber şapele de ulaştığında, kargaşa dört bir yana yayıldı. Rahip mihraptan indi, davetliler ise salona döndüler.

Mektup Emilia'da, saklamakta zorlandığı bazı duy-

gular uyandırdı; ama Julia'nın kaçışında parmağı olduğu yönündeki şüphelerden onu kurtaramadı. Emilia'nın kaçış hakkında bilgi sahibi olduğunu gizleme amacıyla yazılmış izlenimini uyandırıyordu.

Marki çok geçmeden, ahırındaki en hızlı atlara bindirdiği görevlileri, farklı güzergâhları takip etmelerini ve kaçakları adanın her köşesinde aramalarını emrederek yollara sürdü. Bu çabalarla sinirleri biraz yatışınca, Julia' nın ne şekilde kaçmış olabileceğini düşünmeye başladı. Julia şatonun uzak bir köşesinde, hizmetçisi ve Marki'nin özel hizmetkârı Robert hariç hiç kimsenin alınmadığı küçücük bir odaya kapatılmıştı. Lisette'in bile, kanlı olayın yaşandığı geceden beri anahtarları her akşam odasına koydukları Robert yanında olmadıkça odaya girmesi yasaktı. Onların yardımı olmadan da Julia'nın kaçması imkânsızdı, çünkü odanın demirli ve ızgaralı pencereleri yerden çok yüksek bir iç avluya açılıyordu. Hem zaten kızı kimin himayesine sığınabilir, saklanmak için nereye kaçabilirdi ki? Bir önceki kaçışta yardım aldığı kişiler, isteseler bile ona destek veremeyecek durumdaydılar. Zaten hapiste olan Ferdinand, onunla iletişime geçebileceği her tür imkândan mahrum edilmişti. Hippolitus, İtalya'ya yelken açan bir tekneyle cansız götürülmüştü.

Marki anahtarları teslim ettiği Robert'ı sıkı bir sorgudan geçirdi; ama o, masum olduğu konusunda istikrarlı bir şekilde diretti. Julia'nın Robert'tan habersiz kaçamayacağına inanan Marki, gerçeği itiraf edene dek Ro-bert'm hapsedilmesini emretti.

Dük'ün onurunu ağır bir şekilde zedeleyen bu kaçış, Julia'nın duyduğu nefretin aşırılığını kanıtlamış, Dük'ün reddedilirken düştüğü utanç verici durumu tamamlar nitelikte olmuştu. Marki, kızının bir önceki kaçma girişimini ve hapsedilişini

Dük'ten titizlikle saklamıştı. Ne var ki, hakikat şimdi ortaya çıkmış, tüm çarpıcılığıyla

90

gözler önüne serilmişti. Marki'nin hileciliği karşısında küplere binen Dük, öfkesini mağrur ve buruk hakaretlerle kustu. Uğradığı düş kırıklığıyla gururu incinen Marki ise, mizacındaki aşırılığı gizleyebilecek durumda değildi. Dolayısıyla Dük'e büyük bir hiddetle karşılık verdi; öyle ki her iki taraftan insanlar araya girmese, tartışma ciddi boyutlara ulaşacaktı. Sonunda ihtilaf giderildi ve ortak yürütülecek, sonuna kadar götürülecek bir arayışla Julia'nın peşine düşülmesine karar verildi. Julia bulunduğunda ise nikâh, herhangi bir erteleme olmaksızın kıyılacaktı. Bu yaklaşım Dük'ün karakterine gayet uygundu. Hüsranla tetiklenen ve reddedilişle güçlenen ihtirasları artık engel tanımıyordu. Sağduyulu bir insanda fevri davranışları önleyebilecek düşüncelerse, onun hiddetini artırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Julia'yı bir anne şefkatiyle seven Madam Menon, şatoda olup bitenleri yakından takip ediyordu. Marki'nin kızını mahkûm ettiği insafsız kadere tüm içtenliğiyle hayıflansa da, o kaderden tek kurtuluşun şatodan kaçmakta yatıyor olmasına fazla sevinemiyordu. Madam öğrencisinin gelecekteki güvenliğinden büyük bir endişe duyuyordu ve başkalarının iyiliğini düşündüğü için kaçan huzuruna, yakın zamanda kavuşacak gibi görünmüyordu.

Markiz pek belli etmese de, sahip olduğu erdemlerle kendisinin kusurlarını bir anlamda sessizce kınayan Madam Menon'dan uzun süredir rahatsızlık duyuyordu. Madam' ın davranışlarının en belirgin özelliği olan erdemliliğin asaleti, Markiz'i normalde nefret edeceği şeyden korkmaya zorluyordu. Bu korku olmasa, yaradılışlarındaki tezat onda aşağılamaya varan bir hoşnutsuzluk yaratacak düzeydeydi. Sonunda Markiz, Madam'ın Ferdinand"ı babasının emirlerine karşı gelmeye zorladığına ve kaçış planında rol oynadığına inanıyormuş gibi davrandı ve onu tüm bunlarla suçladı. Ayrıca, Madam'ı

91

azarlaması için de Marki'yi kışkırttı. Ancak Madam Menon'un dürüstlüğü, paylanarak sorgulanabilecek türden değildi, ithamlara yanıt vermeye tenezzül etmeyen Madam, artık layık görülmediği görevden istifa etmek, şatodan derhal ayrılmak istedi. Bu istek mevcut politikasına uygun düşmediği için Marki ona pek çok ödün vermek durumunda kaldı ve Madam da bir süre daha şatoda kalmayı kabul etti.

Julia'nın kaçış haberi nihayet kulağına geldiğinde Ferdinand'ın duyduğu sevinç, şaşkınlığına eşitti. Bir an için kendi durumunu unuttu ve yalnızca Julia'nın kaçışını düşündü. Ancak kardeşinin ondan gelecek yardıma ne kadar muhtaç olduğunu düşündüğünde, üzüntüsü katbekat arttı. O yardımı sunmasını engelleyebilecek tek şey ise, şimdiki gibi hapsedilmiş olmaktı.

İz sürmek üzere yollanan hizmetkârlar ellerinde tatmin edici bir bilgi olmaksızın şatoya döndüler. Haftalar geçmesine rağmen aramalar sonuç vermedi ama Dük

takibi sürdürmekte kararlıydı. Napoli'ye ve Kont Vereza' nın birkaç malikânesine casuslar gönderildi ama onlar da elleri boş döndüler. Sicilya'ya gitmek üzere Napoli'den ayrıldığından beri Kont'tan haber alınamamıştı.

Bu soruşturmalar sırasında Mazzini Şatosu'nda yeni bir huzursuzluk patlak verdi. Hippolitus ile Julia'nın ümitlerini tamamen söndüren gece, keşmekeş sona erip de ortalık yatıştıktan sonra, odasına çekilmek üzere büyük merdiven sahanlığı penceresinin yanından geçen bir hizmetçi, daha önce güney binasındaki kanatlı pencerede görülen ışığı yeniden görmüştü. Durup incelemeye çalıştığında ışık kaybolmuş, hemen ardından tekrar görünmüştü. Bu binalarda önceden yaşanan esrarengiz olayları bir anda anımsayan ve merakı kabaran hizmetçi, gelip duruma bakmaları için birkaç hizmetçiyi daha kaldırmıştı.

92

Onlar sessiz bir dehşet içinde bakarlarken, ışık yeniden kaybolmuştu. Az sonra, güney kulesine ait küçük bir kapı açılmış, elinde fener taşıyan biri dışarı çıkmıştı. Bu kişi şato duvarını takip ederek ilerlemiş ve gözden kaybolmuştu. Korkudan ne yapacaklarını şaşıran hizmetçiler hemen odalarına dönmüşler ve son zamanlarda yaşanan tüm olağandışı olayları düşünmeye başlamışlardı. Bu kişinin daha önce Leydi Julia'nın gördüğü kişi olduğundan hiç şüpheleri yoktu. Madam Menon'un dairesinin aniden değiştirilmesi de gözlerinden kaçmamıştı. Artık o değişikliği neye yoracaklarını gayet iyi biliyorlardı. Binanın söz konusu bölümlerinde yaşanan tüm esrarengiz olayları bir araya getirip son yaşananlarla karşılaştırdıklarında, batıl inançları doğrulanmıştı. Tüm bunların ardından korkuları iyice artınca, pek çoğu Marki'nin hizmetinden ayrılmaya karar vermişti.

Bu ani gelişme karşısında şaşkınlığa düşen Marki, bir araştırma yaparak gerçeği öğrendi. Öğrendikleri karşısında beyninden vurulmuşa dönse de, haberin duyulması halinde doğabilecek kötü sonuçları önlemesi gerekiyordu. Bunun için, çalışanların sakinleştirilmesi, işten ayrılmalarının engellenmesi şarttı. Marki hemen hizmetkârlarını topladı ve boş korkulara kapıldıkları için onları sert bir şekilde payladı. Ardından iddialarının saçmalığını kanıtlayacağını söyledi. Hizmetkârları şatonun korkulan bölümlerine götürecekti. Akşam vakti kuzey salonunda toplanmalarını emretti. Bu yöntem karşısında şaşıran Emilia ile Madam Menon, olacakları sessizlik içinde beklemeye koyuldular.

Hizmetkârlar Marki'nin emri doğrultusunda gece kuzey salonunda toplandılar. Güney binalarına hükmeden terk edilmişlik havasının ve kapalı kalmışlığın yarattığı görüntü karşısında korku duymak doğaldı; ama o mekânlara huzursuz bir ruhun musallat olduğuna canı-

93

gönülden inanan bu insanların yaşadığı duygu korku değil, dehşetti.

Marki elinde güney binalarının anahtarlarıyla çıka-geldiğinde, herkesin kalbi dehşetle çarpmaya başladı. Marki, Robert'a bir meşaleyle önden gitmesini emretti. Kendisi de arkasında diğer hizmetkârlarla yola düştü. Önce çift kanatlı demir bir

kapının kilidi açıldı, ardından bir avludan geçilerek güney binasının büyük kapısına gelindi. Burada karşılarına bir güçlük çıktı; yıllardır kullanılmamış olan kilit paslanmıştı.

Kilidi açma çabasıyla geçen süre içinde herkesin dudakları beklentinin sessizliğiyle mühürlendi. Kilit sonunda pes etti. Senelerdir kıpırdamamış olan kapı, menteşeleri gıcırdayarak açıldı ve Ferdinand'ın daha önce geçtiği siyah mermer kaplı holü gözler önüne serdi. İçeri girerken, "Şimdi," dedi Marki, alaycı bir tonla, "sözünü ettiğiniz hayaletlerle karşılaşmaya hazır olun. Onları alt etmeyi başaramazsanız da, bu defa hizmetimden ayrılmaya hazır olun. Yanımda yaşayan insanların en azından beni ruhların saldırısından korumaya yetecek kadar cesaret ve maharet sahibi olmalarını beklerim. Tek korkum, düşmanın ortaya çıkmamasıdır. O durumda kahramanlığınızı muhakeme edememiş olacağız."

Kimse bu sözlere yanıt verecek cesareti gösteremedi. Korku dolu bir sessizlik içinde hep beraber, merdivenden çıkıp antreye giren Marki'yi takip ettiler. Marki, soldaki kapılardan birini işaret ederek, "Açın şunu," dedi. "Açın da hayaletleri yuvalarından edelim." Robert anahtarı kilide soktu ama eli öyle titriyordu ki, çevirmeyi başaramadı. "İşte size ruhlar ordusuyla yüzleşmeye layık bir adam," diye haykırdı Marki. "Anthony, anahtarı sen al da cesaretini sergile bakalım."

"Çok rica ederim, efendim," diye karşılık verdi Anthony, "ben ömrümde kilit açmayı beceremedim. Ama

Gregory yapar o işi." "Hayır, Lordum, rica ederim," dedi Gregory, "Richard var burada." "Çekilin şuradan," dedi Marki. "Korkaklığınızdan utandırıp sizi, kendim açayım kapıyı."

Marki bu sözlerin ardından kilidi çevirip içeri girmeye hazırlandı; ama kapı bir türlü açılmıyordu. Ellerinin altında titreyen kapı, sanki öte yanda birisi tarafından ittiriliyordu. Marki duruma şaşırarak birkaç defa kapıya yüklendi ama sonuç alamadı. Bunun üzerine hizmetkârlarından kapıya yüklenmelerini istedi. Ancak hep birlikte geri kaçan hizmetkârlar, "Tanrı aşkına, Lordum, daha ileri gitmeyin. Hayalet olmadığına kanaat getirdik artık, bırakın geri dönelim!" diye haykırdılar.

"O halde kanaat getirme sırası bende," dedi Marki, "ve ben kanaat getirene dek biriniz bile yerinden kıpırdamayacak. Açın şu kapıyı!" "Ama Lordum!" "Yeter!" dedi Marki, bir anda ciddileşerek. "Emrime itiraz etmeyin. Hafife alınacak adam değilim ben."

Hizmetkârlar bu sözler üzerine geri dönerek var güçleriyle kapıya dayandılar. O sırada içeriden ani ve yüksek bir ses geldi ve bomboş odalarda yankılandı! Hizmetkârlar korkuyla geri kaçarak merdivenden inmeye başladılar ama Marki'nin sesi onları durdurdu. Hepsi, kalbi korkudan gümbürdeyerek geri döndü. "Ne diyorsam onu yapın ve erkek gibi davranın. Şu kapıyı açtığımızda," uzaktaki kapılardan birini işaret etti, "diğer odalardan geçerek buraya gelebiliriz. Açın onu da seslerin nereden geldiğini öğreneyim." Bu kararlılık karşısında hayretten donakalan

hizmetkârlar, bir kez daha Markiye ileri gitmemesi için yalvardılar. Marki ise onlara boyun eğdirmek için tüm otoritesini kullanmak zorunda kaldı. Sonunda kapı açıldı ve karşılarına uzun, dar bir geçit çıktı. Birkaç basamak inerek geçide girdiler. Burası, arka merdiven sahanlığına çıkan bir koridora çıkıyordu. Mar-

ki sahanlıktaki birkaç kapıdan bir tanesini açtı. Kapının ötesinde, çürümüş ve rutubetten sararmış duvarlarıyla terk edilmişliğin hüzünlü bir kanıtını oluşturan geniş bir oda vardı.

Ardından, yine harap durumdaki gösterişli ve asil dairelerden geçtiler ve en sonunda, sesin duyulduğu odaya vardılar. Kapıya yaklaştıklarında, "Sen ışıkla önden git, Robert," dedi Marki. "İşte anahtar." Robert korkudan titrese de, emre itaat etti. Diğer hizmetkârlar da sessizce onun peşinden gittiler. Kapıya geldiklerinde bir an durup dinlediler ama içerisi sakin gibiydi. Kapı açıldığında, az önce geçtikleri odalara benzeyen, kubbeli büyük bir oda çıktı karşılarına. Etrafa biraz bakındıklarında, bir süre önce korkmalarına neden olan şeyin sebebini de keşfettiler. Yıpranan tavanın bir bölümü çökmüş, girişe yığılan taş ve moloz parçaları kapının açılmasını engellemişti. Ayrıca, yine korkmalarına neden olan gürültünün de, kapı ittirildiğinde yuvarlanıp yere düşen taşlardan geldiği anlaşılmıştı.

Odayı güzelce inceledikten sonra, hep birlikte arka merdivene döndüler. Bu merdivenden inerek birkaç uzun koridordan geçtiler ve kendilerini yine mermer holde buldular. "Evet," dedi Marki, "ne düşünüyoruz bakalım şimdi? Ne gibi kötü ruhlar dadanmış bu duvarlara, ha? Bundan sonra aylaklıktan doğan hayallere paye verirken dikkatli olun, her zaman yanınızda size gerçekleri göstermeye tenezzül edecek bir efendi bulamayabilirsiniz." Hizmetkârlar Marki'nin iyiliğini tasdik ettiler ve önceki şüphelerinde tamamen yanıldıklarını itiraf ederek aramalara daha fazla devam edilmemesini istediler. "Hiçbir şeyi sizin hayal gücünüze terk etmeyeceğim," dedi Marki, "terk ettiğim takdirde, sizi yine aynı hatalara sürükleyebilir. O yüzden beni takip edin, binaların tamamını göreceksiniz." Bu sözlerin ardından onları güney

kulesine götürdü. Hizmetkârlar, korkmalarına neden olan kişinin bu kuleye ait kapıların birinden çıktığını hatırladılar. Şüpheleri az önce giderilmiş olsa da, korku hâlâ zihinlerine hükmediyordu ve araştırmadan seve seve vazgeçmeye hazırdılar. Marki kırık merdivenin yarattığı boşluğu işaret ederek, "İçinizde bu kuleyi keşfetmek isteyen var mı?" dedi. "Doğrusu ben ölümlü olduğum için böyle bir şeye kalkışmaya cesaret edemiyorum; ama ruhlarla fikir alışverişi halinde olan sizler, belki onların yaradılışıyla da ortak niteliklere sahipsinizdir. Eğer öyleyse, hayaletin muhtemelen daha önce geçtiği bu yerden korkusuzca geçebilirsiniz." Bu sitem karşısında herkes sessizce olduğu yerde sindi.

Marki sağ taraftaki bir kapıya dönerek kilidinin açılmasını emretti. Kapı bir avluya çıkıyordu. Hizmetkârlar bu avlunun, esrarengiz kişinin görüldüğü yer olduğunu

Oz Büyücüsü

biliyorlardı. Kapıyı yeniden kilitleyen Marki, "Şu döşeme kapağını kaldırın," dedi. "Mahzene ineceğiz." "Hangi döşeme kapağı, Lordum?" diye karşılık verdi, sinirleri gitgide gerilen Robert. "Ben öyle bir şey görmüyorum." Marki işaret edince, Robert oradaki kapağı fark etti. Kapak merdivenden düşen taşların altında kalmıştı. Robert taşları kaldırmaya başladığında, Marki aniden dönerek, "Saçmalıklarınıza yeterince hoşgörü gösterdim. Yoruldum artık bu işten," dedi. "Hakikati göz önüne alarak ikna olabilecek kabiliyette insanlarsanız eğer, artık bu binaların tabiatüstü varlıklar tarafından işgal edilmediğine inanmış olmalısınız. Yok eğer öyle bir kabiliyetiniz yoksa, devam etmenin de zaten faydası yok. Sen, Robert, taşları çekme zahmetinden kurtuldun. Şatonun bu bölümünden çıkıyoruz artık."

Hizmetkârlar buyruğa sevinçle itaat ettiler ve Marki'nin birkaç kapıyı kilitlemesinin ardından, anahtarlarla birlikte şatonun ikamet edilen bölümlerine döndüler.

97

Julia'ya yönelik aramaların tamamı sonuçsuz kalmıştı ve Marki'nin bu sıkıntıyla daha da tetiklenen buyurgan mizacı, çevresindekilere katlanılmaz derecede baskıcı davranmasına yol açıyordu. Julia'yı geri getirme ümidi azaldıkça, kaçışa Emilia'nın destek verdiği yönündeki görüşü giderek güçlenen Marki, haksız şüphelerinin acısını kızından çıkarıyordu. Emilia'ya, masumiyeti kanıtlanana ya da kardeşi bulunana dek dairesinden çıkmamasını emretmişti. Neyse ki Madam Menon, Emilia'dan anlayışını esirgemiyordu ve kızın sıkışan yüreğine su serpen tek şey de buydu. Emilia'nın Julia'ya dair endişeleri günbegün artmış, kardeşinin güvenliğinden korkmasını gerektiren bir noktaya varmıştı. Julia'nın sırrını açabileceği veya sığınabileceği hiç kimse gelmiyordu aklına. Bu nedenle de olabilecek en kötü şeyleri beklemenin akla yatkın olduğunu düşünüyordu.

Bir gün, kederli düşüncelere dalmış halde dairesinin penceresinde otururken, dörtnala at süren birinin şatoya yaklaştığını gördü. Bir anda kalbi korku dolu bir beklentiyle çarpmaya başladı, çünkü adamın telaşı, Julia hakkında bilgi getirdiğini düşündürüyordu. Emilia Marki'nin emrine karşı gelerek adamdan bir şeyler öğrenmek üzere hole koşmamak için kendini zor tuttu. Tahmininde haklıydı. Gördüğü adam Marki'nin casuslarından biriydi ve Leydi Julia'nın Marentino Ormanı'ndaki bir kulübede saklandığını haber vermeye gelmişti. Haberi büyük bir sevinçle karşılayan Marki, adama yüklü bir ödül verdi. Ayrıca Julia'nın yanında genç bir şövalye olduğunu da öğrendi ve bu bilgi karşısında büyük bir şaşkınlığa düştü, çünkü Julia'nın Kont Vereza'dan başka kimseye güvenmeyeceğini biliyordu. Kont ise onun kılıcıyla canından olmuştu! Marki hemen emrindekilere, Marentino Ormanı'na kadar ulağa eşlik etmelerini ve öldürülmeleri pahasına Julia ya da şövalyenin kaçmasına izin vermemelerini söyledi.

98

Haberi alan Dük Luovo da Markiye katılmak istediğini söyledi ve iznini aldı. Dük silah kuşanarak ve yanına birkaç hizmetkâr alarak yola koyuldu. Girişiminde başarısızlığa uğramaktansa, tüm tehlikelere göğüs germeye ve en aşırı yöntemlere başvurmaya hazırdı. Kısa sürede Marki'nin adamlarına yetişti ve birlikte son hız yola devam ettiler. Orman Mazzini Şatosu'ndan birkaç fersah uzaktaydı ve sınırına

geldiklerinde hava kararmaya başlamıştı. Gür ağaçların yapraklan karanlığı daha da artırdığından, atlılar temkinli ilerlemek zorundaydılar. Uzaktaki ağaçların arasında titreşen ışığı takip ederek kulübeye vardıklarında, karanlık tamamen çökmüştü. Dük emrindekilerden biraz uzaklaştı, atından indi ve yanına tek bir adamını alarak kulübeye doğru yürümeye başladı. Kulübeye vardığında, durup pencereden içeri baktı ve bir kadınla bir erkeğin, köylü usulü oturmuş yemek yediklerini gördü. Adamla kadının samimi bir konuşma yaptığını gören Dük, Julia hakkında daha fazla bilgi edinmeyi umarak konuşmaya kulak kabarttı. Sohbet edenler bir leydinin güzelliğini övüyorlardı ve Dük onun Julia olduğundan emindi. Kadın ise daha çok şövalyeye övgüler yağdırıyordu. "Çok asil bir yüreği var," diyordu, "görünüşe bakılırsa önemli bir aileden geliyor olmalı." "Yok yok," diyordu adam, "leydi de en az onun kadar iyi. Palermo'ya gittim ben, asil insanları tanırım. Kız onlardan biri değilse, ben de hiçbir şey bilmiyorum demektir. Zavallıcık nelere katlanıyor! İçim acıdı halini görünce."

Bir süre sessiz kaldılar. Dük kapıyı tıklattı ve açan adama leydi ile şövalye hakkında sorular sordu. Adam kulübede kendilerinden başka kimse olmadığını söyledi ama Dük aradığı kişilerin orada saklandığında ısrar etti. Adam inkârı sürdürünce, Dük işareti verdi ve emrinde-kiler kulübeyi kuşattılar. Olanlar karşısında dehşete ka-

pılan köylüler, Dük'ün anlattığına benzer bir leydi ile şövalyenin bir süre kulübede saklandıklarını ama sonra gittiklerini itiraf ettiler.

Bu iddianın doğruluğundan şüphe eden Dük, adamlarına kulübeyi ve çevresini araştırmalarını emretti. Arama hüsranla sonuçlandı. Ancak kaçaklar hakkında alabileceği tüm bilgiyi almaya kararlı olan Dük, sert bir tavır takınarak köylüye bildiği her şeyi anlatmasını, aksi takdirde canından olacağını söyledi.

Adam, bundan bir hafta kadar önce, çok karanlık ve fırtınalı bir gecede, iki kişinin kulübeye gelerek sığınmak istediğini söyledi. Anlattığına göre yanlarında kimse yoktu ama kılık değiştirmiş önemli insanlar gibi görünüyorlardı. Aldıklarına karşılık yüklü bir ödeme yapmış, Dük'ün gelişinden birkaç saat önce de kulübeden ayrılmışlardı.

Dük, leydi ile şövalyenin ne tarafa gittiklerini sordu ve yanıtını aldıktan sonra atına binerek yeniden yola düştü. Yolun ormandan geçen kısmı birkaç fersahtı ve hem çöken karanlık hem de haydutlarla karşılaşma ihtimali yolculuğu tehlikeli kılıyordu. Atlılar nihayet şafak vaktine yakın ormandan çıkıp el değmemiş, dağlık bir araziye girdiler. Burada tek bir kulübe ya da insan görmeden mil-lerce yol gittiler. Karşılarına yerleşime dair en ufak bir işaret çıkmadı ve kulaklarına nal seslerinden ya da tepelerdeki gür ormanlarda gezinen rüzgârın uğultusundan başka bir ses çalınmadı. Aramanın nereye varacağı belli değildi; ama Dük yoluna azimle devam ediyordu.

Sonunda bir kulübeye vardılar. Dük burada sorularını yineledi ve tarif ettiği gibi iki kişinin iki saat kadar önce bir şeyler içmek üzere mola verdiğini öğrenerek memnun

Öz Büyücüsü

oldu. Aynı amaçla kendisinin de mola vermesi gerekiyordu. Kulübenin tek azığı olan süt ve ekmek önüne konuldu. Bu erzaktan karınlarını doyurmalarına yetecek kadar olsa, adamlarının da keyfine diyecek olmayacaktı.

100

Hızla geçiştirilen yemeğin ardından, kaçakların gittiği yön olarak gösterilen yola yeniden girdiler. Kırsal kesimin daha medeni bir görüntüsü vardı. Mısırlar, üzüm bağlan, zeytinler ve dut ağaçları tepeleri süslüyordu. Gölgelikli vadilerin dört bir yanı, kıvrılarak ilerleyen berrak derelerle, kısmen görünen küme küme kulübelerle bezeliydi. Az sonra, etrafı kuşatan gür ağaçların üzerinden bir manastırın kulelerinin yükseldiğini gördüler. İçinden geçtikleri vahşi ormanlar ise, bu manzaraya çarpıcı ve tablo gibi bir fon oluşturuyordu.

Dük karşılaştığı birkaç kişiye sorduğu sorulardan, ilerlemesi yönünde cesaret veren yanıtlar aldı. Öğlen vakti adamlarını ve kendisini dinlendirmek için bir köyde mola verdi. Burada Julia hakkında yeni bir bilgi alamayınca, hangi yöne gideceğinden emin olamadı. Ancak sonunda, geldiği yolu takip etmeye karar vererek yeniden harekete geçti. Birkaç mil boyunca bilgi verebilecek kimseye rastlamadan yol aldıktan sonra, başarıdan ümidi kesmeye başladı. Dağların giderek uzayan gölgeleri ve soluklaşan ışıklar, günün bitmekte olduğunu haber veriyordu. Dük yüksek bir tepenin zirvesine ulaştığında, aşağıdaki ovada at üstünde giden iki kişi gördü. İçlerinden birinin üzerinde kadın giysileri olduğunu fark etti ve kadının havasına bakarak onun Julia olduğu sonucuna vardı. O, dikkatle atlıları incelerken, atlılar da tepeye doğru baktılar ve hemen ardından ani bir korkuya kapılmışçasına ovada dörtnala at sürmeye başladılar. Dük artık onların aradığı insanlar olduğundan emindi. Adamlarından birkaçına atlıların peşine düşmelerini emretti, kendi de doludizgin yola koyuldu. Ancak ovaya varamadan, sarp bir tepenin etrafından dolaşan kaçakları gözden yitirdi. Yine de yoluna devam etti. Onun hayli önünde olan adamları ise, iki atlının gözden kaybolduğu tepeye varmışlardı; ama ortada kaçaklardan hiçbir iz yoktu. Dük ve

101

adamları iki sıra yüksek ve yabanıl dağın arasındaki dar bir geçide girdiler. Sağ taraflarında hızla akıp giden bir dere, yankılar yapan boğuk çağıltısıyla ortamın derin sessizliğini bozuyordu, ikindinin gölgeleri giderek koyulaşmaya başladı ve nihayet ortalık karanlığa büründü. Ancak güçlü ve şiddetli bir ihtirasa kapılmış olan Dük için bunlar önemsiz engellerdi. Sicilya ormanlarını haydutların mesken tuttuğunu bildiği halde, yanındaki adamların sayısına güvendiği için saldırıdan korkmuyordu. Oysa eşlikçileri için aynı şey geçerli değildi. Karanlık bastırdıkça adamların çoğu, cesaretlerine yaraşmayan duygulara kapıldılar. Karşılarına çıkan her çalılıkta irkiliyor, berisinde bir haydutun saklandığını düşünüyorlardı. Sonunda, doğru yolda ilerlediklerinden şüphe ettiklerini dile getirerek Dük'ü yola devam etmekten caydırmaya çalıştılar. Önerileri ise ovalardan gitmekti. Ne var ki, kaçakların nereye saptığını gayet iyi bilen ve amacından dönmeye hiç niyeti olmayan Dük, itirazları bastırdı. Nihayetinde, grup tek bir kişiye rastlamadan yoluna devam etti.

Ay artık yükselmiş, gölgeli ve bulanık da olsa etrafı görmelerini sağlamaya başlamıştı. Son derece kasvetli ve uçsuz bucaksız bir yerdi burası. Üstelik görünürde tek bir yerleşim yeri de yoktu. Kaçaklara dair tüm izleri kaybetmişler, kendilerini yabanıl ve vahşi bir yerde bulmuşlardı. Tek düşündükleri bu ıssız yerden kurtulmaktı ve her adımda durup heyecan içinde, bir uğrak yeri keşfetmelerini sağlayacak bir ses duymayı bekliyorlardı. Ancak tüm çabalar boşunaydı. Zaman zaman kısık ve boğuk uğultularla dağların arasından esen rüzgârdan başka, gecenin sükûnetini bozan hiçbir şey yoktu.

Temkinli bir sessizlik içinde ilerledikleri sırada, uzaktaki kayaların arasından bir ışık sızdığını gördüler. Dük ışığın, bu dağlan mesken tutan haydut çetelerinden

geldiğini düşünerek yaklaşmakta tereddüt etti. O arada ışık da gözden kayboldu. Dük yine de tahmini bir doğruda ilerliyordu ki, ışık yeniden göründü. Az sonra, ışığın bir mağara ağzından sızdığını ve tepede uzanan kayalıkların üstünde parlak bir yansıma yarattığını anladılar.

Dük atından indi ve iki adamıyla birlikte yavaş ve sessiz adımlarla mağaraya doğru ilerlemeye başladı. İyice yaklaştığında, içeriden cümbüş seslerinin geldiğini duydu. Şamata aniden kesildi ve çok duru ve erkeksi bir ses şu şarkıyı söyledi:

ŞARKI

Dolu dolu koyun meyi,

Bacchus'a kalksın kadehler;

Onun neşesiyle parlasın gözler,

Savulsun tüm müstakbel dertler!

Hızla kaplıyor o büyülü vecit

Hülyalarla tutuşmuş zihni,

Muhabbet şevkiyle ısıtıyor kalbi,

Vakit şarkının, handenin vakti.

Nazarımızda zevk düşleri gezinecek sonra,

Ruhlarımızı çeviren nur sel olup akacak;

Tanrı latif bir haz duygusu bağışlayacak,

Ki beyhude, "ayık" fanilere malum olacak.

Son kıta yüksek sesli bir koro tarafından tekrarlandı. Dük tüm bunları hayretler içinde dinledi. Böylesine yabanıl bir ortamda, böylesi bir eğlence ona gerçek

olmaktan çok, sihir gibi görünmüştü. Şarkının anlatımında saklı olan hassasiyeti o sınıftan insanlara yakıştırabilse, içeridekileri haydut ilan etmekten çekinmeyecekti.

103

Şimdi mağarayı rahatlıkla görebiliyordu ve yanıldığına ikna olduğu an, hayreti daha da arttı. Karşısında, mağaranın en dibinde ateş yakmış, bir kayadan kabaca yontulmuş bir masanın etrafına toplanmış bir grup haydut duruyordu. Masanın üstüne erzaklar yayılmıştı ve haydutlar büyük bir şevk ve sevinç içinde eğleniyorlardı. Çehrelerine katılık ve samimilik karışımı tuhaf bir ifade hâkimdi ve Dük bu soyguncularda, henüz bilgiyle medenileşmemiş, konforla rahatlamamış erken dönem Romalıları görür gibi olmuştu. Ne var ki, derin düşüncelere dalacak vakti yoktu. Aklı ona, şansı varken kaçması gerektiğini söylüyordu. Tam gitmek üzere arkasını döndüğü sırada, mağara girişi yakınındaki çayırda otlayan, eyerli iki at gördü. Bir anda içine, bu atların Julia ile eşlikçisine ait olduğu fikri doğdu. Biraz tereddüt etse de, sonunda bir süre daha orada oyalanıp soyguncuların konuşmalarını dinlemeye karar verdi. Bu sayede şüphelerini gidermeyi ümit ediyordu. Haydutlar yine neşe içinde konuştular, soygunlarını iftiharla anlattılar. Ayrıca son derece gülünç imalar ve hayli kaba bir mizahla, soydukları bazı insanların davranışlarını tasvir ettiler. Mağara kahkahalar ve alkışlarla çınlıyordu. Böyle gürültü patırtı içinde eğlendikleri sırada, içlerinden biri son maceralarından elde ettikleri yağmanın kıtlığına sövmeye ama bir ley-dinin güzelliğini övmeye başladı. Bunun üzerine herkes sesini alçalttı ve büyük ilgi duydukları bir konuyu tartışır gibi bir havaya büründü. Arzuları bir anda kabaran Dük, sözü edilen kişinin şüphe götürmez biçimde Julia olduğunu düşündü. Ani bir dürtüyle ilk iş kılıcına davrandı; ama rakiplerinin sayısını göz önüne alınca öfkesine hâkim oldu. Tam adamlarını toplama niyetiyle mağaradan uzaklaşacağı sırada, kılıcından yansıyan parlak ışık haydutlardan birinin gözüne takıldı. Haydut anında yerinden fırladı ve neler olduğunu anlamaya çalışan diğer

104

haydutlar da o anda Dük'ü gördüler. Hep birlikte bağırıp çağırarak mağaranın girişine akın ettiler. Dük adamlarının yanına kaçmaya çalıştıysa da, yakında otlamakta olan atlarına binen iki haydut arayı çabucak kapatarak onu kıskıvrak yakaladı. Giysilerinden ve havasından, yakaladıkları kişinin seçkin biri olduğunu anlamışlardı. İyi bir yağma fırsatı elde etmenin sevinci içinde Dük'ü mağaraya doğru sürüklediler. Burada arkadaşları onları bekliyordu. Dük'ün az sonra, elebaşının öz oğlu olduğunu anladığında hissettikleri ise anlatılır gibi değildi! Oğlan babasının ağır zulmünden kurtulmak için seneler önce şatodan kaçmıştı ve o zamandan beri ondan haber alan olmamıştı.

Oğul kısa süre sonra bir haydut çetesinin başına geçmiş, o güne dek tatmadığı bir özgürlüğün, yeni konumunun sağladığı otoritenin verdiği memnuniyetle, bu vahşi ve kanunsuz hayat tarzına sıkı sıkıya bağlanmıştı. Öyle ki, edindiği konumu daha da baskıcı kılmaktan başka bir işe yaramayan ailevi bağları ölüm tarafından yok edilene dek böyle yaşamaya karar vermişti. Ailevi bağların yok olacağı gün gözüne çok uzak göründüğünden, aklına nadiren geliyordu. O gün geldiğinde, keşfedilme

tehlikesi olmaksızın makamına geri dönebileceğinden ya da birkaç cömert bağışla, şimdi yaşadığı hayatı geçici bir eğlence olarak mazur gösterebileceğinden emindi. İnsanların, üstü kapalı boyun eğdirme geleneklerine alışkın oldukları ve soyluların eylemlerini nadiren sorguladıkları bir ülkede, elindeki gücün o gün geldiğinde onu ceza sınırlarının ötesine taşıyacağını biliyordu.

Karşısındaki kişinin babası olduğunu keşfettiğinde yaşadığı duygularsa pek hoş değildi. Yine de, Dük'ü tanıdığını söyleyerek onu taşkınlıklardan korudu.

Dük'ün şefkate yabancı yüreğinde ise, kırgınlık duygusu babalık duygularının yerini aldı. Az önce öğrendiği

105

gerçekten etkilenen tek yanı gururuydu ve oğlunun yaptıkları karşısında duyduğu kırgınlığı ölçüsüz hakaretlerle ifade etme konusunda son derece gözü kara davranıyordu. İşittikleri hakaretlerle galeyana gelen haydutlar, bu cüretkârlığı derhal cezalandırmak istiyorlardı. Riccardo ise otoritesiyle onları hoşgörü sınırları dahilinde tutmakta zorlanıyordu.

Dük'ün, yaşadığı hayatı terk etmesi için oğluna savurduğu tehditler, en az sonraki yakarışları kadar etkisiz oldu. Otoritesinden herhangi bir şüphesi olmayan Riccardo tehditlere gülüp geçti, yakarışlara ise kulak asmadı. Bunun üzerine Dük çaba sarf etmekten vazgeçti. Ancak oğlunu, kendi arkadaşları olan bir leydi ile şövalyeyi soymaktan ve gizlemekten dolayı büyük bir cüretkârlık ve hiddetle suçladı. Ona Julia'yı tarif ederek, salıverilmesi durumunda yüklü bir ödül vereceğini söyledi. Riccardo'nun bu teklifi geri çevirmesi üzerine büyük bir öfkeye kapılan Dük, oğlunun göğsüne saplamak üzere kılıcına davrandı. Kılıçlarını hafifçe kınlarından çıkarmış, tehditkâr bir havayla beklemekte olan haydutlar, hemen Dük'ün kolunu yakaladılar. Babanın kaderi artık oğlunun tek bir sözüne bağlıydı. Riccardo önce elini havaya kaldırdı ama hemen ardından indirerek arkasını döndü. Haydutlar kılıçlarını yeniden kınlarına sokarak geri çekildiler.

Riccardo tarif edilen kişiler hakkında hiçbir şey bilmediğine dair ciddiyetle yemin edince, Dük iddianın doğruluğuna ikna oldu ve mağaradan ayrılarak adamlarına katıldı. Mizacının tüm taşkınlıkları, oğlunu böylesine rezil bir vaziyet içinde bulmuş olmaktan dolayı tahrik olmuş, kamçılanmıştı. Ancak asıl yaralanan yanı haysiyeti değil, gururuydu. Oğlunu öldürmek istemesinin nedeni, onu ahlaksızlığın yarattığı onursuzluktan kurtarmak değil, kendisini utançtan kurtarmaktı. Riccardo'yu yeni-

106

den kazanmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Zor kullanmak, öyle bir durumda ölçüsüz bir cüretkârlığa girecekti, çünkü adamları çok sayıda olsalar da eğitimsizdiler ve hem vahşi hem de eli çabuk haydutlara kurban düşmeleri kaçınılmaz olacaktı.

Dük şiddetli ve ıstıraplı çelişkilerin denetimi altındaki düşüncelerle yoluna devam etti. Julia'nın izini tamamen kaybettiği için, artık sadece gece sığınabileceği, kendisi

ve adamlarına yiyecek içecek bulabileceği bir barınak aramaya başlamıştı. Ne var ki, ufukta böyle bir ihtimal görünmüyordu.

107

Beşinci bölüm

Gece yavaş yavaş fırtınaya teslim oldu. Uğultulu rüzgârlar dağlan aşarak tatsız ve soğuk esintileriyle dört bir yanda gezindi. Ayın önünden hızla gelip geçen bulutlar, Dük ile adamlarını zaman zaman zifiri karanlığa boğdu. Ortamın ıssızlığına hayret ederek birkaç saattir sessizlik ve keyifsizlik içinde ilerleyen grup, bir anda gece yarısı ibadeti için çalan manastır çanlarının sesini duydu. Kendilerine gelen adamlar, sesi takip etmeye başladılar. Ancak az sonra fırtına çan seslerini boğunca, sezgilerin belirsiz rehberliğinde ilerlemek zorunda kaldılar.

Manastıra çıktığını düşündükleri yolda bir süre git-tilerse de, rüzgâr çan seslerini geri getirince yanlış yola saptıklarını anladılar. Hayli dolandıktan ve zorluk çektikten sonra, yorgunluktan bitap düşmüş halde büyük ve kasvetli bir binanın kapısına vardılar. Çan sesleri kesilmiş, ortalık sessizliğe bürünmüştü. Bulutların arasından binayı aydınlatan ay ışığı sayesinde, buranın aradıkları manastır olduğunu anladılar. Dük manastırın kapısını gürültülü bir şekilde çaldı.

Aradan birkaç dakika geçtiği halde gelen giden olmayınca, Dük yeniden kapıyı çaldı. Sonunda içeriden ayak sesleri duyuldu, kapı açıldı ve karşılarına soğuktan titreyen, çelimsiz biri çıktı. Dük içeri alınmayı rica etti

108

ama ricası kabul edilmediği gibi kutsal ibadet saatinde rahatsızlık yarattığı için de paylandı. Bunun üzerine Dük unvanını söyledi ve keşişten başrahibi bir geceliğine sığınmak istedikleri yönünde bilgilendirmesini rica etti. Kandırılıyor olmaktan şüphelenen ve yağmacılardan çekinen keşiş, ricayı yeniden katiyetle geri çevirdi ve manastır sakinlerinin ibadette olduklarını tekrarladı. Tam kapıyı kapamaya yeltendiği sırada, açlık ve yorgunluktan dermansız düşmüş olan Dük onu ittirerek avluya girdi. Amacı kendisini başrahibe takdim etmekti. Henüz birkaç adım atmıştı ki, kahkahalarla dolu cümbüş sesleri dikkatini çekti. Sesleri takip ederek birkaç koridordan geçti ve bir kapıya geldi. Kapının çatlaklarından dışarı ışık sızıyordu. Dük bir an durdu ve içeriden gelen eğlence ve şarkı seslerini dinledi. Büyük bir hayrete düşmüştü, kulaklarına inanmakta zorlanıyordu!

Kapıyı açtığında, karşısına iyi aydınlatılmış, geniş bir oda çıktı. Geleneksel kıyafetler içindeki bir grup rahip, şarap ve meyvelerle donatılmış bir masanın etrafında oturuyordu. Giysileriyle diğerlerinden ayrılan başrahip ise masanın başköşesine kurulmuştu. Dük içeri girdiği sırada başrahip iri bir şarap kadehini ağzına götürmüş, "İsraf ve keşmekeş," diyerek gürlüyordu. Dük'ün gelişi odada ani bir tedirginlik yarattı ve henüz ayık olan rahipler yerlerinden fırladılar. Kadehi elinden düşüren başrahip ciddi bir hava takınmaya çalıştı ama pespembe çehresi buna izin vermiyordu. Dük ondan, sarhoşluğun peltek aksanıyla dile getirilen ve hıçkırıklarla sık sık bölünen bir azar işitti. Ardından kendini takdim etti, sıkıntısını

anlattı ve kendisi ile adamları için bir gecelik konaklama ricasında bulundu. Misafirinin seçkinliğini fark eden başrahibin yüzündeki sert ifade yumuşayarak yerini sevinçli bir karşılama gülüşüne bıraktı. Başrahip Dük'ü elinden tutarak yanına oturttu.

109

Sofra kısa sürede zengin yiyeceklerle donatıldı ve Dük'ün adamlarının içeri alınıp ağırlanması için emirler verildi. Çeşitli şaraplardan tadan ve manastır misafirperverliğiyle keyfi yerine gelen Dük, sonunda başrahibi herhangi bir seremoniye imkân tanımayan bir vaziyette bırakarak kendisine sunulan daireye çekildi.

Dük ertesi sabah manastır dininin ağırlama prensiplerinden son derece memnun kalmış halde yeniden yollara düştü. Tanrı'ya şükranı dile getirmenin en iyi yolunun, hayatın güzelliklerinden yararlanmak olduğu anlatılmıştı kendisine. Görünüşe bakılırsa, Sicilya manastırının duvarları ardında, öğretiler ile uygulamaların yaptırımı eşitti.

Dük artık hangi yolu takip edeceğini bilemiyordu, çünkü elinde onu hedefine yöneltecek en ufak bir ipucu yoktu. Ancak ümidi hâlâ canlıydı ve onu sabretmeye zorluyordu. Dük sahile çok uzak değildi ve kaçakların da İtalya'ya gitme düşüncesiyle o tarafa doğru hareket edeceklerini düşünüyordu.

Yemek yemek üzere durakladığı evde, tarifini andıran iki kişinin kendisinden bir saat kadar önce burada mola verdiğini, sonra da gözle görülür bir telaşla yola çıktığını öğrendi. Besbelli deniz yolculuğu için kıyı güzergâhına sapmışlardı. Dük, önüne konan yiyecekleri bitirmeden atına atladığı gibi yola düştü.

Karşısına çıkan insanlardan bir süre, doğru iz üzerinde olduklarını işaret eden yanıtlar aldı ama daha sonra ne yöne gideceğini şaşırdı. En sonunda, bilgiden çok şansa güvenerek belli bir yönde saatlerce ilerledi.

Akşamın gelişi bir kez daha beklentilerini belirsizleştirdi, ümidini sarstı. Gölgeler, ufku çepeçevre saran yoğun ve koyu bulutlarla daha da derinleşiyordu, rüzgârın boğuk uğultusu şiddetli bir fırtınayı haber veriyordu. Az sonra uzaklardan gök gürültüsü duyuldu ve toplaşan

110

bulutların rengi iyice koyuldu. Dük ile adamları yabanıl ve kasvetli bir fundalığa gelmişlerdi. Burada sığınacak bir yer aradılar; ama dört bir yana aynı ıssız manzara hâkim olduğundan, arayışları sonuçsuz kaldı. Yine de atlarının götürebildiği yere kadar gittiler ve nihayet eşlikçilerden biri ıssızlığın sınırında büyük bir malikâne gördü. Hep birlikte o yöne doğru ilerlemeye başladılar.

Fırtına arayı kapadı ve Dük ile adamları binaya vardıkları sırada kopan gök gürültüsü ortalığı titretti. Tamamen terk edilmiş, çürüyüp yıpranmış, kocaman ve eskilerden kalma bir malikâneydi burası. Dük yapının manzarayla büyük bir uyumsuzluk sergileyen ihtişamı karşısında şaşkınlık duysa da, yalnızca vahşi ve

ıssız bir tabiatı gözler önüne seren bir mevkii terk etme konusunda malikâne sahibine hak vermişti.

Fırtınanın şiddeti giderek arttı ve Dük'ü bulunduğu yerde konaklama zorunluluğuyla karşı karşıya bıraktı. Dük ile adamlarının mesken tuttuğu salon, her yönüyle viranlığın ve terk edilmişliğin emarelerini taşıyordu. Mermer kaldırımın pek çok bölümü kırılmış, duvarlar çürüyüp dökülmeye başlamıştı ve paramparça, yüksek pencerelerin etrafında biten otlar fırtınaya el sallıyordu. Merakı, Dük'ü malikânenin kuytularını araştırmaya itti. Bunun üzerine salondan çıkarak bir koridora girdi ve buradan binanın uzak bir bölümüne geçti. Derin ve kasvetli düşünceler içinde, terk edilmiş, kocaman odalarda dolandı ve ara sıra durup karşısındaki harabenin ihtişamını hayretler içinde izledi.

Düzensiz ve devasa bir malikâneydi burası ve karmaşıklığıyla Dük'ü sersemletmişti. Geri dönüş yolunu bulmaya çalışırken aklı iyice karıştı. Nihayet, ilk girdiği salona açıldığını düşündüğü bir kapıya vardı. Kapıyı açınca, soluk ay ışığının altında revaklı bir avlu mu, şapel mi, yoksa salon mu olduğunu anlayamadığı geniş bir ala-

na geldi. Mekânın uzak ucu kemerlerle devam ediyor ve büyük, demir bir kapıda son buluyordu. Kapının ötesinde ise açık kırlık alan görülüyordu.

Sağda solda masmavi, belirgin şimşekler çakmaya başlamıştı ve gök gürültüsüyle birleşince insanda yer gök yarılıyormuş hissini uyandırıyordu. Bu hüzünlü manzara karşısında müthiş bir dehşete kapılan Dük, ne yaptığının farkına varmadan adamlarına seslendi. Seslenişine aldığı tek yanıt ise, mekânı boydan boya uğuldayarak gezen ve uzaklarda solup giden derin yankılar oldu. Tam o sırada bir bulutun arkasına gömülen ay, Dük'ü zifiri karanlıkta bıraktı.

Dük daha yüksek sesle yeniden seslendi ve sonunda, yaklaşan ayak seslerini duydu. Birkaç dakika sonra adamlarını görünce, endişeden kurtuldu. Fırtına hâlâ şiddetliydi ve atmosferin yoğun, kükürtsü görünümüne bakılırsa, kısa sürede dinecek gibi de değildi. Dük geceyi bulunduğu yerde geçirme fikrini benimsemeye çalıştı ve hemen oracıkta ateş yakılmasını emretti. Emir büyük bir güçlükle yerine getirildi. Kendini ateşin yanı başında yere atan Dük, bir önceki gece manastırda tamamen serbest bıraktığı nefsini şimdi bastırmaya çalışıyordu. Kendisinden çok daha tutumlu olan adamlarının, manastırda sunulan erzakın tamamını yemeye gönüllerinin elvermediğini öğrendiğinde ise sevince boğuldu. Çıkınından çıkarılan erzak yere yayıldı ve Dük kendi karnını doyurduktan sonra, kalanı adamlarına dağıttı. Onlara sırayla kapıda nöbet tutmalarını söyledikten sonra da, pelerinine sarınarak istirahate çekildi.

Gece olaysız geçti. Sabah havası taptaze ve ışıl ışıldı. Gökyüzü, berrak ve bulutsuz bir yay şeklinde uzanıyordu. Yağmurla tazelenen yabanıl fundalık bile gülümsüyor, sabah esintisiyle etrafa bin bir koku saçıyordu.

Sabahın getirdiği neşeyle canlanan Dük, malikâne-

den ayrılarak yoluna devam etti. Kaçaklar hakkında herhangi bir bilgi edinmesi mümkün değildi. Öğle vakti kendisini romantik bir kırsalda buldu. Issız bir kayalığın tepesine vardıktan sonra, aşağıdaki manzaranın tabloyu andıran görüntüsünü izleyerek dinlendi. Kayalıkların arasına gömülü, gölgelerle dolu kuytu bir vadi takıldı gözüne. Vadinin tabanında ise, yukarıda asılı duran uçurumları ve tepesinde uzanan bin bir türlü gölgeyi bağrında yansıtan bir göl görünüyordu.

Ancak çok geçmeden dikkati cansız tabiatın güzelliklerinden daha ilginç nesnelere doğru kaydı. İki kişi görüyordu ileride. Bunların daha önce ovalarda takip ettiği kişiler olduğunu anında fark etti. Kayalıkların tabanındaki yüksek ağaçların gölgesi altına, gölün kenarına oturmuş, görünüşe bakılırsa çimlerin üstüne yaydıkları yemeği yiyorlardı. Yakında iki at otluyordu. Leydinin havasını ve görünümünü Julia'ya benzeten Dük'ün kalbi bir anda yerinden fırlayacak gibi oldu. Leydiyle yanındaki kişinin sırtı Dük'ün durduğu kayalığa dönük olduğu için, Dük onları fark ettirmeden izleyebildi. Artık neredeyse eline düşmüşlerdi; ama sorun, muazzam yükseklikleri ve engebeli yalçınlıklarıyla aşılmaz görünen kayalıklardan aşağı inebilmekti. Dük kayalığı büyük bir dikkatle inceledi ve sonunda, kayaların geri çekildiği bir noktada kıvrımlı, dar bir patika olduğunu fark etti. Hemen atından indi ve yine atlarından inen birkaç adamıyla birlikte, sessiz adımlarla kayalıktan aşağı doğru ilerlemeye başladı. Tamamen aşağı vardıkları anda leydi onları fark etti ve yerinden fırladığı gibi kayaların arasına daldı. Bunun üzerine adamlar hemen leydinin peşine düştüler. Şövalyenin kaçmaya fırsatı olmamıştı ama kılıcını çekmiş, kendini Dük'ün hiddetli saldırısına karşı savunuyordu.

Dövüş bir süre her iki dövüşçü tarafından da çeviklik ve el çabukluğuyla sürdürüldü. Ancak sonra Dük

düşmanının kılıcıyla yaralanarak yere düştü. Kaçmaya çalışan şövalye, yanlarında güzel kaçakla birlikte geri dönmekte olan Dük'ün adamları tarafından yakalandı. Ne var ki, leydinin aradığı kişi olmadığını keşfettiğinde Dük'ün yaşadığı hüsran kelimelerle anlatılır gibi değildi! Yaşanan şaşkınlık karşılıklıydı belki ama ona eşlik eden duygular birbirine son derece zıttı. Dük öfkeyle şiddetlenen, düş kırıklığıyla buruklaşan bir hayret içindeydi. Leydinin şaşkınlığı ise, beklenmedik salıverilmeyle birlikte hafiflemişti.

Bu leydi Sicilyalı bir asilzadenin küçük kızıydı. Babası tamahkârlık ya da mecburiyetten kızım bir manastıra vermişti. Kaderinden kaçmak isteyen leydi ise, uzun süredir sevdiği ve babasının gözünde dahi tek kusuru alt tabakadan bir aileden gelmek olan sevgilisiyle birlikte kaçmıştı. Âşıklar şimdi italya'ya geçmek üzere kıyıya gidiyorlardı. Orada kilise, kalpleri arasında çok zaman önce oluşan bağı resmileştirecekti. Şövalyenin dostları İtalya'da yaşıyordu ve çift onların yanında güvenliğe kavuşmayı ümit ediyordu.

Yarası fazla ağır olmayan Dük, öfkesi yatıştıktan sonra çifti salıverdi. Korkularından kurtulan âşıklar, takipçilerini yenilginin ıstırabı ve sonuçsuz çabalarıyla baş başa bırakarak sevinç içinde yola koyuldular. Dük atına bindirildi ve iki adamını

dinlenebilecekleri bir ev aramaya gönderdikten sonra, Mazzini Şatosu'na dönüş için yavaş yavaş yola koyuldu.

Ancak kısa bir süre sonra, yaşadığı hüsranın karmaşası içinde gözünden kaçan, fakat yeniden tereddüde düşmesine neden olacak kadar ümitlerinin doğrultusunu değiştiren bir şeyin farkına vardı. Bu kaçak çift ovalarda takip ettiği çift olsa bile, kulübede saklananlar olmayabilirdi. Dolayısıyla, kulübeden sonra bir zaman takip ettiği kişinin Julia olma ihtimali hâlâ mevcuttu. Bu

düşünceyle Dük'ün ümitleri bir an için canlandıysa da hemen sonra yeniden suya düştü, çünkü şüphelerini doğrulayacak kişiler artık aranamayacak kadar uzaklardaydı. Elinde en ufak bir ipucu yokken Julia'nın peşine düşmesi çok mantıksız olacaktı. Bu yüzden de, en az yola çıktığı zamanki kadar eli boş ve çok daha ümitsiz bir halde Marki'nin yanına dönmek zorundaydı. Dük önden gönderdiği adamlarının bulduğu köye büyük bir zorlukla ulaştı ve orada yaralarına baktırdı. İstese de istemese de artık dinlenmeye mecburdu. Zihnindeki ıstırap bedeninin çektiği ıstıraba denkti. Tabiatının en belirgin özelliği olan ölçüsüz ihtirasları, kişiliği üzerinde güçlü bir etki yaratacak kadar azmış ve şiddetlenmiş, onu endişe verici sonuçlarla karşı karşıya getirmişti. Yarasının acısı çektiği ruhsal acıyla daha da azdı ve kısa sürede ciddi bir hal alan ateşle birlikte hayatı tehlikeye girdi.

Altıncı bölüm

Mazzini Şatosu hâlâ ihtilaflara ve ıstıraplara sahne oluyordu. Dük'ün geri dönmeyişi karşısında sabırsızlık ve şaşkınlığı günbegün artan Marki, durumun araştırılması için Marentino Ormanı'na hizmetkârlarını gönderdi. Hizmetkârlar Julia'nın da, Dük'ün kendisi ve adamlarının da orada olmadığı bilgisiyle geri döndüler. Bunun üzerine Marki, Dük'ün yaklaşmakta olduğu haberini alan kızının kulübeden kaçtığı ve Dük'ün de onun peşine düştüğü sonucuna vardı. Zindanda halen acı ve endişe içinde kıvranan Ferdinand'ın Marki'den gördüğü zulüm ise bitmek bilmiyordu. Marki oğlunun, serbest bırakıldığı takdirde, Julia'nın saklandığı yeri kısa sürede öğreneceğinden, tavsiye ve yardımlarıyla kızın itaatsizliğini onaylayacağından korkuyordu.

Ferdinand, zindanın sessizliği ve yalnızlığında, kederli ama nafile bir matem içinde, yaşadığı felaketi düşünüp duruyordu. Hippolitus -ve onun öldürülüşü- ister istemez aklına geliyor, metanetli davranma yönündeki tüm çabalarını yenilgiye uğratıyordu. Sevgili kardeşi Julia da, belki onun adına üzüldüğü şu an bile, savunmasız ve tek başına, insanın dayanma gücünü aşan acılar çekiyordu. Böylesine değer verdiği iki kişinin birlikteli-ğiyle yaşanabilecek mutlu günlerin hayali, geçmişteki

mutlulukların anılarıyla birlikte Ferdinand'ın gözlerinin önünden geçiyordu; ama anıların yansıttığı ihtişam, mevcut düşüncelerinin karamsarlığı ve sıkıntısını

artırmaktan başka bir işe yaramıyordu. Öte yandan, hayretle karşıladığı yepyeni bir durum düşüncelerini zaman zaman alışıldık konulardan uzaklaştırarak, daha etkisiz olmasa da, daha az acı veren bir duyguya yer açıyordu. Büyük bir kederle geçmişin anılarına dalıp gittiği bir gece, ortamın sessizliği aniden cılız ve hüzünlü bir sesle bozulmuştu. Ara ara boğuk inlemeler şeklinde geri dönen ses, büyük sıkıntı çeken birinden geliyor gibiydi. Ferdinand'ın zihni korkunun öyle etkisi altındaydı ki, sesin içeriden mi dışarıdan mı geldiğinden emin olamadı. Zindanda etrafına bakındı ama zifiri karanlıkta herhangi bir şey göremedi. Müthiş bir hayretle kulak kesildiğinde, sesin daha da boğuk inlemelerle tekrarlandığını fark etti. Dehşet, bir anda zihnini ele geçirdi ve aklını dumura uğrattı. Zindanda kendisinden başka birinin olup olmadığını anlamaya karar vererek yerinden kalktı ve el yordamıyla duvar boyunca ilerlemeye başladı. İçerisi boştu ama belli bir noktaya geldiğinde ses birdenbire daha net duyulur olmuştu. Var gücüyle seslenerek içeride kimin olduğunu sordu. Ancak hiçbir yanıt alamadı. Ses az sonra tamamen kesildi ve bir süre çıt çıkmayınca Ferdinand yatıp uyudu. Ertesi gün kendisine yemek getiren adama, duyduğu sesten söz etti ve sorular sordu. Hizmetkâr duyduklarından fena halde korkmuş gibiydi ama durumu az da olsa açıklayabilecek hiçbir bilgi veremedi; ta ki zindanın güney binalarına bitişik olduğunu söyleyene dek. Ferdinand'ın aklına hemen Marki'nin anlattığı korkunç olaylar geldi. Marki vaktinde, duyduğu iniltilerin cinayete kurban giden Campo'nun huzursuz ruhundan kaynaklandığına inanmakta tereddüt etmemişti. Bu düşüncenin yarattığı dehşetle Ferdinand'ın sinirleri gerildi

ama verdiği sözü hatırlayarak hiçbir şey söylemedi. Ne var ki, hücresinde tek başına bir gece daha geçirme konusunda tüm cesaretini yitirmişti. Öldürülen kişinin intikam peşindeki ruhu görünecek olursa, korkudan ölme ihtimali bile vardı.

Ferdinand batıl inançlara paye vermeyecek kadar üstün bir anlayışa sahipti; ama mevcut şartlar altında böylesine güçlü bağlantılar sergileyen bir durum, kuşkuya mahal bırakmıyordu. Üstelik kendisi de yasaklı güney binalarında tuhaf ve korkunç sesler duymuş ve babasından bu seslere dair korkunç bir sır öğrenmişti; sadece onurunu değil, hayatını da bağlayan bir sırdı bu. Babası ayrıca, dehşete kapılmadan anımsamakta zorlandığı bazı görüntüler gördüğünü ve onlar yüzünden şatonun belli bir bölümünü boşalttığını itiraf etmişti. Tüm bu düşünceler Ferdinand'a, itiraz edilmesi zor bir deliller zinciri sunuyordu ve Ferdinand, ölünün ruhuna, bir kereliğine dünyayı ziyaret etme ve katilin soyundan gelenlerden intikam alma izni verilmiş olduğundan şüphe edemiyordu.

Bu inanç onda, ölümlü güçlere karşı duyulan hiçbir korkunun uyandıramayacağı türden bir dehşet uyandırdı. Ferdinand sonunda Peter'ı, gece yarısını kendisiyle birlikte zindanda geçirmeye razı etmesi gerektiğine karar verdi. Rüşvet karşılığında kaçışa göz yumarak Marki 'yi öfkelendirmeye cesaret edemeyen Peter, Ferdinanden geceyi zindanda geçirme konusundaki ısrarlarına dayanamadı. Ferdinand tüm günü endişe dolu bir bekleyiş içinde geçirdi ve nihayet akşam olduğunda Peter yanına geldi. İyi yürekliliği Peter'ı aklına hiç gelmeyen bir tehlikeyle karşı karşıya

bırakmıştı. Tutsakla birlikte tek başına zindanda otururken kolayca zapt edilebilir ve bu olaydan sonra Marki'nin öfkesiyle canından olabilirdi. Ancak Ferdinand'ın insanlığı sayesinde, söz konusu tehlikeden uzak kaldı. Ferdinand yakaladığı avantajın farkına varmış

olsa da, masum bir insanı hayatından etmek istemediği için, bu düşünceyi aklından uzaklaştırmıştı.

Yüreği dostluğu kadar sağlam olmayan Peter, inlemelerin bir önceki gece duyulduğu saatler yaklaştıkça korkudan titremeye başladı. Bu arada Ferdinand'a, yalnızca hizmetkâr dostlarının hayallerinde var olan ama birer hakikat gibi benimsenen çeşitli korkunç olayları anlattı. Bunun yanında, Julia'nın kaçmayı planladığı gece güney kulesinden çıktığı görülen, eli fenerli silueti anlatmayı da ihmal etmedi ve olayı bin bir türlü korkunç ve tuhaf ayrıntıyla süsledi. Olayın yarattığı genel şaşkınlığı ve Marki'nin bunu izleyen davranışlarını da tasvir ederek hikâyeyi sonlandırdı. Çalışanlarının kuruntularına gülüp geçen Marki, yine de binanın korku yaratan bölümlerini gezdirerek onları yatıştırmaya tenezzül etmişti. Peter ayrıca, bir türlü açılmayan kapıyı, içeriden gelen sesleri ve çöken tavanı keşfedişlerini de anlattı; ama ne kendisinin ne de diğer hizmetkârların gürültü veya engellemenin bundan kaynaklandığına inandığını sözlerine ekledi. "Çünkü Lordum," diye konuşmasını sürdürdü, "kapı sadece tek bir noktadan tutuluyormuş gibiydi; sese gelince de... Aman Yarabbim! Ömür boyu unutamam o sesi! Taşların çıkaracağından bin kat daha gürültülü bir sesti."

Ferdinand hikâyeyi sessiz bir hayretle dinledi! Anlatılanlara değil, incinmiş bir ruhun musallat olduğunu kendi tecrübesiyle bilen Marki'nin, burayı hizmetkârlarının teftişine açma konusunda sergilediği cüret ve gözü karalığa hayret etmişti. Marki'nin şimdiye dek insan gözünden ve merakından titizlikle uzak tuttuğu, senelerdir kendisinin bile girmeye cesaret edemediği bir yerdi orası. Peter konuşmasına devam ederken, alt kattan geliyormuş izlenimi yaratan boğuk bir inleme duyuldu. "Amanın, o da ne!" diye haykırdı Peter. Ferdinand ise dehşet dolu

bir beklenti içinde kulak kesildi. Az sonra daha uzun ve daha korkunç bir inleme duyulunca, Peter yerinden fırladı ve feneri kaptığı gibi zindandan çıktı. Zifiri karanlıkta tek başına kalan Ferdinand kapıya doğru ilerledi. Korku içinde kaçan Peter kapıyı kilitlemeyi unutmuştu; ama yeniden kapanan kapıyı şimdi ancak dışarıdan açılabilen bir kilit tutuyordu. Zindandan çıkma şansını bulamayan Ferdinand'ın kapıldığı dehşet hayal edilir gibi değildi. Gecenin getireceği tehlikeleri artık tek başına karşılamak zorundaydı. Bir süre sonra, çaresizliğin getirdiği cesareti içinde hissetmeye başladı. Ses yaklaşık bir saat boyunca, aralıklarla tekrarlandıktan sonra tamamen kesildi ve gece boyunca da duyulmadı. Ferdinand herhangi bir görüntüyle karşılaşmadı ve sonunda tedirginlik ve nöbet tutmanın verdiği yorgunlukla uyuyakaldı.

Ertesi sabah Peter, karşısında tam olarak ne bulacağını bilemeden ama yine de cinayet ya da genç lordun mucizevi biçimde ortadan kayboluşu gibi tuhaf bir şey bulmayı bekleyerek zindana döndü. Çılgın korkular içinde oraya tek başına gitmeye cesaret edememiş, yaşadığı dehşeti anlattığı hizmetkârlardan birkaçını, kapıya kadar kendisine eşlik etmek üzere yanına almıştı. Zindana doğru ilerledikleri sırada Peter, önceki gece yaşadığı korkunun telaşıyla kapıyı kilitlemeyi unuttuğunu hatırladı ve tutsağın mucizelerden yardım almadan da kaçmış olabileceğinden korkmaya başladı. Koşar adımlarla yanına gittiği kapının kilitli olduğunu gördüğünde ise, şaşkınlıktan ağzı bir karış açıldı. O anda bunun doğaüstü bir gücün işi olduğuna kanaat getirdi. Yüksek sesle seslendiğinde ise, içeriden birisinin kendisine yanıt verdiğini duydu. Tuhaf korkusuna rağmen sesin Ferdinand'a ait olduğunu anlamıştı; ama Ferdinand'ın kaçmayı başaramadığına inanmadığı için, sesin bir önceki gece duyduğu varlıktan çıktığına karar verdi. Korku içinde geri çekile-

rek eşlikçileriyle birlikte büyük hole doğru kaçtı. İçeri girerken yarattıkları velvele birkaç kişinin dikkatini çekti, bunlardan biri de bizzat Marki'ydi. Telaşın nedeni ve bir önceki gece yaşananlar Marki'ye anlatıldı. Aldığı bilgilerden sonra yüzünde ciddi bir ifade beliren Marki, tedbirsizliğinden dolayı Peter'ı fena halde azarladı, diğer hizmetkârları ise huzuru bozarak sergiledikleri sorumsuzluk nedeniyle kınadı. Daha önce kapıldıkları korkuları dağıtmak için lütfedip gösterdiği çabaları ve incelemeler sonucunda gördüklerini hizmetkârlara bir kez daha hatırlattı. Ardından, müsamahanın, ihlali teşvikten başka bir işe yaramadığını söyleyerek bundan sonra çok daha katı davranacağını belirtti. Son olarak, bundan böyle kendisini gülünç korkularla rahatsız edecek veya saçma fikirler yayarak şatonun huzurunu kaçıracak olan ilk kişinin ağır bir şekilde cezalandırılacağını ve topraklarından sürgün edileceğini üstüne basa basa söyledi. Paylanan hizmetkârlar korkuyla sindiler ve tek kelime karşılık vermediler. "Bir meşale getirin de," dedi Marki, "zindana kadar önüme düşün. Bir kez daha lütfedip haksızlığınızı kanıtlayacağım size."

Hizmetkârlar boyun eğerek Marki'yle birlikte zindana indiler. Marki zindana varır varmaz kapıyı ardına kadar açtı ve yanındakilerin hayret dolu bakışları arasında Ferdinand'ı gözler önüne serdi! Ferdinand babasının ani gelişinin yarattığı şaşkınlıkla irkilmişti. Marki ona sert bir bakış fırlatınca, ne demek istediğini gayet iyi kavradı. "Şimdi," dedi Marki, çalışanlarına dönerek, "ne görüyorsunuz bakalım? Kendi ellerimle koyduğum ve sizin sesini tuhaf varlıklara benzettiğiniz oğlum, öyle değil mi? Konuş, Ferdinand, teyit et söylediklerimi." Ferdinand söyleneni yaptı. "Dün gece ne gibi korkunç bir hayalet musallat oldu sana?" diye dosdoğru oğlunun gözlerine bakarak konuşmasını sürdürdü Marki. "Tarif et de

sevindir bu insanları. Ne de olsa fevkalade bir şey olmadan yaşayamıyor bunlar." Marki'nin neyi kastettiğini anlayan Ferdinand, "Hiçbir şey musallat olmadı, Lordum," diye karşılık verdi. "Pekâlâ o halde," dedi Marki ve çalışanlarına dönerek,

"budalalığınıza son defa hoşgörüyle yaklaşılmıştır," diye ekledi. Konuyu daha fazla uzatmadı ve Ferdinand'a, Peter'ın anlattığı sesler hakkında hizmetkârlar önünde tek bir soru bile sormaktan kaçındı. Hiddetli bakışlarla ve içinde Ferdinand'a karşı uyanan şüphelerle zindandan çıktı. Oğlunun, korkularına yenik düşerek, farkında olmadan sırrı Peter'a açık ettiğini düşünmeye başlamıştı. Sonunda, aldırış etmez bir tavır takınarak Peter'ı önceki gece yaşananlar hakkında ustalıkla sorguya çekti. Aldığı yanıtlar Ferdinand'ı aklayınca, kendisine işkence etmekten kurtuldu.

Ertesi gece sessiz ve sakin geçti. Ne bir ses ne de bir görüntü huzurunu kaçırdı Ferdinand'ın. Marki, bir sonraki gün, oğlunun şartlarını yumuşatmanın uygun olacağına karar vererek onu gün ışığı alan ama parmaklıklı bir odaya göndertti.

Bu arada yaşanan bir olay kargaşayı daha da artırdı ve Emilia'yı son konforunu, yani Madam Menon'un nasihat ve avutmalarını da yitirme tehlikesiyle karşı karşıya bıraktı. Kont Vereza'ya duyduğu tutkudan, onun yokluğu ve mevcut şartların yarattığı baskı sonucunda nihayet kurtulan Markiz, şimdi gülücüklerini genç bir İtalyan şövalyeye bahşediyordu. Şatoda misafir olarak bulunan şövalye ise, bir leydinin boş yere sıkıntı çekmesine izin vermeyecek kadar ince ruhlu biriydi. Aklı başka ihtiraslarla meşgul olan Marki, kusurlarını erdemlilik ve masum bir özgürlük ışıltısının ardına gizlemeyi daima başaran karısının uygunsuz davranışlarının farkında değildi. Ancak yaşanan entrikalar, meşe salonda unuttuğu bir kitabı almak üzere geri dönen Madam tarafından günün birinde keşfe-

dildi. Madam salonun kapısını açar açmaz şövalyenin tutkulu haykırışını duymuş, içeri girdiğinde ise onu şaşkınlık içinde Markiz'in dizlerinin dibinden ayağa kalkarken bulmuştu. Madam'a sert bir bakış fırlatan Markiz de hemen yerinden doğrulmuştu. Gördükleri karşısında beyninden vurulmuşa dönen Madam, derhal odadan çıkarak sırrını yüreğine gömdü. Bu sırrın açığa kavuşması hiç şüphesiz Marki'nin huzurunu fena halde kaçıracaktı. Ancak, Madam Menon'un tüm davranışlarına nüfuz eden ince düşüncelilikten tam anlamıyla yoksun olan Markiz, onun intikam peşine düşerek sırrı en çekindiği kişiye açacağından emindi. Suçunun farkında olduğu için, durmaksızın ifşa edilme korkusuyla eziyet çekmeye başlayan Markiz, o andan itibaren tüm dikkatini, kaderini elinde tutan kişiyi şatodan uzaklaştırmaya odakladı. Başarılı olmakta da fazla zorlanmadı, çünkü hassas ruhlu Madam durumu kavramakta ve onurlu kişiliğine hiç uygun olmayan bir muameleden uzaklaşmakta gecikmedi. Madam şatodan ayrılma kararı aldı ama başarıya ulaşan düşmanına karşı bile avantaj elde etmeye çalışmadı. Zaferi kolayca rakibinin elinden alıp kendisine teslim edebilecek malum konuda sessiz kaldı. Madam'ın ayrılma kararını duyan Marki bu davranışın ardındaki nedeni ciddiyetle sorguladıysa da, Madam gerçek nedeni söylemekten kaçınarak Marki 'yi şüphe ve hayal kırıklığı içinde bıraktı.

Ayrılma kararı Emilia'yı öyle bir kedere boğdu ki, Madam fikrinden dönmemekte hayli zorlandı. Kızın gözyaşları ve yakarışları, samimi bir üzüntünün göstergesiydi. Emilia Madam'ın gidişiyle birlikte tek dostunu da yitirecekti. Üstelik, derin bir üzüntü hissetmeden ya da o üzüntüyü dile getirmeden gitmesine izin vermeyecek

kadar iyi biliyordu o dostun değerini. Madam, annenin anısına gönülden bağlı olduğu için kızlarının eğitimini üstlenmiş, öğrencilerinin sevecen yaradılışları ise ailevi

123

bir tür sevginin devamını sağlamıştı. Bir süredir onu şatodan gitmekten alıkoyan tek şey, Emilia ile Julia'ya verdiği değerdi; ama artık karşı konulamayacak kadar güçlü birtakım düşüncelerin etkisi altındaydı. Geliri düşük olduğundan, adanın uzak bir köşesindeki memleketine dönmeyi ve orada bir manastıra yerleşmeyi planlıyordu.

Emilia Madam'ın yaklaşan gidişini büyük bir sıkıntı içinde bekledi. Yüreklerini onurlandıran, karşılıklı bir keder içinde birbirlerinden ayrıldılar. Son dostu da gidince Emilia, Julia'yla sohbet etmeye, sevgili öğretmeninden teselli edici, anlayış dolu sözler işitmeye alıştığı odalarda, ancak benzeri şeyler yaşamış birinin anlayacağı türden bir hüzünle dolaşmaya başladı. Madam ise yola buruk bir yürekle çıktı. En sevdiği insanlardan, uzun döneme yayılan bir alışkanlığın yüreğine kazıdığı manzaralar ve uğraşlardan ayrı düştüğü için, herhangi bir çaba sarf etmeyi gerektirecek ilgi ve dürtüden yoksun gibiydi. Dünya gözlerine, hiçbir yüreğin onu iyilikle karşılamadığı, hiçbir çehrenin gülücükle selamlamadığı, uçsuz bucaksız, kasvetli bir çöl gibi görünüyordu. Calini'den ayrılışının üzerinden yıllar geçmişti ve bu arada ölüm, geride kalan birkaç dostunu da alıp götürmüştü. Gelecek ona hüzünlü bir manzara sunuyordu. Yine de, onurlu bir uğraşla, sağlam bir dürüstlükle geçirdiği yılları düşünerek yüreğini teselli edebileceğini, ümitlerini yeşertebileceğim düşünüyordu.

Ne var ki, Julia'nın akıbetinin belirsizliği karşısında duyduğu endişeyi ifade etmesi mümkün değildi. Aklına çılgınca ve dehşet verici düşünceler geliyordu. Hayal gücü onun adına bir manzara resmediyor, Madam ise manzaranın gölgelerini kendi elleriyle koyultuyordu. Üstelik tabloda resmedilen nesnelerin dehşeti, içlerinde bulundukları bilinmezlikle birlikte daha da artıyordu.

124

Yedinci bölüm

Gün bitimine doğru Madam Menon dağların arasına kurulu bir köye vardı. Niyeti burada gecelemekti. İkindi vaktinin albenisi ve manzaranın romantik güzelliği onu yürüyüşe davet etti. Kıvrılarak giden dereyi takip etmeye başladı Madam. Dere biraz ileride, gür kestane ağaçlarının arasında kayboluyordu. Etrafa dalgın bir loşluk yayarak Madam'ın ruh haline uygun bir manzara oluşturan koyu yaprakların arasından, ikindinin zengin renkleri ışıldıyordu. Çevreyi kuşatan nesnelerin etkisi altındaki düşünceleri yavaş yavaş keyifli ve hoş bir melankoliye dönüşürken, Madam ne yaptığını bilmeden yürümeyi sürdürdü. Hâlâ derin gölgelerin inzivaya çekildiği dere boyunu izlemekteydi. Manzara yeniden gün ışığına kavuştuğunda öyle çeşitlilikle dolu, öyle yüce bir görüntüye büründü ki, Madam nefes kesici, keyifli bir hayret içinde duraksadı. Tuhaf görünümlü, yalçın bir grup kaya, karşısında yarım daire şeklinde yükseliyor, muhteşem biçimiyle tabiatın en yüce, en çarpıcı

tavırlarını gözler önüne seriyordu. Tabiatın sonsuz ihtişamı burada bakanın zihnini coşkunluk seviyesine yükseltiyordu. Ne var ki, Madam'ın hayal gücü bu nefes kesici duyguya yetişti ve onun dokunuşuyla birlikte yüksek kayalıklar gerçekdışı karaltılarla gölgelendi. Mağaralar daha bir kasvetle

125

kaş çattı, uçurumlar daha dehşetli bir görünüme büründü ve tepedeki yabani çalılar derinden gelen mırıltılarla rüzgâra el salladı. Manzara karşısında saygı dolu bir huşu duyan Madam'ın düşünceleri farkında olmaksızın "Tabiat'ın kendisinden Tabiat'ın Tanrı'sına doğru yükseldi". Günün solmaya yüz tutan son ışıkları kayaları renklendirdi ve engebeli bir kanala doğru çekilip alabildiğine ilerideki uçurumların arasında gözden kaybolan suyun üstünde ışıldadı. Madam suyun uzaktan gelen mırıltılarına kulak kesilmişken, akıcı ve melodik tatlılıkta bir ses kayaların arasından yükseldi. Ses öyle bir türkü tutturdu ki, hüznüyle Madam'ın tüm dikkatini uyandırıp yüreğini ele geçirdi. Melodi gitgide yükseldikten sonra, kayaların adeta sihirli bir şekilde tekrarladığı, berrak ama giderek güçsüzleşen yankılar arasında solup gitti. Madam tatlı tatlı şakıyan kişinin kim olduğunu anlayabilmek için etrafına bakınınca, biraz uzakta, çınarların gölgesi altındaki küçük bir kaya çıkıntısının üstünde oturan köylü kızını gördü. Yavaş yavaş o yöne doğru ilerlemeye başladı. Tam varmak üzereyken, adımlarının sesi büyüleyici güzeli ürkütüp susturdu. Bir yabancının yaklaştığını fark eden kız gitmek üzere ayağa kalktı. Madam seslenerek onu durdurdu ve yanına gitti. Köylü kızı kılığındaki kişinin Julia olduğunu keşfettiğinde yaşadığı duyguları kelimelerle resmetmek mümkün değildi! Gözleri aniden ışıldayan Julia ise sevinç içinde Madam'ın kollarına atıldı. Karşılıklı duyguları biraz yatıştıktan ve Julia, Ferdi-nand ile Emilia hakkında sorduğu sorulara yanıt aldıktan sonra, birlikte sığınağa gittiler. İnsan ayağının basamaya-cağı sarp uçurumlu dağlarla çevrili bir vadiye kurulmuş, küçük bir kulübeydi burası. Manzaranın ıssızlığını gören Madam, Julia'nın bunca süredir nasıl bulunamadığı yönündeki sorularına cevap almış oldu; ama onun böylesine derinlere gömülü bir yeri keşfedebilmesine şaşırmak-

126

tan da kendini alamadı. Öte yandan, Julia'nın çehresine artık sağlık ve neşe dolu gülücüklerin hâkim olmadığını fark etti. Güzelim yüz hatlarına sadece hüzün değil, keder de nüfuz etmişti şimdi. Bu değişimin nedenini gayet iyi kavrayan Madam derin bir iç çekti. Julia da iç çekişin nedenini anlayarak ona gözyaşlarıyla karşılık verdi. Ma-dam'ın elini hazin bir sessizlikle dudaklarına götürdü ve yanaklarına bir kızıllık yayıldı. Sonunda kendini toparlayarak, "Bir zamanlar haklı olarak gurur duyduğum saygınızı yeniden kazanmadan önce," dedi, "size anlatacak ve açıklayacak çok şeyim var, Madam. Bedbahtlıktan kurtulabilmek için tek çarem kaçmaktı ve sizi haksız yere bir rezalete bulaştırmadan da sırrımı açmam mümkün değildi." "Bu konuda tek kelime daha söyleme, sevgili yavrum," diye karşılık verdi Madam. "Ben senin davranışlarına hayran kaldım ve durumuna müthiş üzüldüm. Onun yerine sen bana ne şekilde kaçtığını ve o gün bu gündür başına neler geldiğini anlatıver." Julia kabaran duygularını bastırmak istercesine bir an duraksadı ve hikâyesine devam etti.

"Huzurumu sonlandıran gecede yaşananlara yabancı değilsiniz zaten. O geceyi, gizlemekte çok zorlandığım bir ıstırapla anıyorum. Hem neden gizlemek isteyeyim ki, ne de olsa asil yönleriyle tüm hayranlığımı haklı çıkaran, aciz övgülerimle bahşedebileceğimden çok daha fazlasını hak eden birinin yasını tutuyorum. Ölüm, acılarla dolu şu sahneyi sonlandırana dek, zihnimde düşüncesi kalacak son kişidir o." Sesi titremeye başlayan Julia sustu. Birkaç dakika sonra yeniden konuşmaya başladı: "Bilgi sahibi olduğunuz olayları anlatmanın acısından kendimi kurtararak sizi daha çok ilgilendiren konulara geçeceğim. Sadık hizmetçim Caterina, bildiğiniz üzere hapiste bana eşlik etti, kaçışımı da onun iyiliğine borçluyum. Caterina beni özgürlüğüme kavuşturan yardımı,

127

şatodaki hizmetkârlardan biri olan sevgilisinden aldı. Bir gece, başımda nöbet tutmakla görevlendirilen Carlo uykuya dalınca, Nicolo gizlice onun odasına girerek hücremin anahtarını aldı. Bundan önce de halattan yapılma bir merdiven bulmuştu. Ah, kaderime kurban gideceğim günden bir önceki gecenin o geç saatinde hücremin kapısı açılıp da kendimi yan özgür bulduğum zaman hissettiklerimi asla unutamam! Caterina'nın peşinden salona giderken titreyen bacaklarımla ayakta durmakta zorlanıyordum. Salonun pencereleri alçak ve taraçaya yakın olduğu için amacımıza son derece uygundu. Taraçaya kolayca çıktık. Nicolo halattan merdivenle bizi burada bekliyordu. Merdiveni zemine bağladı ve korkuluğa tırmanarak çabucak aşağı, öte tarafa indi. Biz inerken merdiveni tuttu ve ben az sonra özgürlüğün havasını yeniden solumaya başladım. Ancak yeniden yakalanma korkusu, kaçışıma tam olarak sevinmeme izin vermeyecek kadar baskındı. Amacım, sadık Caterina'nın memleketine gitmekti. Caterina orada ailesine ait kulübeye sığınabileceğim konusunda beni temin etmişti. Aile beni hiç görmediği için, kim olduğumu saklamak zor olmayacaktı. Caterina'nın söylediğine göre Marki orayı bilmiyordu, çünkü Caterina'yı sadece birkaç ay önce Napoli'de bularak işe almış, ailesini ise hiç soruşturmamıştı. Köy şatodan millerce uzaktaydı ama Caterina yolları çok iyi biliyordu. Nicolo'yu şatoda bıraktık. Böylece şüphe uyandırmadan geri dönebilecek ve daha tehlikesiz bir zamanda Farrini'ye gelerek sevgili Caterina'sına kavuşabilecekti. Nicolo'dan binbir teşekkürle ayrıldım ve bana düğün giysileriyle birlikte gönderilen mücevherlerin içinden bu amaçla seçtiğim pırlanta bir haçı kendisine verdim."

128

Sekizinci bölüm

"Şatodan bir mil kadar uzaklaşınca durduk ve ben, şimdi üstümde gördüğünüz türden kılık kıyafete hüründüm. Kendi giysim ağır taşlarla süslüydü. Caterina onu badem ağaçlığının yakınlarında, çağıltısına sizin de hep hayran kaldığınız dereye attı. Neredeyse tamamını yürüyerek gerçekleştirdiğim bu yolculukta çektiğim yorgunluk ve zorluklar başka zaman olsa beni tüketirdi; ama aklım peşimdeki tehlikeyle öyle meşguldü ki, daha önemsiz sıkıntıları görmezden geliyordum. Farrini köyüne yakın bir mesafede bulunan kulübeye sağ salim vardık ve Caterina' nın ailesi tarafından biraz şaşkınlık ama daha çok da kibarlıkla karşılandık. Çok

geçmeden, kimliğimi gizlemeyi devam ettirmenin faydasız, hatta tehlikeli olabileceğini anladım. Caterina'nın annesinin bakışlarında, daha üst tabakadan olduğuma inandığını gösteren bir hayret ve hayranlık okuyordum. Dolayısıyla, kimliğimi saklamak ve annesinin gerçeği kendi merakı ya da aklıyla keşfetmesine izin vermek yerine, sırrımı ona açarak güvenini kazanmayı daha uygun buldum. Bu doğrultuda, kim olduğumu ve ne tür bir sıkıntı çektiğimi anlattım. Karşılığında yardım ve bağlılık yönünde sağlam teminatlar aldım. Kendimi daha da emniyete alabilmek içinse bu ıssız yere taşındım. Şu an içinde oturdu-

ğumuz kulübe, Caterina'nın kız kardeşlerinden birine ait. Onun sadakatine güvenmekte şimdiye dek haksız çıkmadım. Ne var ki burada bile korkudan uzak değilim, çünkü birkaç gün önce, yalnızca iki mil uzaktaki Marcy'de şüpheli bazı atlılar görüldüğünü öğrendim."

Julia, Madam'ın, gözlerine yansıyan bir şaşkınlık ve merhametle dinlediği hikâyeyi burada noktaladı. Duyduğu son haber Madam'ı ciddi şekilde endişelendirmişti. Dük'ün başlattığı takibi anlattı ve Julia'nın tarif ettiği kişilerin büyük ihtimalle onun adamları olduğunu söyledi. Dolayısıyla Julia'nın bu sığınaktan ayrılması, kendisiyle birlikte St. Augustin Manastırı'na gelmesi gerekiyordu. Julia orada emniyette olacaktı, çünkü kaldığı yer keşfedilse bile, kilisenin yüce otoritesi onu koruyacaktı. Julia teklifi büyük bir sevinçle kabul etti. Madam'ın o gece geri dönüp hizmetçilerini ve atlarını bıraktığı köyde konaklaması gerekiyordu. Bu nedenle şafak vakti yeniden kulübede buluşmaya karar verdiler. Madam Julia' ya sevgiyle sarılarak ayrıldı. Julia ise konaklama zorunluluğu yüzünden gittiğini bildiği halde, Madam'ın uzaklaşmasını izlerken, engel olamadığı bir üzüntüye kapıldı.

Madam gün ağarmadan kalktı. Yolculuk için özel olarak tuttuğu hizmetçiler Julia'yı tanımıyorlardı, dolayısıyla onlardan korkmasına gerek yoktu. Güneş doğmadan önce eşlikçilerini biraz uzakta bırakarak kulübeye vardı. Kapıyı çaldığında açan olmayınca içine kötü hisler doğdu. Yeniden kapıyı çaldıysa da hiçbir yanıt alamadı. Kepenklerin arasından baktı ama şafak vaktinin kurşuni loşluğunda hiçbir şey göremedi. Ardından kapıyı açtı ve içerisinin boş olduğunu görerek tarif edilmez bir şaşkınlık ve üzüntüye kapıldı. Hemen Julia'nın giysilerinin durduğu küçük odaya gitti. Ancak yatak bozulmamıştı ve geçen her dakika korkularını artırıyor, teyit ediyordu. Aramayı sürdürdüğü sırada kulübe kapısında ayak sesle-

ri duydu ve az sonra içeri birileri girdi. Julia'ya dair korkuları bir anda kendi güvenliğine yönelen Madam, ortaya çıkması mı, yoksa saklanması mı gerektiğine karar veremedi. Neyse ki o anda Julia'nın içeri girmesiyle birlikte kararsızlıktan kurtuldu.

Bir önceki gece köye kadar Madam'a eşlik eden iyi yürekli hizmetçinin geri dönüşünden sonra Julia, Farrini' deki kulübeye gitmişti. Düşünceli dostlarıyla vedalaşmadan, yardımları için onlara teşekkür etmeden ve geleceğe yönelik planlarından onlara söz etmeden çekip gitmeye gönlü razı olmamıştı. Aile Julia'yı

aradaki birkaç saati kulübede geçirmeye ikna etmişti ve sonunda Julia Madam'ı karşılamak üzere oradan ayrılmıştı.

Julia ile Madam vakit kaybetmeden atların bulunduğu yere giderek yolculuklarına başladılar. Sessizlik ve düşünceler içinde birkaç mil boyunca, tabloyu andıran, el değmemiş arazilerden geçtiler. Ortam zengin ve birbirinden farklı renklere boyanmıştı. Tepelerden süzülen güz ışıkları, manzarada canlı ve güzel bir etki yaratıyordu. Bağbozumunun tüm ihtişamı gözler önüne serilmişti: Mor üzümler dört bir yanı kuşatan ağaçların kopkoyu yeşili arasından göz alıyor, göz alabildiğine uzanan manzara bolluğun renkleriyle ışıldıyordu..

Gerçek olmaktan çok, sihirli bir tablo izlenimi yaratan derin bir vadiye indiler. Kıyıları gür portakal ve turunç ağaçlıklarıyla süslü, dupduru ve muhteşem bir dere, vadi tabanı boyunca akıp gidiyordu. Julia sessiz bir hoşnutluk içinde manzaraya göz gezdirmeye başladı. Ancak gözüne takılan bir nesne, duygularının rengini ani bir şokla değiştiriverdi. Arkadaki tepenin yamacından aşağı bir grup atlı iniyordu. Atlıların alışılmadık bir hızla ilerlediklerini fark edince, kendi atını dörtnala koşturmaya başladı. Madam Menon da arkasına dönüp baktığında, takip edildiklerine kesin bir şekilde kanaat getirdi. Az

sonra adamlar, biraz ötedeki karanlık ağaçlığın ardından çıkıverdiler. Onların yaklaşmasıyla birlikte yorgunluk ve korkuya daha fazla dayanamayan Julia, nefesi kesilerek atından devrildi. Ancak takipçilerden biri onu yere düşmeden yakalayıverdi. Madam da eşlikçileriyle birlikte ele geçirildi ve Julia kendine gelir gelmez herkesin eli ayağı bağlandı. Çok geçmeden, atlıların indiği tepeden yukarı tırmanmaya başladılar. Kendini düşmana teslim edilmek üzere götürülürken bulan Julia'nın yaşadığı ıstırap ancak hayallerde canlandırılabilecek türdendi. Etraflarını kuşatanların içinde Marki'nin adamlarını göremeyen Madam, Dük'ün elinde olduklarını anlamıştı. Birkaç saat gittikten sonra, ana yoldan çıkarak ışığı neredeyse tamamen kesen ulu ağaçların gölgelediği kıvrımlı, dar bir vadiye girdiler. Ortamın kasveti insanda korkunç düşünceler uyandırıyordu. Vadiye girdikleri anda Julia titremeye başladı ve biraz uzakta, sıra sıra ağaçların arasında büyük ve harap bir malikâne gördüğünde, duygulan iyice kontrolden çıktı. Çevreyi saran gölgelerin karanlığı malikâneyi kısmen gizliyordu; ama yaklaştıkça yapının harap ve çürük her bir ayrıntısı gözler önüne serilerek Julia'nın yüreğini ömründe bilmediği bir dehşetle doldurdu. Sarmaşıkların dolandığı kırık mazgallar mekânın yitik ihtişamını yere göğe ilan ederken, paramparça ve içleri boş pencere çerçeveleri de terk edilmişliği tüm açıklığıyla sergiliyordu. Eşiği kaplayan uzun otlar ise adeta buralara insan ayağının en son ne zaman değdiğini dile getiriyordu. Yapı, yalnız ve yalnız vahşi ve yıkıcı amaçlara uygun bir yer gibi görünüyordu. Talihsiz tutsaklar, kapıda durakladıklan sırada, ortama hükmeden dehşeti tüm gücüyle içlerinde hissettiler.

Atlarından indirilen tutsaklar, bir zamanlar oda işlevini görmüş ama şu an o ismi hak etmeyen, binanın iç bölümlerinden birine götürüldüler. Nöbetçi burada on-

lara, lordun gelişine dek esirleri tutma emri aldıklarını söyledi. Lordları buluşma yeri olarak bu malikâneyi belirlemişti ve birkaç saat sonra gelmesi bekleniyordu. O saatler Julia ve Madam için tarifsiz bir eziyetle geçti. Dük'ün peş peşe hüsranlarla daha da alevlenen öfkesinden korkmak için pek çok nedeni vardı Julia'nın. Üstelik seçtiği yerin ıssızlığı da Dük'e her tür vahşi planı uygulamak için uygun bir ortam sağlıyordu. Julia ilk defa, babasının evinden ayrıldığına pişman oldu. Madam onun adına gözyaşı döktüyse de, herhangi bir teselli sunamadı. Gün -Dük gelmeden- sona erdi ve Julia'nın kaderi tehlikeli bir belirsizlik içinde asılı kalmayı sürdürdü. Sonunda Julia pencereden dışarı baktığında, ağaçların arasından meşale ışıklarının sızdığını gördü. Akabinde duyduğu nal sesleri ise Dük'ün yaklaşmakta olduğunu kesinleştirdi. Bu seslerle yüreği sıkışan Julia, kollarını Madam'ın boynuna dolayarak ümitsizliğe teslim oldu. Az sonra, lordun gelişini haber veren adamlar tarafından yerinden kaldırıldı. Ne zamandır sessizliğe gömülmüş olan malikânede, birkaç dakika içinde kargaşa sesleri yankılanmaya başlamıştı. Tüm binayı aydınlatan ani bir ışık huzmesi, karmaşanın çarpıcı dehşetini daha büyük bir açıklıkla gözler önüne serdi. Julia koşarak pencereye gitti ve aşağıdaki, avluyu andıran yerde, bir grup adamın atlarından inmekte olduğunu fark etti. Meşaleler ortalığı kısmen aydınlatıyordu. Julia'nın gözleri tedirginlikle Dük'ü ararken, adamlar malikâneye girdiler. Julia alt kattaki odadan geldiğini tahmin ettiği curcunaya kulak kabarttı. Gürültü az sonra, önemli bir konu sıkıntı yaratmış gibi, kısık bir mırıltıya dönüştü. Julia bir süre dehşet içinde oturup bekledi. Ardından kapıda ayak sesleri duyuldu ve duvarlar aniden meşale ışığıyla aydınlandı. İçeri giren bir şövalye, "Seni rezil kız! Nihayet elime düştün!" diye haykırdı. Ancak durup Julia'ya dikkatle bak-

tıktan sonra, dışarıda bekleyen adamlara dönerek, "Yakaladığınız kaçaklar bunlar mı?" diye sordu. "Evet, Lordum." "O zaman hem kendinizi kandırdınız hem de beni yanılttınız. Bu benim kızım değil." Bu sözler, içeri girenin bir yabancı olduğunu fark etmeyen ve dehşetten adeta cansızlaşmış Julia'nın kalbini aniden hakikat ve sevincin ışığıyla doldurdu. Madam öne çıktı ve yapılan açıklamalardan yabancının, Dük'ün daha önce Julia sandığı güzel kaçağın babası Marki Murani olduğu anlaşıldı.

Julia'nın görünümü ve aniden kaçmaya çalışması Marki'nin emrinde çalışan haydutları yanıltmıştı ve aradıkları kişinin Julia olduğunu düşünen haydutlar, kıza gereksiz bir sıkıntı yaşatmışlardı. Julia'nın aniden özgürlüğe kavuşmaktan duyduğu sevinç, az önce yaşadığı dehşeti neredeyse geride bırakmıştı. Marki, Madam ile Julia için durumu elinden geldiğince telafi etmeye çalıştı ve onları yeniden anayola çıkarmayı, gece de güvenli bir yerde koruma sağlamayı teklif etti. Teklif büyük bir heves ve minnettarlıkla kabul edildi ve çektikleri sıkıntıdan, yorgunluktan, açlıktan bitap düşmüş olsalar da, Madam ile Julia neşeyle atlarına binerek meşale ışıklarının altında malikâneden ayrıldılar. Birkaç saat yol aldıktan sonra küçük bir kasabaya vardılar ve hem takviye hem de dinlenme için büyük ihtiyaç duydukları konaklama imkânını burada buldular. Rehberleri aramayı sürdürmek üzere burada onlardan ayrıldı.

Madam ile Julia şafakla birlikte kalkarak yolculuklarına devam ettiler. Her an Dük'ün adamlarıyla karşılaşma korkusu içindeydiler. Öğle vakti Azulia'ya vardılar. St. Augustin Manastırı buraya sadece birkaç mil mesafedeydi. Madam uzaktan akrabalığı olan Padre Abate'ye bir mesaj gönderdi ve çok geçmeden arzusuna uygun bir yanıt aldı. Aynı günün ikindi vakti manastıra vardılar. Takip edilme korkusundan bir kez daha kurtulan Julia, bu-

rada şükran duası etti ve inancına sığınarak üzüntülerini yatıştırmaya çalıştı. Başrahip onu babacan bir tavırla, rahibeler ise yardımsever bir nezaketle karşılamışlardı. Bu karşılamayla ve etrafındaki her şeyin sükûnet dolu görüntüsüyle rahatlayan Julia, dinlenmeye çekildi ve geceyi huzurlu bir uykuyla geçirdi.

Julia zamanla, içine girdiği ortamda kendini eyleyecek pek çok yenilik ve aklını meşgul edecek pek çok ciddi konu bulmaya başladı. Yaşadığı üzüntülerle daha da yumuşayan mizacı sayesinde, manastır halkının dalgın hallerine, manastır hayatının sükûnet dolu tekdüzeliğine kolayca uyum sağlayabiliyordu. Tenha avlularda, sade bir azametle son bulan upuzun derinlikleriyle çevreye kutsal bir huzur yayan yüksek kemerli koridorlarda dolaşmaya bayılıyordu. Çoğu beklenmedik derecede canayakın olan ve tavırlarındaki asil sevecenlikle karşı konulmaz bir cazibeye sahip olan rahibelerle yaptığı sohbetlerden büyük bir keyif alıyordu. Rahibelerin çehresine yansıyan tatlı hüzün, ruh hallerini resmediyor ve Julia'da merhametle saygı karışımı ilginç bir duygu uyandırıyordu. Rahibeler birbirlerine hitap ederken kullandıkları sevgi dolu "hemşire" sözcüğünü, nasıl yansıtacaklarını ve yaratacağı etkileri çok iyi bildikleri sevecenliklerini, kendi aralarına katılmasını ümit ettikleri Julia'ya da bahşediyorlardı.

Julia'nın Madam'ın varlığıyla, rahibelerin özeniyle ve manastırın dinginliği ve kutsallığıyla sakinleşen zihni, çok zamandır yabancı olduğu hoşnutluğa yavaş yavaş kavuşmaya başladı. Ancak ne kadar karşı koymaya çalışsa da, Hippolitus'un anısı bazen, metanetini yok eden ve onu geçici ümitsizliklere sürükleyen bir kuvvetle zihninde beliriyordu.

Kutsal hemşireler içinde bir tanesi, dine olan tutkulu bağlılığıyla ve hastalıktan gelen dermansızlığın yumuşattığı düşünceli ifadesiyle Julia'nın dikkatini özellikle

çekiyor, içinde büyük bir merhamet duygusu uyandırıyordu. Bu rahibe kendine özgü bir anlayışlılıkla Julia'ya ayrı bir ilgi gösteriyor gibiydi. Julia rahibenin, kelimelerle tasvir edilemese de kalbin çabucak anlayıp fark ettiği türden çeşitli iyiliklerine bakarak anlamıştı bu durumu. Onunla yaptığı sohbetlerde kibarlık sınırlarını aşmaksızın, çehresini gölgeleyen sıra dışı hüznün nedenini keşfetmeye çalışıyordu. Bu çehrede teslimiyetin el gezdirdiği, dinin yücelttiği bir güzellik yumuşak, belli belirsiz bir ışıltıyla parlıyordu.

Dük Luovo, yaralarından kaynaklanan hummayla birkaç hafta yolundan alıkonduktan sonra, hâlâ azgın tutkularının etkisi altında Mazzini Şatosu'na döndü.

Onun dönüşünü gören ve böbürlenerek Julia'yı yakalayacağını söylediği halde çabalarının boşa çıktığını öğrenen Marki'nin vahşi mizacı dizginlerinden kurtuldu ve Marki Dük'ün mertliğine, muhakemesine yönelik, hakarete varan ithamlarda bulundu. Çok geçmeden Dük de ona aynı hiddetle karşılık verdi. Marki'nin en büyük ihtirası, daha önemsiz tutkularının ani patlamalarını dizginlemeyip suçlamalarının şiddetini çeşitli ödünlerle yumuşatmasını sağlamamış olsa, tartışma ölümcül sonuçlar doğurabilirdi. Julia'ya duyduğu tutku, o tutkunun karşısına dikilen zorluklarla daha da arttığı için, Dük normal şartlar altında reddedeceği ödünleri kabul etti ve böylece, o anın ihtirasına yenik düşerek, düşmanının kölesi olmaya boyun eğdi.

Emilia nihayet, haksızca kapatıldığı odadan çıkarılmıştı. Artık eski dairesini kullanabiliyordu. Burada yapayalnız ve mahzun oturuyor, Julia için her an duyduğu endişeyle ve Madam'ın dostluğunu yitirmiş olmanın acısıyla saatleri geçmek bilmiyordu. Şatodaki karmaşa sırasında keyifli uğraşlarına geçici olarak ara vermek zorunda kalan Markiz, elindeki son kurbana düş kırıklığı

ve ataletten kaynaklanan bir kaprisle eziyet ediyordu. Emilia acı çekmeye ve şikâyette bulunma ayrıcalığı olmaksızın acılarına katlanmaya mahkûm edilmişti. Son birkaç haftada yaşananlara dönüp baktığında, en çok değer verdiği insanların, karakteri öz annesine tamamen zıt bir kadının gizli etkisiyle ya sürgün ya da hapsedildiğini görüyordu.

Julia'nın aranmasına yönelik çalışmalar hâlâ devam ediyordu ve hâlâ sonuçsuzdu. Marki'nin hayreti, uğradığı düş kırıklıklarıyla giderek artıyordu. Ülkeyi hiç tanımayan, dosttan yoksun olan Julia nereye sığınmış olabilirdi? Marki, kızının sebep olduğu sıkıntılar ve eziyetlere karşılık, ele geçirildiği anda ondan ölümüne intikam alacağına dair ant içti. Ancak yine de, Dük'le birlikte, aramayı bir süreliğine durdurma kararı aldı. Böylece, artık aranmadığını düşünen Julia saldırılardan kurtulduğuna inanacak, saklandığı yerden çıkmak isteyecekti.

Dokuzuncu bölüm

Bu arada St. Augustin'in kuytu köşelerinde günlerini geçiren Julia, etrafını kuşatan manzaraya göz alıcı bir biçimde hükmeden sükûneti bir miktar da olsa kendi içine yansıtmaya çalışıyordu. St. Augustin Manastırı, gotik mimariyi gözler önüne seren, devasa bir yapıydı. Yapının kasvetli burçları ve heybetli kuleleri, çevreyi saran gölgelerin karanlığı arasından mağrur bir yücelikle yükseliyordu. Manastır on ikinci yüzyılda kurulmuştu ve keşişlere özgü batıl itikatın, soylu bir ihtişamın gururlu bir anıtı olarak ayakta duruyordu. İtalya'nın ülke içi ihtilaflarla çalkalandığı, yabancı işgalcilerin eziyetine uğradığı dönemlerde bu bina pek çok soylu İtalyan göçmene

barınak sağlamış, bu insanlar da ömürlerinin geri kalanını dine adamışlardı. Öldüklerinde ise, manastır sayesinde kurtardıkları hazineleriyle, yine manastırı zenginleştirmişlerdi.

Manastırın görünümü insanın zihninde geçmiş çağları canlandırıyordu. O çağların insanlarına özgü davranış ve özellikler gözler önüne geliyor, insan aradan geçen uzun yılların içinde kendi çağıyla çarpıcı bir tezat teşkil eden gelenek ve görenekleri ayırt ediyordu. Eskiden din adamlarını, soyluları ve hükümdarları tanımlayan kaba tavırlar, taşkın ihtiraslar, tehlikeli hırslar ve görgüsüz

zevkler, şimdi yerini irfana -seçkin sohbetlerin albenisine-, siyasi entrikalara ve şahsi kurnazlıklara bırakıyordu. İşte hayat sahneleri, döneme hükmeden tutkulara, medeniyetin gelişimine göre böyle değişir. Önyargının kara bulutları ilmin güneşi önünde parçalanır, giderek dağılarak, aydınlanmakta olan yarıküreyi ışınlarının tesirine açar. Ancak şu anki manzaraya sadece birkaç dağınık huzme sızıyordu ve bunlar da gerçeğin suretini gizleyen engin ve uçsuz bucaksız yapıları daha çok belirginleştiriyordu. Bu manzarada akıl değil, önyargılar tutkuların tesirini azaltıyordu. Ve yine bu manzarada bilginin, yalınlığın ve mutlak adanmışlığın yerini skolastik eğitim, gizemli felsefe ve mahir kutsallık alıyordu.

Manastırda ıssızlık ve sükûnet, yapının kutsal görünümüyle de birleşerek insanda dinî bir huşu uyandırıyordu. Keşiş öykülerinden sahneleri resmeden vitraylarla süslenmiş, yapıyı çepeçevre kuşatan gür ağaçlarla gölgelenmiş, yüksek kemerli pencerelerin donuk camları etrafa kutsal bir hüzün yayıyor, insanda hoş duygular uyandırıyordu.

Julia dalgın dalgın gezinirken ve ilkel batıl itikatların bu devasa anıtını incelerken, hüzünlü bir keyifle sık sık tekrarladığı, Hippolitus'un bir methiyesi aklına geldi.

BATIL İTİKAT BİR METHİYE

Korkunç Alverna yamaçlarının yukarılarında,

Ebedi gölgeler ve sükûnet bekler,

Bir tek rüzgâr delice esip uğuldadığında,

Hayal meyal yükselir hüzünlü nağmeler.

Issız sarp kayalıkların arasında tahtına kurulmuş,

Bulutlara karışmış, müstakbel kederlere dalmış,

Batıl İtikat iblisi çarpar Tabiat'ı,

Aşağıdaki dünyaya doğru sallayarak asasını.

Tahtının etrafında, envai çeşit kasavetin bağrında,

Oz Büyücüsü

Ağır ağır süzüldüğü görülür yabanıl korkunç tayfların,

Gidip en renkli çiçekleri örtmelerini buyurur onlara,

Ve yıkımını yaymalarını Viranlığın.

Baksanıza kararan havadaki alevden yollarına!

Bulaşıcı bir haraplık çörekleniyor topraklara,

Müthiş bir güçle

Dehşet öncülük ediyor adımlarına,

Ölüm ve İntikam tamamlıyor bu feci çemberi.

Bakın akıp giden şu mor derelere!

Bakın şu derin mi derin eleme!

Çılgın Öfke'nin ölüm feryadı!

Erdem'in ahi, Keder'in figanı!

Suretler titretiyor puslu havayı baştan başa,

Çılgınca ıstırap ve yeis çığlıklarıyla!

Yeter bu yıkım, ey meşum hayaletler!

Bu azgın, dehşetli hükmünüz yeter!

Dönün artık, götürün hiddetinizi de,

Bırakın yerinizi sükûna ve mateme!

Julia geçmiş zamanların anısına gözyaşı döktü. Duygularına, haz verici ve tarifi imkânsız romantik bir hüzün hâkimdi. Öte yandan Madam ona büyük bir sevecenlikle yaklaşıyor, yetenekleriyle uyumlu edebiyat ve müzik zevklerini geliştirmesini sağlıyor, aklını kederli düşüncelerden uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Ne var ki, katıksız eğlencenin başaramadığı şeyi, şimdi ciddi ama enteresan bir konu başarmaya başlamıştı. Julia'nın her geçen gün daha çok sevdiği ve değer verdiği rahibe dostu, bir sırrın ağırlığı altında eriyip gidiyor gibiydi. Julia onun bu halinden fazlasıyla etkileniyor, rahibenin dertlerine teselli bulacak yetkiye sahip olmasa da, hastalığından kaynaklanan acıları dindirmeye çalışıyordu. Ona kesintisiz bir ilgiyle bakıyordu ve bu şekilde büyük bir şevkle, geçici bir süreliğine de olsa, kendinden kaçma fırsatını buluyordu. Rahibenin kaderine tamamen teslim olmuş gibi bir hali vardı ve hastalığı boyunca sergilediği tatlı, sabırlı ve uysal davranışları etrafındaki herkeste büyük bir merhamet ve sevgi uyandırmıştı. Meleklere yaraşır yumuşaklığı, sarsılmaz metaneti bir ölümlünün ölümünden çok,

Oz Büyücüsü

bir azizenin azize ilan edilişini andırıyordu. Julia hastalığın gelişimini büyük bir endişeyle takip etmekteydi. Gösterdiği yakın ilgi, sonunda Cornelia'nın düzelmesiyle ödülünü buldu. Günden güne iyileşen Rahibe, bu durumu genç dostunun gayretlerine ve şefkatine bağladı. Kalbi artık dostuna karşı sıcak ve samimi duygularla doluydu. Julia nihayet günün birinde ona uzun süredir sormayı arzuladığı soruyu sordu ve Cornelia kederinin geçmişini anlatmaya koyuldu.

"Gösterdiğin ilgiyle uzayan hayatıma dair olayları öğrenmenden daha doğal bir şey olamaz," dedi. "Ne var ki, bunlar ne yeni ne de şaşırtıcı şeyler. Üstelik kendileriyle bağlantısız insanları ilgilendirecek fazla bir yanları da yok. Ancak benim hayatım üzerinde beklenmedik derecede korkunç bir etkileri oldu ve içimden bir ses, sende de benzeri bir etkileri olacağını söylüyor.

Köklü ve tanınmış bir İtalyan ailesinden geliyorum ben. Çocukluğum anne ilgisinden yoksun geçti; ama hayatta kalan babamın şefkati, genel refahım açısından bana, ana yokluğunu neredeyse hiç hissettirmedi. Sabır

gösterirsen eğer, asil babamın hakkını vermeden geçmeyeyim. Babam toplumsal hayatın kibar erdemleriyle, gurur duyduğu soylu ataları Romalıların sağlam ve tavizsiz niteliklerini seçkin bir düzeyde bünyesinde birleştirmişti. Atalarının meziyetleri gerçekten de dilinden hiç düşmezdi ve zamanının niteliklerine, içinde bulunduğu sınırlı çevreye uygun düştüğü sürece, onların davranışlarını daima kendine örnek alırdı. Babamın erdemlerini anımsamak benim de ruhumu yüceltiyor, kalbimi, şu manastırın soğuk duvarlarının bile boyun eğdiremediği asil bir iftiharla dolduruyor.

Babamın serveti, konumuna yaraşır türden değildi'. Kendinden sonra oğlunun aile itibarını devam ettirebilmesi için, benim inzivaya çekilmem gerekiyordu. Ancak ne yazık ki çoktan dünyevi bir varlığa adanmış olan kalbim, Tanrısal bir mabede sunulmaya uygun değildi. Kalbimi uzun zaman önce, karakteri ve başarılarıyla küçük yaşta sevgimi ve daha ileride saygımı kazanan, komşu asilzadenin küçük oğluna kaptırmıştım. Ailelerimiz oldukça yakındı ve çocukluktaki ilişkimiz yıllar içinde güçlenen, artan bir bağlılığa dönüştü. Sonunda sevgilim beni babamdan istedi; ama birlikteliğimizin karşısında aşılmaz bir engel vardı. Onun ailesi de benimkine benzer şartların sıkıntısı içindeydi. Onlar da asil ama yoksuldular! Aşkımın sağlamlığından habersiz olan ve yoksulluk içinde gerçekleştirilecek bir evliliğin mutluluğu yok edeceğine inanan babam, evliliğe rıza göstermedi.

Gururu kırılan ve hüsrana uğrayan sevgilim, kısa süre sonra Napolili majestenin hizmetine girerek, kırgınlıklarının acısını, şanın arbede dolu sahnelerinde dindirmeye çalıştı.

Tüm saatleri aynı tekdüzelikle geçen -herhangi bir merakı, moral düzeltecek herhangi bir meşgalesi olmayan- benim gibi biri içinse, unutma gayreti tam anlamıy-

la nafileydi. Sevdiğim Angelo'nun düşüncesi hâlâ hayallerimi süslüyor, o hayalin yoksunlukla, hatta belki ümitsizlikle giderek güçlenen cazibesi, bitmek bilmez bir kederle peşimden geliyordu. Kalbimi yiyip tüketen bu ıstırabı sessizlik içinde gizledim ve kendimi seve isteye manastır hayatına vakfettim. Fakat şimdi de korkunç ve beklenmedik bir tehlikeyle karşı karşıyaydım. Marki Marinelli'nin dikkatini çekme talihsizliğine uğramıştım ve kendisi bu konuda babama başvurmuştu. Marki hem unvan hem de servet sahibiydi; ama ziyaretleri bende hoşnutsuzluktan başka bir duygu uyandırmıyordu. Babamın teklifi bana söylediği an gerçekten felaketti. Nafile engel olmaya çalıştığım üzüntüm, kalbimde yatanı dışa vurmuştu ve babam halimden etkilendi.

Uzun ve korkunç bir sessizliğin ardından, Marki'nin teklifini kabul etme ya da manastıra katılma konusundaki tercihi bana bırakarak büyük bir cömertlikle sıkıntılarımı yok etti. Tarafsızlığıyla sergilediği yüce gönüllülüğün içimde yarattığı coşkuyla babamın ayaklarına kapandım ve hemen ikinci seçeneği tercih ettim.

Bu olayla birlikte, o güne dek saklı tuttuğum duygular su yüzüne çıkmış oldu. Erkek kardeşim, ah canım kardeşim, kalbimde sakladıklarımı öğrendi. Sağlığımı tehdit eden derdimi gördü ve bunu babama anlattı. Sonra da beni yeniden mutluluğa kavuşturabilmek için büyük bir asaletle, ah hem de nasıl bir asaletle, annesinden kendisine kalan mülkün bir bölümünden feragat etmeye karar verdi. Ah, sevgili Hippolitus, ah!" diye konuşmasını sürdürdü Cornelia, "O yüce erdemlerinle çok daha iyi bir kaderi hak ediyordun."

"Hippolitus!" dedi Julia, sesi titreyerek. "Hippolitus, yani Kont Vereza mı?" "Ta kendisi," diye şaşkınlıkla karşılık verdi Rahibe. Julia'nın dili tutulmuştu. Neyse ki gözyaşları imdadına yetişti. Cornelia'nın şaşkınlığı ise, birkaç

dakika herhangi bir şey söylemesini engelledi. Sonunda bir anının pırıltısı belirdi zihninde ve Cornelia da ne tür bir sahneyle karşı karşıya olduğunu anladı. Julia kendine geldiğinde, Cornelia ona şefkatle yaklaşarak, "O halde sarılayım kardeşime!" dedi. "Demek duygularımız gibi, talihsizliğimiz de birmiş." Julia buna derin bir çekişle yanıt verdi ve karşılıklı bir anlayışla, keder içinde gözyaşı döktüler. Cornelia sonunda hikâyesini anlatmaya devam etti:

"Hippolitus'un söyledikleri karşısında hayrete düşen babam, teklifi değerlendirmeye başladı. Sağlığımdaki değişim, gözünden kaçmayacak kadar aleniydi. Gurur ile baba şefkati arasındaki çekişme, onu bir süre kararsızlık içinde bıraktıysa da, sonunda baba şefkati ağır bastı ve Angelo'yla evlenmeme rıza gösterdi. Üzüntüden sevince doğru gerçekleşen bu ani geçiş bile dermansız bedenime fazla gelmişti; bir de Angelo'nun ülke dışındaki bir çarpışmada canından olduğunu öğrendiğimde, tam tersi bir durumun bende ne gibi tesirler yarattığını var sen tahmin et! izninle bu korkunç hislerin bendeki izlenimini atlayalım. Kalbinin cömertliğiyle başkasının derdini kendi içinde hissedebilen kardeşimin çektiği acılar, o sırada benimkilerle karşılaştırılamayacak kadar büyüktü.

İlk anda duyduğum derin üzüntü yatışmaya başlayınca, beni sahte mutluluk hayalleriyle kandırmaktan başka bir şey yapmayan dünyadan elimi eteğimi çekmek, anılarımı canlandıran ve üzüntümü ebedileştiren yerlerden uzaklaşmak istedim. Babam kararımı övgüyle karşıladı ve hemen akabinde, gençliğinde tanıdığı başrahibin yetkisi altındaki bu manastıra rahibe adayı olarak alındım.

Yıl sonunda rahibeliğe kabul edildim. Beni münzevi bir hayata ve dinî istirahate bağlayan o yeminleri nasıl bir teslimiyetle, nasıl büyük bir gönül rahatlığıyla ettiğimi dün gibi hatırlarım.

144

Geri dönüşsüz yemini telaffuz ettiğim anın muazzam önemi, seremoninin ağırbaşlı ciddiyeti, dört bir yanımı kuşatan kutsal yeis ve ortama hükmeden tüyler ürpertici sessizlik el ele vererek hayal gücümü etki altına aldı ve görüşümü göklere dek yükseltti. Mihrapta diz çöktüğümde, katıksız bir adanmışlığın alevi yüreğimde parıldadı, ruhumu yüceltti. Dünya ve ona ait tüm anılar solup giderek yerini, kelimelerle tarif edilemeyecek türden dingin ve kutsal bir coşkunluğa bıraktı.

Rahibeliğe kabulümden kısa süre sonra sevgili babamı kaybetme talihsizliğine uğradım. Ancak bu manastırın sükûneti, yoldaşlarımın teskin edici iyilikleri ve dinî alıştırmalar sayesinde acılarım dindi, kederimin sızısı hafifledi. Fakat bu dinginliğim uzun sürmeyecekti. Yaşanan bir olay kederimi yeniden uyandırdı ve o keder, mezara gireceğim güne dek kopmamak üzere yakama yapıştı. Ölümümü korku içinde beklemek yerine, felaketlerden bir sığınak olarak görüyorum, çünkü bana eziyet etmeyi uygun gören yüce kudretin, dinime adanmışlığımdaki kusurları ve düşüncelerimin bir zamanlar canım kadar değer verdiğim varlıklara sıkça kaymasını affedeceğini umuyorum."

Cornelia konuşurken bakışlarını yerden kaldırdı ve hakikatle, mütevazı bir itikatla ışıldayan bu bakışları göğe çevirdi. Çehresine hafifçe yayılan dindarlığın kızıllığı, vahiy alan bir azizenin güzelliğini çağrıştırıyordu.

"Bir gün, ah, hiç unutamayacağım bir gün, her zamanki gibi günah çıkarmaya gittim. Ah, Tanrım, aziz rahibin Angelo olduğunu gördüğümde neler hissettim, bir bilsen! Fakat Angelo'nun görüntüsü bir hayal gibi gözlerimin önünde solup gitti ve ben onun ayaklarının dibine yığıldım. Uyandığımda kendimi, başucumda bekleyen bir hemşireyle, yatakta yatar buldum. Konuşmalarından anladığım kadarıyla başımdaki rahibe, geçirdiğim rahat-

145

sizliğin nedeninden habersizdi. Bu rahatsızlık beni birkaç gün yatağa mahkûm etti. Toparlanıp ayağa kalktıktan sonra Angelo'yu bir daha görmedim ve tam algılarımdan şüphe etmeye, gözlerimin önünden bir hayalin gelip geçtiğini düşünmeye başladığım bir gün, odamda bir kâğıt buldum. Kâğıda bakar bakmaz Angelo'nun el yazısını, beni bambaşka duygulara uyandırmış olan o elden çıkan yazıyı tanıdım. Gördüğüm şey karşısında titremeye başladım, gümbür gümbür çarpan kalbim o sevgili yazıyı tanımıştı, buz gibi bir titreyiş bedenimi sarsıyordu.

Nefesim kesilerek kâğıdı elime aldım. Tam kendimi toparladığım anda durdum ve kısa bir tereddüt yaşadım. Sonunda görev duygusu, bu baştan çıkarıcı güce yenik düştü ve yazılanları okudum! Ah, ümitsizliğin kışkırttığı, gözyaşlarımla ıslanan o yazı yok mu? Her bir kelimesi kalbimi ayrı ayrı sızlattı ve ıstırabımı neredeyse dayanılmaz boyutlara taşıdı. Ülke dışında ciddi şekilde yaralanan Angelo'nun savaş alanında ölüme terk edildiğini, sıradan bir düşman askerinin insanlığı sayesinde hayatının kurtulduğunu öğrendim. Asker hayat emareleri görünce onu bir eve taşımıştı. Hemen yardım getirilmişti ama yaraları son derece ağırdı. Birkaç ay boyunca yaşamla ölüm arasında gidip gelmiş, sonunda gençliği ve direnci galip gelmişti, iyileşmesinin ardından Napoli'ye dönmüştü. Burada kardeşimle karşılaşmıştı. Onu görmenin yarattığı endişe ve şaşkınlık kardeşimin aklına geçmişte olanları, Angelo'nun ölümü üzerine yemin ederek manastıra kapanışımı getirmişti. Bu hikâyenin ilk yarattığı etkiden söz etmeme gerek yok sanırım. Son yarattığı etki ise, Angelo'nun bağlılığını ve ümitsizliğini ortaya koyuyordu. Angelo kendini manastır hayatına adamış, ikamet yeri olarak da bu manastırı seçmişti. Çünkü burası en değer verdiği insanın bulunduğu yerdi. Yazdığı mektup sayesinde, kimliğini açık etmekten bilerek sa-

kındığını, beni sessizce gözleme fırsatlarıyla yetinmeye çalıştığını anladım; ta ki şans bizim için bir görüşme imkânı yaratana kadar. Ancak bu görüşmenin etkisi iki taraf için de son derece ıstıraplı olduğundan, Angelo beni benzeri bir üzüntü yaşamaktan kurtarıyor, onu artık görmeyeceğime dair güvence veriyordu. Sözüne sadık kaldı. O günden beri onu hiç görmedim, hatta manastırda kalıp kalmadığını bile bilmiyorum. Dinî sebata yönelik çabalarım ve etraftakilerde merak uyandırma yönündeki haklı korkum, beni herhangi bir araştırma yapmaktan alıkoydu. Ancak son görüşmemiz hem sağlığım hem de huzurum üzerinde ölümcül bir etki yarattı. Sanırım eksiksiz yerine getirilemeyen kutsal yeminlerin, tam anlamıyla boyun eğdirilemeyen dünyevi eğilimlerin farkında olmaktan doğan anlamsız mücadelelerden pek yakında kurtulacağım."

Cornelia sustu. Hikâyeyi büyük bir dikkatle dinleyen Julia, ona aynı anda hem hayranlık hem sevgi hem de merhamet duydu. Hippolitus'un kız kardeşi olduğu için kalbi ona doğru uzanmış, şimdi ise ortak bir kederin hassas bağlarıyla bozulmaz bir şekilde bağlanmıştı. Hislerinin ve acılarının benzerliği onları en sıkı dostluk bağlarıyla birleştirmişti. Böylece karşılıklı düşünce ve duygulardan, saf ve tatlı bir teselli doğmuştu.

Julia kendisini, Hippolitus hakkında sohbet etmenin hazin zevkine kaptırmaktan büyük bir keyif alıyordu ve böyle sohbetlere daldığında, saatler farkında olmadan akıp gidiyordu. Hippolitus'a dair belki bin soru sormuştu ama en çok merak ettiklerine teselli edici bir yanıt alamamıştı. Mazzini Şatosu'ndaki ölümcül olaydan sonra kardeşinin götürüldüğünden haberdar olan Cornelia, bu olayın akıbeti için Julia'yla birlikte yas tutuyordu.

Onuncu bölüm

Julia, güzel ikindi vakitlerinde, manastırı çevreleyen ulu ağaçların gölgesinde gezinmeyi âdet edinmişti. Havanın taze serinliği içini ferahlatıyordu. Güne veda eden ışıkların tepedeki kayalar üstüne yansıttığı sayısız gül tonları, aşağıdaki romantik manzaranın üzerine yayılan lal rengi hoş ışıltılar, gecenin gelişiyle birlikte yavaş yavaş yitip gidiyor, tatlı ve dingin duygular uyandırarak Julia'yı dertlerinden geçici bir süre için uzaklaştırıyordu.

Ortamın ıssızlığı sayesinde korkuları da yatışan Julia, bir akşamüstü Madam Menon'la yürüyüşü uzattı. Erzak ısmarlamak için gittiği komşu kasabadan geri gelen bir manastır keşişinden başka tek bir insan görmeden manastıra döndüler. Ertesi gün yine akşamüstü saatlerinde yürüyüşü tekrarladılar ve sohbete dalarak manastırdan hayli uzağa gittiler. Akşam duası için çalan çanların uzaklardan gelen sesi saati hatırlatınca, etraflarına bakıp ormanın kıyısına dek geldiklerini anladılar. Manastıra dönmeye koyuldukları sırada, ağaçların arasından görülen heybetli sütunlar dikkatlerini çekti ve durdular. Böylesine ıssız bir ortamda rastladıkları, muhteşem bir mimarinin eseri bu sütunların hangi yapıya ait olduğunu merak ederek yakma gitmeye karar verdiler.

Vadinin tepesinde asılı duran bir kayalığın üstünde,

güzelliği zamanın etkisiyle azalsa da yüceleşmiş bir yapının kalıntıları görülüyordu. Eşsiz ihtişama sahip kemerli bir yol neredeyse bütünüyle ayakta kalmıştı ve kemerin ötesinden geniş bir alana doğru uzanan sarp kayalıklar görülüyordu. Batmakta olan güneş harabenin üstüne titreşen parıltılar yolluyor, manzarada tamamlayıcı bir etki yaratıyordu. Julia ile Madam sessiz bir şaşkınlık içinde manzarayı izlemeye koyuldular; ama hızla solan ışıklar ve havadaki nemli serinlik geri dönmeleri gerektiğini söylüyordu. Julia tabloya son bir defa bakarken, uzaklarda, harabelere yaslanarak derin bir sohbete dalmış iki adam gördü. Adamlar bakışlarını öyle büyük bir dikkatle ona yöneltmişlerdi ki, Julia sohbet konusunun kendisi olduğundan şüphe etmedi. Endişeye kapılarak Madam' la birlikte hemen manastıra doğru yola koyuldular. Akşamın loşluğuyla gölgeleri daha da kararan ağaçların arasından sessizce yürüyerek, takip edilmeleri durumunda gözden uzak kalmaya çalıştılar. Ufku kaplayan ağaçların arasından karanlık kuleleri belli belirsiz görülmeye başlayan manastırdan ne denli uzaklaştıklarını anladıklarında ise hayrete düştüler. Tam kapıya vardıkları sırada geri dönüp bakınca, aynı adamların takip edermiş gibi görünmeden ama besbelli nereye gidildiğini anlamaya çalışarak yaklaşmakta olduklarını fark ettiler.

Olay Julia'da büyük bir huzursuzluk yarattı. Gördüğü adamların Marki'nin casusları olduğunu düşünmeden edemiyordu. Eğer öyleyse, sığınağı keşfedilmişti ve korkmak için her türlü nedeni vardı. Madam, Julia'nın güvenliği açısından artık Abate'nin hikâyeden, Julia'nın manastıra sığındığından haberdar edilmesi, ayrıca onu babasının zulmünden koruma konusunda ikna edilmesi gerektiğini düşünüyordu. Kızını geri almak isteyen Marki'nin hikâyeyi Abate'ye ilk anlatan kişi olması durumunda, kaçınılmaz olarak ortaya çıkacak bir tehlikeyi

149

engellemek için, atılması gereken riskli ama gerekli bir adımdı bu. Aksi takdirde Madam, şimdiye dek sırrı açmadığı ve merhametine sığınmadığı Abate'nin, kırgınlıktan doğan bir kibirle Julia'dan vazgeçeceğinden ve Julia' nın da Dük Luovo'ya kurban gideceğinden korkuyordu.

Julia olayın düşüncesiyle tir tir titrese de, Madam'ın teklifini onayladı ve ondan Abate'ye yardım için yalvarmasını rica etti. Bunun üzerine ertesi sabah Madam, Abate'yle baş başa görüşme talep etti. Talebi kabul edildi ve Julia endişeyle titreyerek onun gidişini izledi. Konuşma uzun sürmüş, her bir dakikası Julia'ya bir saat gibi gelmişti. Yanında Cornelia'yla, kaderini belirleyecek kararı korkuyla bekliyordu. Giderek bozulan sağlığı yüzünden merhamet duyduğu ve daha da bağlandığı Cor-nelia, artık daimi dostu olmuştu.

Bu arada Madam, Abate ye Julia'nın üzücü hikâyesini anlatıyordu. Kızın erdemlerini övdü, başarılarını methetti ve halinden yakındı. Marki ile Dük'ün karakterlerini tasvir etti ve Julia'nın bu manastırda haksızlık ve bedbahtlıktan son bir sığınma aradığını acıklı bir dille ifade ederek, merhamet ve koruma bahşetmesi için Abate'ye yalvardı.

Abate konuşma boyunca suratını asarak sessizliğini korudu. Bakışlarını yere dikmiş, düşünceli ve ciddi bir tavır takınmıştı. Madam'm konuşmasını derin bir sessizlik izledi. Madam endişeli bir bekleyiş içinde öylece oturdu. Abate'nin yüz ifadesinden, bir yanıt hazırladığını sezdi ama pek içini rahatlatan bir yüz ifadesi değildi bu. Sonunda Abate derin düşüncelerden sıyrılarak başını kaldırdı ve Madam'a, talebinin uzun uzadıya düşünülmesi gerektiğini, Julia için istediği himayenin de kendisi için ciddi sonuçlar doğurabileceğini söyledi. Ne de olsa, Marki gibi kararlı birisinden saldırganlık beklemek akla yatkındı. "Kızı kendisine verilmeyecek olursa,

150

barınağımıza tecavüz etmeye bile kalkabilir," diye sözlerini tamamladı.

Aldığı yanıtın tavizsiz umarsızlığı karşısında beyninden vurulmuşa dönen Madam hiçbir şey söylemedi. Abate konuşmasını sürdürdü: "Kararım ne olursa olsun, genç leydi bu kutsal eve kabul edildiği için sevinebilir, çünkü Marki onu talep etmese dahi, bu kutsal sığınakta rahatsız edilmeden kalabileceği konusunda kendisini şimdiden temin edebilirim. Sizse, Madam, bu müsamahaya ve müsamaha gösterirken sergilediğim fedakârlığın değerine karşı duyarlı olun. Bir çocuğu ailesinden saklayarak onu itaatsizliğe teşvik ediyor ve sonuç olarak da insani bir acizlik denebilecek bir şey uğruna, görev duygumdan feragat ediyorum."

Madam bu kibirli hitabeti sessiz bir keder ve içerle-meyle dinledi. Abate'yi Julia'nın lehine etkileme doğrultusunda bir girişimde daha bulundu ama Başrahip katı tavizsizliğini sürdürdü ve konuyu düşünüp sonucu kendisine bildireceğini tekrarladı. Sonra da büyük bir ciddiyetle ayağa kalkarak odadan çıktı.

Madam şimdi, sırrı açmış ve merhamet dilenmiş olmaktan yarı yarıya pişmanlık duyuyordu, çünkü Abate' nin aklı bunlardan ilkini anlamaktan aciz, gönlü ise ikincisinin etkisine açık olmaktan uzaktı. Yüreği daralarak geri döndü ve içeri girdiği anda Julia onun yüzündeki ifadeden haberin iyi olmadığını anladı. Madam konuşmanın ayrıntılarını anlattığında, Julia bu sözlerde sadece gelecekteki mutsuzluğun işaretlerini gördü ve kendini daha fazla tutamayıp gözyaşlarına boğuldu. Sırrı açmaya teşvik edilmiş olmasına şimdi fena halde hayıflanıyordu, çünkü artık kendisini katı ve duygusuz bir adamın boyunduruğu altında hissediyordu. Üstelik ona ihanet etmeyi seçtiği takdirde, asla kaçma şansı olmayan bir adamdı bu. Ancak Julia yüreğindeki sızıyı gizledi ve Ma-

dam'ı teselli etmek için, ümitsizliğe kapılacağı yerde ümitlenmiş gibi göründü.

Aradan birkaç gün geçtiyse de, Abate' den bir yanıt gelmedi. Julia sessizliğin nedenini gayet iyi anlıyordu.

Bir sabah odaya sıkıntılı ve sabırsız bir havayla giren Cornelia, Julia'ya, Marki'nin casuslarından birkaçının manastıra geldiğini ve kapıda Abate'yi sorduklarını söyledi. Söylediklerine göre, onunla önemli bir görüşme yapacaklardı. Abate onları anında kabul etmişti ve şimdi baş başa görüşüyorlardı.

Aldığı haberle morali tamamen çöken Julia titremeye başladı, sararıp soldu ve sessiz bir çaresizlik içinde öylece dikildi. En az onun kadar sıkıntılı olan Madam ise soğukkanlılığını korumayı başardı. Julia'yı Marki'nin ellerine teslim etmekte tereddüt etmeyeceğini bilecek kadar iyi anlamıştı Başrahip'in karakterini. Dolayısıyla Julia için kader anı gelip çatmıştı! Ya şimdi kaçacak ya da esir düşecekti. Bu düşünceyle, Julia'ya fırsattan istifade etmesini ve görüşme bitmeden önce manastırdan kaçmasını tavsiye etti. Çünkü görüşmeden sonra kapılar ona kapanacaktı. Madam ayrıca Julia'ya kaçış sırasında eşlik edeceğinin de garantisini verdi.

Madam'ın iyilikseverliği Julia'nın gözlerini minnettarlık yaşlarıyla doldurdu. Artık üzüntünün yarattığı sersemlikten sıyrılmıştı ama sadık dostuna teşekkür etmesine fırsat kalmadan odaya bir rahibe girdi. Madam derhal Abate'nin yanına çağrılıyordu. Bu haberin yarattığı sıkıntıyı hayal etmek mümkün değildi. Madam, Julia'ya, kendisi Abate'yi konuşarak oyalarken kaçmasını öğütledi, çünkü henüz Julia'nın manastırda tutulması için emir verilmiş olamazdı. İlk fırsatta kendisinin de manastırdan çıkacağını söyleyen Madam, Julia'nın yanından ayrılarak çağrıldığı yere gitti. Abate'nin odasına yaklaştıkça, metanetini yitirmeye ve bu çağrının nedeninden şüphe etmeye başladı.

Abate yalnızdı. Çehresi öfkeden solmuştu ve ağır ama sıkkın adımlarla odayı arşınlıyordu. Yüzündeki ifadenin ciddiyeti Madam'ın tüylerini ürpertti. "Bu mektubu okuyun da," dedi Abate, bir mektup uzatarak, "kutsal nizamımıza hakaret eden, mukaddes yetkimize karşı çıkan insan neleri hak ediyor, bana siz söyleyin."

Madam Marki'nin el yazısını hemen tanıdı ve Başrahip'in sözleri karşısında müthiş bir hayrete düştü. Uzatılan mektubu aldı. Mektup tam da Marki'nin kişiliğini tanımlayan o kibirli kindarlıkla dikte edilmişti. Marki Julia'nın saklandığı yeri keşfettikten sonra, manastırın onu bile isteye kendisinden koruduğuna inanmıştı ve Abate'yi kendi iradesine karşı çocuğunu isyana sevk etmekle suçluyordu. Ayrıca Abate'yi ve kutsal cemaatini aşağılayan sözler söylüyor, Julia'nın bekleyen görevlilere verilmemesi halinde, şahsen bir birliğe önderlik ederek kiliseyi bir babanın üstün otoritesine boyun eğmek zorunda bırakacağı tehdidini savuruyordu.

Bu tehditler karşısında Abate'nin duyguları ayaklanmıştı ve Julia, onun prensiplerinden ya da insanlığından elde edemediği himayeyi, gururundan elde etmek üzereydi. "Gücümüze kafa tutan, kutsal otoritemizi sorgulayan adam, karşımızda tir tir titreyecek. Leydi Julia bundan böyle emniyettedir. Onu haklarımızı ihlal eden bu kibirli adamdan kendi ellerimle koruyacak, o adama ise, boyun eğdiremediği güce en azından saygı duymayı öğreteceğim. Yanıtımı bu şekilde elçilere verdim ve onları manastırdan gönderdim."

Bu sözler Madam Menon'un yüreğini sevinçle doldurdu ama bir anda aklına Julia'nın manastırdan ayrılmış olması gerektiği geldi. Kızın güvenliğini sağlamak üzere alınan önlem, onu muhtemelen düşmanın ellerine teslim edecekti. Bu düşünceyle tüm sevinci üzüntüye dönüştü. Julia'nın henüz manastırdan ayrılmamış olması

ümidiyle odadan fırlamış gidiyordu ki, Abate'nin sert sesini duyarak durdu: "Dostunuzu koruma yönünde aldığımız cömert karar böyle mi karşılanıyor? Yüce lütfu-muz bir teşekkürü, bir şükran ifadesini hak etmiyor mu?" Madam, tesadüf eseri manastırdan ayrılmamış olması halinde, tek bir dakikalık gecikmenin Julia için ölümcül sonuçlar doğurabileceğinden korksa da, ister istemez geri döndü. Minnettarlık göstermekte kusur ettiğinin ve Abate'nin yanından ani ayrılışındaki tuhaflığın farkındaydı; ama sırrı açık etmeden bunlar için özür dilemesi | imkânsızdı ve sırrı açık ettiği takdirde de Abate'nin öfkesini iyice körükleyecekti. Yine de bu öfkenin bir şekilde î yatıştırılması gerekiyordu ve içine düştüğü durum, Ma-dam'da ıstırap dolu bir utanç uyandırıyordu. Aceleyle özür dileyen ve Abate'nin iyiliğini metheden Madam bir kez daha odadan çıkmaya yeltendi ama Abate'nin derin bir kırgınlıkla kaş çattığını, yüzünde kibir dolu bir ifa- f deyle yerinden kalktığını gördü. "Durun," dedi, "nedir bir hayırseverin huzurundan ayrılmakta gösterilen bu sabırsızlık? Cömertliğim sizde minnettarlık uyandırmıyorsa, dargınlığım korku uyandırmaktan geri kalmayacaktır. Madem, Leydi Julia lütfumu takdir etmiyor, o halde himayemi de hak etmiyor demektir. Bu durumda, onu, benden isteyen zalime teslim edeceğim."

Kınlan gururunun adalet duygusunu tamamen bastırdığı bu konuşmayla Abate, dostunun hatası için Julia'yı ¡. suçlamış ve tehdit etmişti, Madam ise korku dolu bir sabırsızlıkla, söylenenleri dinliyordu. Kendisini gitmekten alıkoyan her kelime zaten yüreğine eziyet ediyordu ama son cümle, içinde yepyeni bir korku uyandırmıştı. Büyük bir acı içinde Abate'nin ayaklanna kapandı. "Aziz Rahip," dedi, "ne olur

benim hatam yüzünden Julia'yı cezalandırmayın. Onun kalbi cömert himayecisini kutsayacaktır. Bana gelince; sizi temin ederim ki iyiliğinizin farkındayım."

154

"Dediğiniz doğruysa," dedi Abate, "ayağa kalkın ve Leydi Julia'ya yanıma gelmesini söyleyin." Bu emir, yaşadığı gecikmenin Julia için ölümcül sonuçlar doğurduğuna inanan Madam'ı iyice çaresiz bıraktı. Sonunda Abate' nin yanından ayrıldı. Az sonra Julia'yı kendi odasında bulduğunda ise büyük bir sevinç yaşadı. Madam'ın gidişinden sonra Julia, Marki'nin adamları tarafından yakalanma korkusuyla, kaçmaktan vazgeçmişti. Bu korkunun yersiz olmadığı, kapıda birkaç adamın, elçi olarak gönderilen arkadaşlarını beklediği haberini getiren Cornelia tarafından da doğrulanmıştı. Julia, böylesine korkunç şartlar altında, kati bir felaketle karşılaşmadan manastırdan kaçmanın imkânsız olduğu sonucuna varmıştı. Tam kara bahtına yanarken içeri Madam girmiş, yaptığı görüşmenin ayrıntılarını anlatarak Abate'nin onu görmek istediğini söylemişti.

Madam ile Julia şimdi, Abate'yi gücendiren, oysa aslında sevgiden kaynaklanan bir telaşın neden olduğu tepkinin sonuçlarından korkuyorlardı. Julia kararı duyduğunda sevince kapılmış ama çağrıldığını öğrenince yeniden ümitsizlik duymaya başlamıştı. Yapacağı görüşmeyi düşününce içi titredi. Ancak korkusundan kaynaklanan her bir dakikalık gecikme, Abate'nin hıncını körükleyerek kendisinin gözünü korkutan tehlikeyi daha da artıracaktı.

Julia sonunda büyük bir gayretle toparlandı ve cezasını öğrenmek üzere Abate'nin odasına gitti. Koltuğunda oturmakta olan Abate'nin çatık kaşlı ifadesi bir anda kanını dondurdu. "Yavrucuğum," dedi Abate, "bugüne dek korkunç suçlar işledin. Babanın haklı otoritesine karşı çıktın, hatta açıkça isyan ettin. Yetkileri ancak bizim yetkilerimize boyun eğen birinin iradesine itaatsizlik ettin. Diğer tüm konulardan daha kesin bir karar hakkına sahip olduğu bir konuda, bir babanın çocuğunu

155

başgöz etme hakkı konusunda, onu sorguladın. Bununla da yetinmeyip babanın himayesinden kaçtın ve itaatsizliğini -sinsice ve alçakça- bu kutsal çatının altına gizleme cesaretini gösterdin. Kutsal sığınağımızı suçlarınla lekeledin. Mukaddes cemaatimizin itibarını zedeledin, yüce yetkimize büyük bir cüretkârlık ve saygısızlıkla meydan okudun. Nasıl bir ceza yeterli olabilir, böylesi suçlar için, söyler misin?"

Rahip sustu ve bakışlarını Julia'ya dikti. Beti benzi atan ve tir tir titreyen Julia ayakta durmakta zorlanıyordu ve herhangi bir yanıt verecek hali kalmamıştı. "Adil değil, merhametli davranacağım," diye konuşmasını sürdürdü Abate, "hak ettiğin cezayı hafifleteceğim ve seni babana teslim etmekle yetineceğim." Bu korkunç sözlerin ardından Julia gözyaşlarına boğularak Abate'nin ayaklarına kapandı. Başını kaldırıp yalvarırcasına ona baktı ama bir türlü konuşamıyordu. Abate kızın ayaklarına kapanmasına göz yumdu. "Kusurlarından biri de riyakârlığın," diye sözlerine devam etti. "Bağışlanma ve himaye için cömertliğimize sığınsaydın, belki

bir müsamaha gösterilebilirdi. Ancak suçlarını erdemlilik kılıfıyla gizledin, ihtiyaçlarını dindarlık maskesi ardına sakladın."

Bu haksız suçlamalara içerleyen Julia, Abate'yi bile etkileyen mağrur bir havayla ayağa kalktı. "Aziz Rahip," dedi, "sözünü ettiğiniz suç bende büyük bir tiksinti uyandırıyor ve kalbim o suçla herhangi bir ilişiği olduğunu şiddetle reddediyor. Riyakârlık günahından doğan kusurlarım her ne idiyse, sonunda onlardan kurtuldum. Ve affınıza sığınarak söylüyorum ki, sakladığım sırrın tabiatı, talep ettiğim himayeyi çoktan mazur gösterdi. Bu duvarların ardına sığındığımda, adaletsizlikten korunacağımı farz etmiştim. Peki, söyleyin efendim, otoritesine karşı duyulan korku hakikatin gereklerine baskın gelemiyorsa, Marki'nin davranışlarını adaletsizlikten başka

bir sözle tanımlamak mümkün mü?"

Abate bu kınamanın ağırlığı altında ezildi ama etkilendiğini belli etmemek için kırgınlığını gizledi. Gururunun incinmesiyle birlikte karakterinin tüm kötücül yanları harekete geçmiş, onu ciddi olarak niyetlenmediği bir teslim etme kararına doğru itmişti. Kibirle hareket ederek Madam Menon'un kasıtsız davranışına bir cezayla karşılık verme ihtiyacını hissetmişti. Böylece, yerine getirmeyi hiç düşünmediği bir tehditle korku yaratarak kendini memnun etmişti. Zaten sunmaya karar verdiği himaye için daha fazla yakarış işitmek istiyordu. Ancak Julia'nın çıkışı onu kusurlu olduğunu bildiği bir noktadan vurmuş, bu çıkışın kıza kazandırdığını düşündüğü geçici zaferse hıncını iyice tetiklemişti. Abate koltuğunda kıpırdamadan oturarak derin bir düşünceye daldı. Julia onun dalgınlığını çehresinden okudu ve kaderinin ne olacağını kara kara düşünerek endişeyle cezasını bekledi. Abate, Marki'nin tehditlerinin yol açabileceği her bir durumu ve Julia'nın konuşmasının her cümlesini aklından geçirdi. O anda ahlak bozukluğunun sadece erdemle değil, kendi kendisiyle de çeliştiğini fark etti, çünkü kinini tatmin etmek için, gururundan feragat etmesi gerekiyordu. Ne de olsa, ikincisinin vereceği tatminden vazgeçmeden, ilkine neden olan şeyi cezalandırması mümkün değildi. Bu düşünce zihnini eziyet dolu bir çözümsüzlüğe itti ve Abate karamsar bir sessizlik içinde öylece oturdu.

Julia'nın yerine gelen neşesi bu son konuşmayla birlikte solup gitmişti, sessizlikle geçen her dakika ise korkusunu daha da artırıyordu. Şahit olduğu dalgınlık karşısında korkularının yersiz olmadığına kanaat getiren Julia, ıstıraptan doğan samimi bir belagatle Abate yi yumuşatmaya çalıştı. Adam yakarışları somurtkan bir sessizlikle dinledi. Geçen her dakika kıza duyduğu hıncını yatıştırıyor, Marki'ye karşı gelme arzusunu körüklüyordu. So-

nunda kişiliğinin baskın yönü yeniden kendini gösterdi ve başkaldıran hırslarına galip geldi. Dinî otoritesiyle gurur duyan Abate, kilisenin imtiyazını asla bir babanın imtiyazlarının boyunduruğu altına sokmamaya karar verdi. Marki'nin şiddetine eşit güçle karşılık verecekti.

Bu doğrultuda Julia'yı himayesine alacağını söyleyerek korkularından kurtardı; ama bunu öyle nezaketsiz bir tavırla yaptı ki, vaadinin hak ettiği minnettarlığı neredeyse tamamen yok edecekti. Julia sonunda sevinçli haberle Madam Menon'a koştu ve onun şükran gözyaşlarına Madam da kendi gözyaşlarını kattı.

158

On birinci bölüm

Marki'den gelecek saldırıya dair herhangi bir işaret görülmeden neredeyse iki hafta geçmişti ki, Julia bir gece, uyku saatinden çok sonra, manastır çanlarının sesiyle uyandı. Saatin dua saati olmadığını biliyordu. Binanın derin sessizliği içinde yankılanan seslere büyük bir şaşkınlık ve korku içinde kulak kabarttı. Odaların gıcırdayarak açılan kapılarını, koridorlara doluşanların ayak seslerini duyabiliyordu. Ayrıca kapının çatlaklarından da, gelip geçenlerin fenerinden yayılan ışığı ayırt edebiliyordu. Ayak seslerinin fısıltılı sesi giderek arttı. Manastırdaki herkes uyanmış gibiydi. Julia'nın dehşeti büyüyordu. Marki'nin onu sığınağından çıkarmak için adamlarıyla birlikte manastırı kuşattığı doğuyordu içine. Madam'ın odasına gitmek üzere telaşla doğrulduğu sırada, kapının hafifçe tıklatıldığını duydu. Kim olduğunu sorduğunda, Madam'dan yanıt aldı. Az sonra, çanların ölmek üzere olan bir rahibe için çaldığını öğrendiğinde, korkuları dağılıp gitti. Büyük mihraba çıkarılacak olan rahibe için ayin yapılacaktı.

Julia Madam'la birlikte odadan çıktı. Kiliseye giderken, duvarlardaki mumların ışıltısı, dolambaçlı dar geçitlerden sessizce gelip geçen uzun siyah cüppeli rahiplerin görüntüsü ve çanların ağırbaşlılık, resmiyet dolu sesi hayal

159

gücünü tetikledi ve kalbini kutsal bir huşuyla doldurdu. Kiliseye şimdiye dek hiç görmediği bir ciddiyet hâkimdi. Karanlık koridorlar, büyük mihrabı aydınlatan mumların ışığıyla belli belirsiz seçiliyordu. Mihrap ise binanın uzak köşelerine tek tük ışınlar göndererek göz alıcı, yüce bir etki yaratan ışık ve gölge kümeleri oluşturuyordu.

Julia etrafa göz gezdirirken, uzaktan, koridorların arasından gelen ilahi sesini duydu. İlk anda kulağa hafif bir fısıltı gibi gelen ses giderek yaklaştı ve nihayet, açılan kapıdan içeri ışık dolmasıyla birlikte ayin başladı. Org yüksek ve ciddi bir sesle gürledi ve hep bir ağızdan yükselen sesler kutsal ezgiyi söylemeye başladı. Kutsal haçla birlikte ağır ve ölçülü adımlarla yürüyen Padre Abate en önde belirdi. Hemen arkasında, ölmek üzere olan kişi, üstü beyaz bir örtüyle örtülü olduğu halde sedyeyle getiriliyordu. Sedyeyi, yine beyazlarla örtünmüş ve ellerinde birer mum olan rahibeler taşıyordu. En arkada ise, siyahlar giyinmiş rahipler, ellerinde ışıklarla ikişer ikişer ilerliyorlardı.

Mihraba varıldığında, sedye yerleştirildi ve ilahi birkaç dakika içinde sona erdi. Ardından Abate kutsal yağ sürme törenini gerçekleştirmek üzere mihraba yaklaştı. Genç rahibenin örtüsü kaldırıldı ve... Julia onun sevgili Cornelia olduğunu gördü!

Cornelia'nın yüzüne ölümün görüntüsü çoktan nüfuz etmişti; ama Julia'ya sabitlenen bakışlarında hafif bir anımsama ışıltısı belirdi. O anda tüm bedenine soğuk bir ürperti yayılan Julia, sırtını Madam'a yasladı. Cornelia'nın bedbaht sevgilisini şimdi görebiliyordu. Çehresi kalbindeki acıyı birebir resmeden, beti benzi atmış Angelo, sessizce sedyenin üzerine eğilmişti. Seremoni bitince ilahi başladı. Sedye kaldırılmak üzereyken Cornelia elini hafifçe hareket ettirince, sedye yeniden mihrabın basamaklarına bırakıldı. Müzik birkaç dakika sonra sustu ve Cornelia güçlükle açtığı

gözlerini sevgilisine dikerek, yüzünde tarifi imkânsız bir şefkat ve üzüntü ifadesiyle, konuşmaya çalıştı. Fakat kelimeler dudaklarından dökülemiyordu. Yüzünden belli belirsiz bir gülümseme gelip geçti ve yerini inancın ışıltısına bıraktı. Cornelia ellerini göğsü üstünde kavuşturdu ve çehresinde uysal bir teslimiyet ifadesiyle gözlerini göğe dikti. Bakışlarına, sönüp giden hayatın son kıvılcımları düştü ve... ruhu kısa, derin bir iç çekişle bedeninden ayrıldı.

Angelo geriye çekilerek duygularını gizlemeye çalıştı, fakat derin hıçkırıklarla titreyen göğsü ıstırabını ele veriyordu. Güzellik, akıl ve masumiyetin yitip gittiği kutsal basamak, ayine katılanların gözyaşlarıyla ıslandı.

Orgdan şimdi hüzünlü notalar yükseliyor, koro müteveffanın ruhuna sakin ve ciddi bir ağıt okuyordu.

Madam, en az ölen dostu kadar donuk görünen Julia' yı kiliseden telaşla çıkardı. Bu ani ölüm, normal şartlarda ayrılığın yaratacağı bir üzüntüyü iyice derinleştirmişti. Cornelia'nın hastalığı değişken ve daha az ciddiyet sergileyen türdendi. Durumu uzun zamandır kötüye gittiği halde, bedensel çöküşü öyle yavaş ve fark edilmez bir seyir izlemişti ki, dostlarının duyduğu kaygı yatışır gibi olmuştu. Ancak kendisi için durum farklıydı. Cornelia değişimlerin farkındaydı ama gerçeği söyleyerek sevenlerine acı çektirmek istemiyordu. Ölüm saati ise kendisi için bile sürpriz olmuştu. Yine de sükûnet dolu, hatta mutlu bir saatti bu. Julia, Cornelia'nın ölümüyle birlikte adeta Hippolitus için yeniden yas tutmaya başladı. Onun gidişiyle birlikte Hippolitus ile arasındaki son bağ da kopmuştu sanki.

Madam bir gün manastır rahipleri arasında Vincent'ın günah çıkardığı rahibi bulunca, büyük bir şaşkınlığa düştü. Rahibi gördüğünde aklına Mazzini Şatosu'nda tanıklık ettiği o sahne ve Vincent'ın son sözleri geldi. O zamandan bu yana yaşananları da düşününce, merak ve

şaşkınlığı daha da arttı. Ne var ki, rahibi görmek onda meraktan başka duygular da uyandırmıştı. Rahibin Marki'nin etkisi altında olabileceğinden ve Julia'nın teslim edilmesi konusunda Abate'yle bağlantısının kullanılabileceğinden korkuyordu.

Julia artık manastır duvarlarının dışına hiç çıkmıyordu. Kimi zaman akşamın karanlığında avlularda geziniyor, sık sık da Cornelia'nın mezarına giderek hem dostu hem de Hippolitus için gözyaşı döküyordu. Bir akşam dua sırasında manastır

çanları aniden çalmaya başladı. Abate yüzünde şaşkınlık ve hoşnutsuzluk ifadesiyle duayı yarıda keserek mihraptan çekildi. Hep birlikte salona geçtiklerinde, manastıra dönmekte olan bir rahibin ormanda ilerleyen silahlı bir birlik gördüğünü öğrendiler. Gördüğü birliğin Marki'ye ait olduğundan ve saldırı niyetiyle yaklaştığından şüphe etmeyen rahip, uyarıda bulunması gerektiğini düşünmüştü. Bu haber üzerine kulelerden birine çıkan Abate, ağaçların arasından silahların ışıltısını gördü ve az sonra bir grup adam, ormanın karanlık bir bölümünden Abate'nin durduğu yerin tam karşısına düşen uzun bir yola akın etti. At nallarının sesi artık net bir şekilde duyuluyordu ve Julia Marki'nin birliğin başını çektiğini dehşet içinde fark etti. Çok geçmeden iki gruba ayrılan birlik, manastırın etrafını kuşattı. Bunun üzerine kapılar hemen emniyete alındı ve kuleden inen Abate rahipleri salonda toplayarak karmaşayı bastıran bir sesle konuşmaya başladı. Julia korkudan Padre nin vaadini tamamen unuttu ve kaçıp ormanın altına doğru uzanan, manastıra ait derin mağaralarda saklanmak istedi. Abate'nin karakterini iyi kavramış olan Madam ise, Julia'nın güvenliğinin Abate'nin kibrinde yattığını düşünüyordu. Bu düşünceyle Julia'yı, mahzenlerin anahtarını taşıyan hizmetçinin dürüstlüğüyle oynamaya kalkışmaktan caydırdı ve Abate'nin Marki'ye duy-

duğu kızgınlığa güvenmesi yönünde uyardı. Madam onu sakinleştirmeye çalışırken, Abate Julia'yı çağırdı. Julia emre uyup yanına gittiğinde, Abate ondan manastır kapılarının tam üzerine denk düşen bir odaya geçmesini rica etti. Julia bu odada babasını ve ona eşlik eden Dük Luovo'yu gördü. Gördükleri karşısında aklı başından gitmişti. O arada Marki öfkeyle Abate ye seslenerek kızını derhal teslim etmesini, aksi takdirde manastır kapılarını zorlayacağını söyledi. Bu tehdidin ardından Abate' nin çehresi karardı ve Julia'yı geri çekildiği pencereye doğru zorla götürerek, "Seni alçak kâfir!" dedi, "Ebedi intikam üzerine dursun! Şu andan itibaren seni kilisemizin tüm haklarından ve cemaatlerinden mahrum ediyoruz. Küstah ve cüretkâr tehditlerine meydan okuyorum. Bak buraya da," dedi, Julia'yı işaret ederek, "benim buyruğum altında olduğunu anla. Olur da bu kutsal topraklara saldırmaya kalkarsan, kanını donduracak bir sırrı ele güne karşı haykırarak ifşa edeceğim. Şerefini, hatta varlığını ilgilendiren bir sırdan söz ediyorum. Haydi, şimdi zaferine ulaş ve şerrinin sevincini yaşa!" Marki bu konuşma karşısında ister istemez irkildi ve yüzündeki ifade ani bir değişime uğradı. Kendini toparlamaya ve şaşkınlığını gizlemeye çalıştı ama birkaç dakika ne yapacağından emin olamadı. Saldırıdan çekilse, tehdit edildiği sırdan haberdar olduğunu itiraf etmiş olacaktı. Öte yandan, tehditlerinin boş olmadığını yürekten bildiği Abate'nm öfkesini körüklemekten de çekiniyordu. Sonunda şöyle dedi: "Söylediklerinin hepsini, rahip kurnazlığına özgü aşağılık dalavereler olarak görüyor ve kınıyorum. Hakaretlerin, kızımı teslim alma ve seni cezalandırma arzumu daha da körükledi. Hemen saldırıya geçerdim ama öylesi, eksik bir intikam olurdu. O yüzden de, birliğimi geri çekerek daha yüce bir makama başvuracağım. Böylece kızımı vermeye mecbur kalacaksın ve şerefimi lekele-

meye yönelik rezil ithamlarını geri alacaksın." Bu sözlerin ardından Marki atını döndürdü ve adamlarıyla birlikte hızla geri çekildi. Ardında Abate yi zaferin coşkusu, Julia'yı ise şaşkınlık ve şüpheli bir sevinç içinde bıraktı. Julia yaşananların ayrıntılarını Madam'a anlatırken Abate' nin tehditlerini özellikle vurguladı. Madam ise, duyduğu her kelimeyle şaşkınlığı artmış olsa da, söz konusu sırrın -her ne idiyse- nasıl elde edildiğini anlamıştı. Vincent'ın günah çıkardığı rahibin manastırda olduğunu biliyordu ve besbelli bu rahip Vincent'ın son sözlerini Abate'ye aktarmıştı. Temel manastır ilkeleri gereği, günah çıkarma sırasında söylenenler hiçbir şartta ifşa edilemeyeceği için, Madam ivedi bir saldırıyı cezalandırmak dışında bir sebeple sırrın duyurulmasının mümkün olmadığını da biliyordu.

Duyguları biraz yatıştıktan sonra Julia, Marki'nin ani gidişi yüzünden sevinmeyi bırakıp korkmaya başladı. Marki, Abateyi sözünden dönmeye zorlayacak yüksek bir makama başvuracağını söylemişti. Bu tehdit Julia'da haklı bir korku uyandırıyordu ve Marki'nin zulmünden kaçış için manastırı terk etmek dışında bir seçeneği kalmıyordu. Bu düşüncelerle yola çıkan Julia, Abate'yle görüşme talep etti ve mevcut durumunun nasıl bir tehlike teşkil ettiğini anlattıktan sonra, daha güvenli bir sığınak bulmak üzere manastırdan ayrılma izni istedi. Marki'yi avucunun içine aldığını gayet iyi bilen Abate ise, Marki' nin tehditlerine gülümsedi ve artık kilise adına himaye sorumluluğu üstlendiğini mazeret göstererek Julia'nın talebini geri çevirdi. Kıza içini ferah tutmasını söyledikten sonra, sözünden dönmeyeceğini belirtti. Ancak tüm bunları öyle mesafeli, öyle kibirli bir tavırla söylemişti ki, Julia onun yanından korkuları yatışarak değil, körüklenerek ayrıldı. Salonu geçerken, karşı kapıdan bir adamın telaşla içeri girdiğini gördü. Adam manastır giysileri için-

de değildi. Bir pelerine sıkı sıkıya sarınmıştı ve gizlenmek ister gibi bir hali vardı. Julia'nın yanından geçerken başını kaldırdı ve Julia onun... babası olduğunu gördü! Marki kızına kin dolu bir bakış fırlattı ama onun herhangi bir şey düşünmesine fırsat kalmadan kendini toparlayarak yüzünü örttü ve hızla yürüyüp gitti. Dizlerinin bağı çözülen Julia, kendini Madam'ın odasına güçlükle attı. Dili tutulmuş halde kendini koltuğa bıraktığında yüzünden okunan dehşet, yaşadığı korkunç ıstırabı anlatmaya yetiyordu. Biraz kendine gelince, gördüklerini ve Abate' yle konuşmasını aktardı. Ancak Marki'nin gelişi konusunda Madam da en az Julia kadar şaşkındı. Savurduğu onca tehditten sonra neden gizlice Abate'yi ziyaret ediyordu? Manastıra ondan başka birinin izniyle girmesi mümkün değildi. Peki, Abate'yi böyle bir harekete iten şey neydi? Her biri açıklanamaz nitelikte olan tüm bu olaylar, insanın aklına ihaneti ve teslim edilmeyi getiriyordu. Kapılarda sürekli nöbetçi olduğu için, manastırdan kaçmak artık mümkün değildi. Kapıdan çıkılsa bile, ormanda konuşlanan Marki'nin adamlarına yakalanmak işten değildi. Julia, etrafı böyle korkularla çevriliyken, manastırda oturup başına gelecekleri beklemekten başka çare göremiyordu.

Madam'la birlikte kara bahtına yanarken, tekrar Abate rim odasına çağrıldı. Aklı bir anda başından uçup gitti. Kaderini belirleyecek an gelip çatmıştı, çünkü Abate'nin onu Markiye teslim etmeye niyetlendiğinden en ufak bir şüphesi yoktu.

Muhtemelen ikisi antlaşmanın şartlarını konuşmuştu. Julia'nın, çağrı emrini yerine getirecek kadar toparlanması için aradan hayli zaman geçmesi gerekti. Nihayet toparlandığında, kendisini Abate' nin odasına götüren her adımla birlikte dehşeti daha da arttı. Kapıya gelince, açma cesaretini göstermeden önce bir an duraksadı. Az sonra babasının hiddetiyle karşılaşa-

165

cağını düşünerek odasına dönmeye karar vermişti ki, kapının ardında duyduğu ayak sesleri tereddüdünü giderdi ve Julia içeri girdi. Marki'nin orada olmadığını görünce morali yerine geldi. Abate'nin çehresine zaferin ışıltısı yayılmıştı ama hafif bir tatminsizlik gölgesi de yok değildi. "Yavrucuğum," dedi Abate, "az sonra vereceğim haber seni mutlu edebilir. Güvenliğin artık sadece kendi ellerinde. Kaderini senin ellerine teslim ediyorum, sonuçlarından da sen sorumlusun." Abate sustu, Julia ise bir sonraki cümleyi merakla bekledi. "Seni bu vesileyle himayemden yana temin ediyorum ama tek bir şartla: Dünyadan vazgeçecek, hayatını Tanrıya adayacaksın." Julia bu sözleri hüzün ve şaşkınlık karışımı bir duyguyla dinledi. "Böyle bir ödün vermediğin sürece, istesem bile seni himaye etme yetkisine sahip değilim. Rahibeliği seçersen, kilise sınırları dahilinde dünyevi saldırılardan korunmuş olursun. Bunu yapmayı ihmal eder ya da reddedersen, Marki benim yetkimi aşan bir makama başvurabilir ve ben de seni teslim etmek zorunda kalırım.

Ancak manastır hayatını seçersen, emniyetini güvence altına alabilmek için, geleneksel 'rahibeliğe kabul' süreçlerinde sana bir imtiyaz tanıyacağız ve birkaç gün içinde yeminini etmeni sağlayacağız." Abate konuşmasını tamamladı. Zalimce köşeye sıkıştırılan Julia ise ne diyeceğini bilemiyordu. "Karar vermen için üç gün tanıyoruz," diye sözlerine devam etti Abate. "Bu sürenin sonunda seni ya manastır hayatı bekliyor ya da Dük Luovo." Julia çaresizlik içinde sessizce odadan çıktı ve Madam'ın yanına döndü. Madam artık onu avutacak söz bulmakta zorlanıyordu.

Bu arada Abate başarıyla sonuçlanan intikamının keyfini çıkarıyor, Marki ise hayal kırıklığının okları altında acıyla kıvranıyordu. Abate'nin tehdidi, şiddete dayalı önlemler almasını engelleyecek kadar ciddiydi. Bu ne-

166

denle Marki, baş eğdiremediği gücü teskin etme kararı alarak kibre tamahkârlıkla karşılık vermişti. Ancak mektupla rüşvet teklif ederek Abate' nin eline rızasının, korkularının bir kanıtını sunmak istemiyordu. Dolayısıyla daha küçük düşürücü ama daha güvenli bir yol olan, karşılıklı görüşmeyi seçmişti. Avantajlı durumda olduğundan şüphe etmediği için ilk başta en ufak bir uzlaşı niyeti sergilemeyen Abate, Marki'nin muazzam teklifleri karşısında geçici bir tereddüde kapılmış, sonunda onu endişeli bir bilinmezlik içinde yanından göndermişti. Teklifleri olgunlukla değerlendirdiğinde gururu tamahkârlığına galip gelmiş ve Abate, Marki'nin ümitlerini tamamen söndürebilmek için, hayatını dine adama konusunda Julia'yı ikna etmeye karar vermişti. Julia o geceyi ve ertesi günü, tarifi imkânsız bir ıstırap içinde geçirdi. Manastır kapılarının nöbetçilerle donatılmış ve ormanın Marki'nin adamları tarafından kuşatılmış olması, kaçışı imkânsız kılıyordu. Son davranışıyla, daha önce yarattığı feci izlenimi bir kez daha doğrulayan Dük'le

evlenme düşüncesi kalbini dehşetle dolduruyordu. Ömür boyu manastır duvarları ardına hapsedilme fikriyse biraz daha az korkunç görünüyordu. Hippolitus'un anısına duyduğu kutsal sevgi ve Dük'e duyduğu nefret o kadar güçlüydü ki, çok geçmeden manastıra kapanmaya karar verdi. Julia ertesi akşam Abate'yi kararından haberdar etti. Abate'nin kalbi gizli bir sevinçle dolup taştı ve haberi aldığında, tabiatından gelen haşin tutumu bile yumuşadı. Şimdiye dek hiç sergilemediği bir şefkatle Julia'yı takdir ve himayesinden yana temin etti ve seremoninin iki gün sonra yapılacağını söyledi. Julia yaşadığı duygularla bu son sözleri hayal meyal duymuştu. Kaderi kati olarak belirlendiği anda, tercihinden neredeyse pişmanlık duymaya başlamıştı. Zihni bu tercihe kendi ürünü olmayan bir dehşet yüklüyordu ve Julia kararına sunul-

duğunda neredeyse tereddütsüz kabul ettiği musibete, şimdi şüphe dolu bir esefle yaklaşıyordu. En kati felaketin aynı zamanda en katlanılmaz felaket olduğuna inanmaya nasıl da yatkınız!

Marki, Abate'nin yanıtını okuduğunda, mizacının tüm meşum yanları körüklendi ve onu aklını yitirmenin eşiğine getirdi. Marki öfkenin yarattığı ilk fevrilikle manastır kapılarına dayanıp düşmanının büyük fesadına meydan okumak istedi. Ancak biraz durup düşününce, tehdit edildiği sırra yönelik korkusu yeniden canlandı ve hâlâ Başrahip'in hükmü altında olduğunu anladı.

Abate gerekli izinleri aldı ve yaklaşan seremoninin hazırlıkları hemen başlatıldı. Julia, kendisini yazgısına doğru taşıyan dakikaların gelip geçişini ümitsizliğin sakin metanetiyle izliyordu. Daha büyük bir felakete yakalanmadan, yaklaşan kötülükten kaçmasının hiçbir yolu yoktu. Bu yüzden de felaketin gelişini soğukkanlılıkla izliyor, korkuyla karşılamıyordu.

Seremoniden bir önceki günün sabahı, kapıda birinin kendisini soruşturduğunu öğrendi. Zihni birbirini takip eden kuruntulara uzun zamandır öyle alışmıştı ki, bu haber karşısında hissettiği tek şey korku oldu. Nedenini bilmese de, gelen kişinin Marki olduğundan şüpheleniyor, gidip gitmemekte tereddüt ediyordu. Biraz düşündükten sonra kararını verdi ve görüşme salonuna indi. Büyük bir sevinç ve şaşkınlık içinde karşısında bulduğu kişi ise Ferdinand'dı!

Julia'nın bulunduğu haberini alan Ferdinand, Marki'nin şatodan uzak olduğu sırada hücresinden kaçmış, kardeşini kurtarmak üzere manastıra gelmişti. Marki'nin halen kol gezmekte olan adamlarına görünmemek için kılık değiştirerek bin bir güçlükle ormandan geçmişti. Yalnız geldiği için de manastıra kolaylıkla kabul edilmişti.

Ferdinand, Abate'nin himayesinin şartlarını ve sere-

moninin ertesi gün yapılacağını öğrenince büyük bir şaşkınlık geçirdi ve durup düşünmeye başladı. Aradaki sürenin kısalığı onlara plan yapma ya da tereddüt etme fırsatını tanımıyordu. Kaçış planını hazırlamak ve hayata geçirmek için aynı

günün akşamından başka bir vakitleri yoktu, ki başarısızlığa uğradıkları takdirde Julia ömrünün sonuna dek manastıra hapsolmakla kalmaz, öfkeye kapılacak olan Abate'nin uygun gördüğü cezaya da katlanmak zorunda kalırdı. Tehlikeler kadar durumun kendisi de ümit kırıcıydı.

Kardeşinin bu özverili hareketi Julia'da büyük bir minnettarlık ve hayranlık uyandırmıştı. Ancak başarı konusunda kapıldığı ümitsizlik, teklifi kabul edip etmemekte kararsız kalmasına neden oluyordu. Ferdinand'ın yardımseverliğinin kendisi için felaketle sonuçlanabileceğini düşünüyordu. Bu tereddütlerle duraksadığı sırada Ferdinand onu kasten gizlediği bir konudan haberdar edince, Julia'nın tüm korkulan bir anda dağıldı. "Hippolitus yaşıyor!" dedi Ferdinand. "Yaşıyor mu?" diye karşılık verdi Julia. "Yaşıyor mu!.. Ah, söylesene, nerede, nasıl?" Nefes almakta zorlanıyordu. Yüreğini sıkıştıran güçlü ve birbirinden farklı duygulara daha fazla dayanamayıp oturduğu yerde fenalaştı. Parmaklıklar yüzünden ona yardım edemeyen Ferdinand ise kardeşinin halini büyük bir sıkıntıyla izledi. Julia kendine geldiğinde Ferdinand ona, Julia'nın durumunu araştırmak üzere gönderilen, Hippolitus'un bir hizmetkârının, bir süre önce şato civarında Marki'nin adamları tarafından görüldüğünü anlattı. Hizmetkârdan, Kont Vereza'nın yaşadığı ama hayatından ümit kesildiği öğrenilmişti. Aldığı tehlikeli yaralar yüzünden Kont hâlâ İtalya kıyısındaki, bilinmeyen bir kasabada gözetim altındaydı. Adam lordunun ikamet ettiği yeri söylemeyi ısrarla reddetmiş, Marki'nin o sırada kızının peşinden St. Augustin Manastırı'na git-

tiğini öğrendiğinde ise, Mazzini'den uzaklaşarak izini kaybettirmişti.

Julia için, Hippolitus'un sağ olduğunu bilmek yeterliydi. Yakalanma korkusu ve Ferdin and hakkındaki tereddütleri anında uçup gitti. Artık tek düşündüğü kaçmaktı ve son zamanlarda gözüne son derece aşılmaz, zor ve tehlikeli görünen yöntemler şimdi kolay, kesin ve neredeyse başarıya ulaşmış gibi görünüyordu.

İki kardeş planı konuştu ve sonunda, manastır hizmetkârlarından birine rüşvet vermenin tehlikeye davetiye çıkarmak olacağı, ancak bu tehlikeyi göze almadan da başarıya ulaşmanın pek mümkün olmadığı konusunda fikir birliğine vardı. Uzun uzun düşünüp taşındıktan sonra, sırrı Madam'dan başka kimseye açmamaya karar verdiler. Ferdinand gecenin geç saatlerine kadar kilisede saklanacaktı. Kilise ile manastırın arasında, birbiriyle bağlantılı birkaç kapı vardı. Manastır halkı uykuya daldığında, Julia fazla zorluk çekmeden kiliseye geçecek, Ferdinand'la buluşacaktı, ikisi ya binanın dış kapısından ya da bir pencereden kaçacaktı. Pencereden kaçış için Ferdinand halat getirecekti.

Ormanın ötesindeki kayalıkların arasına iki at gizlenecekti ve kaçaklar atlarla bir limana gideceklerdi. Buradan da kolayca İtalya'ya geçeceklerdi. Planı tamamladıktan sonra iki kardeş, gece vakti buluşmak ümidiyle birbirinden ayrıldı.

Madam, Julia'nın arzularını anlayışla karşıladı ve genç dostunu güvenli bir sığınaktan çıkarmış olmanın verdiği vicdan azabından bir ölçüde kurtuldu. Hippolitus'un hayatta olduğunu öğrenmek Julia'ya ani bir yaşama sevinci ve moral

aşılamıştı. Çaresizliğin yarattığı durgun ruh halinden çıkmış, sanki bir rüyadan uyanmıştı. Hali tıpkı, korkunç bir kâbustan kalktığı halde, zihnine kazınan görüntülerin yarattığı korku ve belirsizlikle dü-

170

şünceleri bulanan birini andırıyordu. Artık ümitsizlikten sıyrılmıştı ve yüzü neşeyle aydınlanmıştı. Yine de, gözlerinin önünde beliren sahnenin gerçekliğinden şüphe ediyordu. Saatler yavaş yavaş ilerledi ama akşam vakti geldiğinde beklentileri korkuya dönüştü. Çünkü Abate bir kez daha onu yanına çağırtmıştı. Abate'nin amacı, yaklaşan tören için gerekli tembihlerde bulunmaktı. Julia'yı uzun bir süre sıkıcı ve ciddi bir konuşmayla alıkoyduktan sonra, bir kutsama duasıyla gönderdi.

On ikinci bölüm

Gecenin karanlığı nihayet çöktü ve Julia'nın kaderini belirleyecek olan saat hızla yaklaştı. İçini titreten bir kaygı, Julia'nın diğer tüm duygularını bastırıyordu. Dakikalar geçtikçe korkusu daha da arttı. Sonunda manastır kapılarının kilitlendiğini duydu. İstirahate çekilme vaktinin geldiğini haber veren çanlar çaldı ve rahibelerin telaşlı ayak sesleri de bunu onayladı. Bir süre sonra ortalık tamamen sessizliğe büründü. Julia henüz odasından çıkmaya cesaret edemiyordu. Aradaki dakikaları Madam Menon'la ilginç ve sevgi dolu bir sohbet yaparak geçirdi. Yaşadığı mutluluğa rağmen kalbi Madam'a hüzünle veda ediyordu.

Saat on ikiyi vurunca, Julia gitmek üzere kalktı. Üzüntü ve kaygı dolu gözyaşları içinde sadık dostuna sarıldıktan sonra, eline bir fener alarak temkinli ve ürkek adımlarla uzun ve dolambaçlı bir koridordan geçip hususi bir kapıya geldi. Kapı manastır kilisesine açılıyordu. Kilisenin içi karanlık ve kasvetliydi. Julia'nın taşıdığı fenerin cılız ışıklarıysa, yalnızca kilisenin tüyler ürperten azametini hissettirecek kadar bir aydınlık veriyordu. Julia sessizce sıraların arasından geçerken etrafa tedirgin bakışlarla baktı; ama Ferdinand ortalarda yoktu. Önünde uzanan kapkaranlık bilinmezliğe adım atmaktan çe-

172

kinerek ama geri dönmekten de fena halde korkarak tereddüt içinde duraksadı.

Gözleri Ferdinand'ı arasa da, dikkat çekmekten korktuğu için seslenmeye cesaret edemiyordu. Tam o sırada, hemen yakınında boğuk bir inleme duydu. Bir anda kanı donan Julia, kıpırdamadan öylece durdu. Bakışlarını hafifçe sola kaydırdığında, biraz uzaktaki mezar odasının çatlakları arasından bir ışık sızdığını gördü. İnleme tekrarlandı ve bunu birkaç kısık sesli inleme daha takip etti. Julia etrafına bakmayı sürdürürken, mahzenden elinde mum taşıyan ihtiyar bir adam çıktı. Bir anda dehşete kapılan Julia, çığlığına engel olamadı. Az sonra uzak bir köşeden bir gürültü duyuldu ve saklanmakta olan Ferdinand koşarak yardıma geldi. Rahibe benzeyen ve bir azizin mezar odasında kefaretini yerine getirmiş olan ihtiyar da yanlarına yaklaşıyordu. Adamın yüzünde en az Julia'nınki kadar büyük bir şaşkınlık ve dehşet vardı. Julia gelenin Vincent'ın günah çıkardığı rahip olduğunu anlamıştı. Ferdinand adamı yakaladı ve elini kılıcının üstüne koyarak,

gördüklerini sonsuza dek saklayacağına ant içmezse ve manastırdan kaçmalarına yardım etmezse, onu öldüreceğini söyledi.

"Seni terbiyesiz oğlan!" diye karşılık verdi rahip sakin bir sesle. "Çabuk ağzını topla ve gençlik hatalarına bir de cinayeti ya da savunmasız bir ihtiyarı korkutmayı ekleme. Eski intibam beni dostun olmaya itmese, saldırganlığın şimdi ancak düşmanın olmaya iterdi. Gayet iyi tanıdığım Leydi Julia'nın sıkıntılarına merhamet duyuyorum ve onun için gücümün yettiği her tür yardımı seve seve yaparım."

Bu sözlerle birlikte Julia'nın morali düzeldi. Rahip tarafından paylanan ve hatasının farkına varan Ferdinand ise hemen geri çekildi. "Size nasıl teşekkür edeceğimi ya da taşkın davranışım için nasıl af dileyeceğimi bilemiyo-

rum," dedi. "Umarım içinde bulunduğum durum beni size mazur gösterir." "Gösteriyor," dedi rahip, "ama kaybedecek vaktimiz yok, peşimden gelin."

Rahibin peşinden kiliseden çıkıp avluya geçtiler. Avlunun uzak bir köşesinde küçük bir kapı görülüyordu. Rahip kapının kilidini açtı ve karşılarına orman çıktı.

"Bu patika," dedi rahip, "ormanın karmaşık bir bölümünü dolaşarak, manastırın sağ tarafında yükselen kayalıklara çıkar. Orada, daha uzun bir yolculuğa hazır olana dek saklanabilirsiniz. Fakat ışığınızı söndürün. Marki'nin dört bir yanda kol gezen adamları sizi görebilir. Elveda, evlatlarım, Tanrı sizinle olsun."

Julia'nın gözyaşları minnettarlığını dile getiriyordu, kelimeler içinse hiç vakit yoktu. Ferdinand'la birlikte patikaya girdiler ve rahip kapıyı kapadı. Artık manastırdan kurtulmuşlardı; ama dışarıda, son derece temkinli olmalarını gerektiren tehlikeler onları bekliyordu. Ferdinand rahibin gösterdiği patikanın kendi atlarını bıraktığı kayalıklara çıktığını biliyordu. Hızlı ve sessiz adımlarla patikayı takip etmeye başladılar. Julia'nın korkulan gecenin ka-ranlığıyla el ele vererek etrafındaki her nesneyi büyütüyor, dönüştürüyordu. Julia attığı her adımda siluetler görüyor, rüzgârın her fısıltısını takip seslerine benzetiyordu.

Uzun süre sorunsuz yol aldılar; ama Julia bir noktadan sonra soluksuz kalıp bitap düşünce, daha fazla ilerleyemez oldular. Dinlenmeye başlayalı birkaç dakika olmuştu ki, uzaktaki çalıların arasından hışırtılar duydular ve az sonra kulaklarına kısık sesler çalındı. Bunun üzerine hemen yerlerinden fırladılar; ama sesler rüzgârla birlikte peşlerinden geliyor gibiydi. Bu düşünceleri çok geçmeden doğrulandı, çünkü fısıltılar arayı kapatıyordu. Ormanın sınırına vardıklarında sesleri iyice ayırt etmeye başlayınca, korkuları daha da arttı. O sırada ay karanlık bir bulutun arkasından çıktı ve birkaç adamın peşlerin-

den geldiğini görmelerini sağladı. Ay ışığı aynı zamanda takipçilere de kaçakların yerini belli etmişti. Ferdinand ile Julia atların saklandığı ve artık görüş alanının içine giren kayalıklara ulaşabilmek için var güçleriyle çabaladılar. Takipçiler tam arayı kapadığı sırada kayalıklara varmayı başardılar; ama atları ortada yoktu! Kaçış

için kalan tek şansları, kayalığın içindeki oyuğun derinlerine sığınmaktı. Bu yüzden dolambaçlı mağaraya girdiler. Mağara birkaç yeraltı geçidine ayrılıyordu. Geçitlerden birinin en uzak noktasında durdular. Takipçilerin sesleri şimdi mağaranın gizli oyuklarında titreşen yankılar şeklinde dolanıyordu ve ayak sesleri hızla yaklaşıyor gibiydi. Julia korkuyla titredi, Ferdinand ise kardeşini sonuna kadar korumaya kararlı bir şekilde kılıcını çekti. Saklandıkları köşe şimdi karmaşık seslerle inliyordu. Birkaç dakika sonra takipçilerin ayak sesleri aniden farklı bir yere yöneldi ve giderek uzaklaşarak sonunda duyulmaz oldu. Ferdinand uzunca bir süre etrafa kulak kabarttı; ama sessizliği bozan bir şey olmadı. Adamların mağaradan çekildiği artık kesindi. Ferdinand mağaranın ağzına kadar gitti. Gözünün görebildiği her yeri dikkatle incelediyse de, tek bir insan seçemedi. Yine de, rüzgârın dindiği anlarda uzaklardan sesler duyar gibi oldu. Tedirgin bir sessizlik içinde kulak kabarttığı sırada, yakınlarda yerden ilerleyen bir gölge takıldı gözüne. Hemen mağaraya geri çekildi; ama birkaç dakika sonra yeniden cesaret edip dışarı çıktı. Gölge kıpırdamadan duruyordu. Ferdinand bir süre öylece durup bakınca, gölge kaymaya başladı ve kayanın arkasında gözden kayboldu. Ferdinand artık mağaranın gözetlendiğinden ve gölgesini gördüğü kişinin de takipçilerden biri olduğundan emindi. Bunun üzerine Julia'nın yanına döndü ve mağaranın derinliklerinde bir saat kadar gizlendiler. Derin sessizliği bölen hiçbir şey olmayınca, Ferdinand bir kez daha mağaranın girişine

gitti. Yine etrafa korkuyla bakındı ve gözüne takılan hiçbir şey olmadı. Ayın tatlı ışıkları çiyle kaplı manzaranın üstünde uyukluyor, gece yarısının ağırbaşlı sessizliği dünyayı sarıp sarmalıyordu. Korku, kaçakların gözünde vaktin ihtişamını daha da artırıyordu. Ferdinand gidip Julia'yı aldı ve dışarı çıkarak kayaların eğimli etekleri boyunca sessizce yürüdüler.

Herhangi bir rahatsızlık olmadan yollarına devam ettiler. Bir süre sonra mağaradan biraz uzakta, sarp kayalıkların arasında atları bulduklarında ise sevinçlerine diyecek yoktu. Atlar yularlarından kurtulup kaçmışlar, şimdi ise dinleniyorlardı. Ferdinand ile Julia hemen atlara binerek ovaya indiler ve birkaç mil uzaktaki küçük bir limana giden yola girdiler.

Kasvetli kayın ve kestane ormanları arasında birkaç saat yol aldılar. Gelip geçen bulutlar ayın ışınlarına teslim oldukça, karanlık yaprakların arasından titrek bir ışıltıyla süzülen ay ışığı altında yol hayal meyal aydınlanıyordu. Sonunda ormanın kıyısına vardılar. Kurşuni şafak artık yüzünü göstermişti ve serin sabah havası insanın derisini adeta ısırıyordu. Julia atmosferin giderek kızışmasını ve yükselen güneşin ışınlarının, yamaçları hâlâ karanlık buharlarla örtülü dağların doruklarına dokunuşunu büyük bir sevinç içinde izledi.

Karanlığın dağılmasıyla birlikte Julia'nın korkuları da dağılıp gitti. Güneş artık ihtişamlı bulutların arasından görünüyor, Julia'yı normal şartlar altında mest edecek bir manzarayı gözler önüne seriyordu. İnmekte oldukları tepenin eteklerinde bir vadi vardı. Vadide, yamaçları ormanlarla kaplı yabanıl ve azametli dağlar yükseliyordu. Ormanların yeşilliği, ancak yer yer dik ve engebeli cepheleriyle çıkıntı

yapan sarp kayalıklarla bölünüyordu. Buralarda yarı kurumuş birkaç ağaç, kayalık çıkıntılardan başını uzatıyor ve üstünde bulunduğu ka-

176

yalığa resimsi bir yabanıllık kazandırıyordu. Ötede küme küme korulukların arasından yükselen birkaç kulübe öbeği, kıvrımlarla ilerleyerek dalgalarını uzaklardaki mavi denize taşıyan derenin yemyeşil kıyılarını süslüyordu.

Sabah tazeliği bu sahnenin üzerine soluğunu üflüyor, manzaranın her bir rengini canlandırıyordu. Parlak çiy taneleri, zaman zaman yolu gölgeleyen ağaçların dallarından titreşerek sarkıyordu. Kuşların şen cıvıltıları ise yükselen günü selamlıyordu. Tüm kaygılarına rağmen, manzara Julia'nın içinde tatlı bir hoşnutluk yarattı.

Öğle vakti civarında limana vardılar. Ferdinand şans eseri burada küçük bir tekne ayarladı; ama rüzgâr elverişli değildi ve tekneye binmeleri gece yarısından sonrayı buldu.

Şafak söktüğünde Julia güverteye çıktı ve tarifi imkânsız bir kederle, Sicilya'nın giderek uzaklaşan kıyılarını izledi. Öte yandan, atmosfere yavaş yavaş yayılan, uzak kıyılara yuvarlanan gür sesli dalgaların yüzeyine titrek ışınlar savuran gün ışığını müthiş bir hayranlıkla izliyordu. Az sonra kavurucu ışınlar bulutlan damgalamaya başladı ve doğu cephesi giderek artan bir parlaklıkla ışıldadı. Sonunda güneş bir anda dalgalann üzerine yükseldi ve onları bir ihtişam seliyle aydınlatarak çevreye neşe ve sevinç saçtı. Göklerin geniş yayı, denizin enginliğiyle birleşerek çarpıcı ve yüce bir coup d'aeil1 oluşturuyordu. Manzaranın görkemi Julia'nın içini neşeyle doldurdu ve kalbi büyük bir coşkuyla çarpmaya başlayınca, ruhunu kemiren sıkıntıları unuttu.

Rüzgâr tekneyi birkaç saat tatlı tatlı yüzdürdükten sonra yavaşça dindi. Suyun cam gibi yüzeyinde en ufak bir kıvrım yoktu ve tekne derinlerin bağrında ağır ağır

1. (Fr.) Bir bakışta insanı cezbeden manzara.

177

sürükleniyordu. Sicilya hâlâ görüş alanının içindeydi ve bu gecikme Julia'nın içini dehşetli kuruntularla dolduruyordu. Günün kapanışına doğru hafif bir esinti belirdi; ama esinti İtalya tarafından geliyordu ve ufkun kıyısında kara bulut kümeleri belirmeye başlamıştı. Bulutlar yavaş yavaş toplandı, sonunda gökyüzünü tamamen kapladı. Ortalık birden karardı. Giderek şiddetlenen rüzgâr, atmosferi ağırlaştıran kara bulutlar ve uzaklardan sesi gelen gök gürültüsü Julia'yı korkutarak şiddetli bir fırtınanın haberini verdi.

Fırtına az sonra iyice bastırdı ve kaptan demir atmaya çalıştı. Ancak derin denizdeydiler ve tekne rüzgârın önünde çılgınca sürükleniyordu. Karanlık, sadece zaman zaman dört bir yanda çakan göz alıcı şimşeklerle bölünüyordu. Suyun üstünde titreşen, dalgaların dehşetli hıçkırıklarını açık eden şimşekler, ortalığı kuşatan karanlığın çehresini daha da korkunçlaştırıyordu. Yukarıda heybetli

çatırtılarla patlak veren gök gürültüsü, aşağıda dalgaların gürültülü kükreyişi, denizcilerin velvelesi ve teknenin ani çatırtı ve iniltileri elbirliğiyle manzaranın muazzam yüceliğini artırıyordu.

Uzakta, kayalık kıyılarda dalgalar kükrüyor,

Güldür güldür hortumlar koca ummanı yarıyor;

Ve semalarda, kabaran fırtınanın bağrında,

Oturmuş Tehlike'nin kara sureti, bu kıyameti güdüyor.

Julia korku ve mide bulantısıyla kamarada kendinden geçmişti, Ferdinand ise daha iyi durumda olmadığı halde kardeşine moral vermeye çalışıyordu. O anda yukarıdan korkunç bir ses geldi. Sanki tekne boydan boya yarılmıştı. Denizcilerin bağırışları bir anda iyice yükseldi ve ortalığı bir velvele aldı. Ferdinand koşarak güverteye

çıktığında, ana direğin rüzgâr yüzünden kırılıp düştüğünü ve denize yuvarlandığını öğrendi.

Vakit gece yarısını geçmişti ve fırtına dinmek bilmez bir öfkeyle devam ediyordu. Tekne dört saattir rüzgâra kapılmış gidiyordu ve kaptan onun fırtınaya daha fazla dayanamayacağını ilan ederek şalopanın hazırlanmasını emretmişti. Henüz emir yerine getirilemeden tekne kayalıklara bindirdi ve azgın dalgalar içeriye hücum etti. Bunu feryat figan bir kargaşa izledi. Ferdinand koşarak kardeşini aldı ve şalopaya götürdü. Kaptan ile denizcilerin neredeyse tamamı şalopaya binmişti; ama dalgalar öyle yüksekti ki, kıyıya ulaşmak imkânsız görünüyordu. Şalopa henüz yeni yola çıkmıştı ki, tekne bir anda parçalandı. Kaptan şimşeklerin ışığında yaklaşık yarım mil uzakta kayalıklı bir kıyı görmüştü. Adamlar küreğe iyice asılıyorlardı; ama bir dalganın tepesine vardıkları anda dalga onları yeniden geri fırlatıyor, çabalarını boşa çıkarıyordu.

Büyük bir mücadele ve yorgunluğun ardından kıyıya vardılar. Ancak burada karşılarına yeni bir tehlike çıktı. Tırmanmaya ya da yanaşmaya izin vermeyen sarp kayalıklarla dolu bir kıyıydı bu. Sonunda güçlükle de olsa kıyıya yanaşmayı başardılar ve denizciler uzun araştırmaların sonunda, kayalıkların arasına oyulmuş bir patika keşfettiler. Grup hep birlikte bu patikayı tırmandı.

Şafak yavaş yavaş sökmeye başlayınca kaptan ile denizciler kıyıyı kolaçan ettiler; ama herhangi bir yerleşim yerine rastlamadılar. Tahminlerine göre Sicilya kıyılarındaydılar; ama bu tahmini doğrulayacak bir yol bulamıyorlardı. Korku, deniz tutması ve yorgunluktan tüm mecalini yitiren Julia, kayaların üstünde dinlenmek zorunda kaldı.

Fırtına aniden dinmiş, rüzgâr ile dalgaların yarattığı vahşi kargaşa yerini, çarpıcı ve yüce bir etki yaratan ku-

sursuz bir dinginliğe terk etmişti. Hava ölüm sessizliği içindeydi; ama dalgalar hâlâ coşkuyla kabarıyordu. Ortalığın aydınlanmasıyla birlikte, tekne enkazından parçaların uzaklarda yüzdüğünü gördüler. Ayrıca şalopaya yetişemeyen bazı denizcilerin tekne parçalarına tutunduklarını ya da karaya doğru yüzdüklerini fark ettiler. Bunun üzerine karadaki denizciler hemen şalopaya inerek denize açıldılar ve arkadaşlarını tehlikeli durumdan kurtardılar. Julia biraz kendine geldiğinde, kalacak yer bulmak üzere taşraya doğru yola düştüler.

Henüz iki mil kadar gitmişlerdi ki, kırsalın engebeli hatları yumuşamaya ve yavaş yavaş Sicilya topraklarının resimsi güzelliğini yansıtmaya başladı. Az sonra uzakta, ağaçlarla taçlanmış hafif meyilli bir tepenin üstüne kurulu bir villa gördüler. İtalya'ya ayak bastıklarından beri gördükleri ilk meskendi bu ve yorgunluktan bayılmak üzere olan Julia'nın gözleri bayram ediyordu. Kaptan ile adamları sıkıntılı durumlarını anlatabilmek üzere önden gittiler, Ferdinand ile Julia ise yavaş yavaş arkadan geldiler. Adamların villaya girmesinden kısa süre sonra, içlerinden biri çabucak geri dönerek ne kadar hoşça karşılandıklarını anlattı.

Julia villaya büyük bir güçlükle vardı. Kapıda kendisini karşılayan genç şövalye, sevimli ve anlayışlı çehresiyle gönlünü anında kazandı. Şövalye yabancıları, içine düştükleri durumun yarattığı tüm sıkıntı verici duygulan bir anda yok eden cömert bir nezaketle buyur etti ve bir anda herkesin güvenini kazandı. Az sonra onları, beyaz mermer sütunların desteklediği bir kubbeyle tavanı yükselen, büstlerle süslenmiş sade ve zarif bir salondan geçirerek muhteşem bir hole çıkardı. Hol bir kayrana açılıyordu. Şövalye onları içeceklerle donatılmış bir masaya oturtarak yanlarından ayrıldı. Geride kalanlar karşılarındaki manzaranın güzelliğine şaşkınlıkla bakakaldılar.

İki yanı yamaç ormanlarıyla sınırlı bu açık alan, hafif bir meyille hoş bir göle iniyordu ve gölün duru yüzeyi, etrafını saran gölgeleri yansıtıyordu. Uzaklarda görünen kır, sol kolda yükselerek romantik dağlara dönüşüyor, sağ kolda ise engebesiz, canlı bir araziyi gözler önüne seriyordu. Arazinin dingin güzelliği, karşıdaki kayalıklı tepelerin yabanıl yüceliğiyle çarpıcı bir tezat oluşturuyordu. Manzara uzaklardaki mavi denizle son buluyordu.

Şövalye az sonra yanında son derece alımlı iki hanımla döndü ve onları eşi ile kız kardeşi olarak tanıştırdı. Hanımlar Julia'yı zarif bir nezaketle karşıladılar; ama artık hiç dermanı kalmayan Julia çok geçmeden istirahate çekilmek zorunda kaldı. Bunu izleyen kırıklık hali öyle büyük bir hızla ciddileşti ki, Julia'nın bulunduğu yerden ayrılması imkânsız hale geldi. Kaptan ile adamları, Ferdi-nand ile Julia'yı villada bırakarak yollarına devam ettiler. Julia burada ev sahiplerinden her tür iyilik ve şefkati gördü.

Julia'yı manastıra adayacak olan gün, manastırda geleneksel seremonilerle başlamıştı. Kilise süslendi, manastır halkı hazırlanmaya koyuldu. Padre Abate planının başarısı karşısında sevinçten göklere uçuyor, kızını sonsuza dek kaybettiğini öğrenecek olan Marki'nin öfke ve sıkıntısını hayalinde canlandırıyordu.

Kutlama vakti geldi. Abate kiliseye gururlu, sağlam bir adımla ve içten içe yaşadığı zaferi resmeden bir yüz ifadesiyle girdi. Tam büyük mihraba doğru ilerlediği sırada, Julia'nın hiçbir yerde bulunamadığı haberini aldı. Şaşkınlık bir süre diğer tüm duygularını bastırdı. Kızın kaçmayı başarmış olduğuna henüz inanamadığı için, manastırın karış karış aranmasını emretti. Yine manastıra ait olan ve ormanın altından geçen gizli mağaraları da unutmadı. Arama sona erip de Julia'nın kaçtığına ikna olduğunda, Abate'nin hüsrandan doğan derin hisleri sı-

178

nır tanımaz bir gazaba dönüştü. Julia konusunda korkunç hükümler verdiğini herkese duyurdu ve Madam Menon'u çağırarak, Julia'nın kaçışına alet olduğu için onu kutsal dine hakaret etmekle suçladı. Madam bu sitemleri serinkanlı bir vakarla karşılayarak sessizliğini korudu. İçten içe ise, manastırdan ayrılmayı ve burada bulmayı asla ümit etmediği sükûneti başka yerde aramayı aklına koydu.

Julia'nın ortadan kayboluşunun haberi manastır duvarlarının ötesine taştı ve kısa süre sonra Marki'nin kulağına ulaştı. Aldığı haberle sevince boğulan Marki, kızının artık eline düşeceğinden emindi.

Çevredeki ormanları ve kayalıkları adamlarına titizlikle arattıktan sonra onları manastırdan çekti ve gruplara ayırarak Julia'nın peşinden gönderdi. Kendisi de Mazzini Şatosu'na döndü. Ne var ki, burada yeni bir aksilik bekliyordu onu: Ferdinand hücresinden kaçmıştı.

Julia'nın kaçışının esrarı böylece çözülmüş oldu, çünkü kimden yardım aldığı artık belliydi. Marki adamlarına, Ferdinand'ı buldukları yerde emniyet altına almalarını buyurdu.

182

On üçüncü bölüm

Yaralarından kaynaklanan ama içini kemiren sıkıntılarla daha da ciddileşerek uzayan tehlikeli bir hastalığın pençesindeki Hippolitus, Calabria kıyısında küçük bir kasabada kalıyordu, ancak henüz Cornelia'nın öldüğünden habersizdi. Julia'nın artık Dük'e teslim edildiğinden şüphesi yoktu ve bu düşünce kimi zaman kalbini adeta zehirliyordu. Calabria'ya varışından sonra aklı başına gelir gelmez, kendisinden sonra neler olduğunu öğrenmesi için bir hizmetçisini Mazzini Şatosu'na göndermişti. Her insanın içinde var olan, ıstıraptan kaçma arzusu, Hippoli-tus'a, Julia'nın hâlâ onun uğruna yaşadığı yönünde uzak ve romantik bir ümidi körüklemeyi öğretmişti. Ancak hizmetçisinin Sicilya'dan dönüşü geciktikçe, bu ümit bile çaresizliğe dönüştü. Günler, haftalar müthiş bir tedirginlik içinde geçti ve hizmetçi bir türlü geri dönmek bilmedi. Hippolitus sonunda hizmetçisinin soyguncuların eline düştüğü ya da Marki tarafından yakalanıp alıkonulduğu kanaatine vararak Mazzini Şatosu'na ikinci bir casus gönderdi. Ondan Julia'nın kaçtığını öğrendiğinde kalbi sevinçle çarpmaya başladı; ama bir süre sonra Marki'nin Julia'yı St. Augustin Manastırı'nda bulduğunu öğrenince, sevinci kursağında kaldı. Herhangi bir yere gitmesini engelleyen yaraları, üzüntüden dayanılmaz bir

183

hal aldı. Julia'yı sonsuza dek elinden kaçırmış olabilirdi. Ne var ki, ümitsizliğin verdiği acıyla karşılaştırıldığında, içinde bulunduğu korku ve belirsizlik dolu durum bir mutluluk sayılırdı.

Hippolitus sağlığına yeterince kavuşur kavuşmaz, hâlâ Julia'yı bulabileceğini düşündüğü St. Augustin Manastırı'nı ziyaret etme amacıyla italya'dan ayrılarak Sicilya'ya gitti. Planın gerektirdiği gizlilikle hareket edebilmek ve Marki'nin saldırılarından uzak kalabilmek için, , hizmetkârlarını Calabria'da bıraktı ve tek başına yola çıktı.

Sabah vakti Sicilya'daki küçük bir limana vardı ve St. Augustin Manastırı'na doğru ilerlemeye başladı. Yol boyunca zihninde aşkının ilk günleri, Julia'nın çektiği sıkıntılar, Ferdinand'ın çektiği acılar canlandı ve yüreği burkuldu. Padre Abate'nin merhametiyle Julia'nın babasından korunmuş olma ihtimalini düşündü, hatta bir süreliğine Julia'yı yeniden göreceği anın hoş ve keyifli beklentisine kendisini kaptırdı.

Sonunda manastıra vardı. Sevgili kız kardeşinin ölüm, Julia'nınsa kaçış haberini aldığında hissettikleri anlatılır gibi değildi. Madam Menon'un orada olduğunu öğrenemeden, St. Augustin'den ayrıldı ve birkaç mil ötedeki bir kasabaya doğru yola çıktı. Niyeti, geceyi orada geçirmekti.

Aldığı son haberler yüzünden kederli düşüncelere dalınca, atının dizginlerini bıraktı ve nereye gittiğini bilmeksizin yoluna devam etti. Yanlış yola saptığını anladığında, ikindi hayli ilerlemişti ve Hippolitus ıssız, yabanıl bir ortamda şaşkınlık içinde kalakalmıştı. Artık yeniden dönemeyecek kadar yoldan uzaklaşmıştı ve geçtiği yerleri hiç hatırlamıyordu. Önünde sadece hatalı seçimler yapma şansı vardı. Sağ tarafında fundalık ve kara köknarlarla kaplı, yüksek ve aşılmaz dağlar yükseliyordu.

184

Dağların ıssızlığını ve yamaçlardan yukarı tırmanan, görünürde girebileceği tek yol olan patikaların tehlikeli görüntüsünü göz önüne alan Hippolitus, dağa çıkmanın doğru olmayacağına karar verdi. Sol tarafında, şimdi gitmekte olduğu patikayı takip ederek varabileceği bir orman uzanıyordu. Orman kasvetli bir görünüm yansıtsa da, Hippolitus için dağdan daha iyi bir tercihti. Nereye dek uzandığını bilmediği ormanı, gece iyice çökmeden aşıp bir köye varma ihtimali mevcuttu. En kötü ihtimalle ormanda rüzgârdan korunabilir, dışarı nasıl çıkacağını kestiremezse de, bir ağaca tırmanıp gün ışığı ona kurtulma şansını sunana dek güvenli bir şekilde dinlenebilirdi. Dağların arasında yerleşim yeri dışında bir barınak bulma olasılığı yoktu ve yerleşim yeri bulma olasılığı da çok düşüktü. Ayrıca düz arazide karşılaşma ihtimali olmayan bir sürü tehlikeyle dağlarda karşılaşabilirdi.

Kararını veren Hippolitus, güneş ışınları dağların üstünde titreşirken dörtnala ormana girdi. Ağaçların gür yaprakları ortalığı kasvete boğuyor, akşamın gölgeleriyle kasvet giderek derinleşiyordu. İzlediği patika kesintisiz bir patikaydı ve

Hippolitus, tüm görüntüler gecenin örtüsü altına gizlenene dek yoluna devam etti. Bir süre sonra zifiri karanlık ilerlemesini engelleyince atından indi ve atı bir ağaca bağladıktan sonra, gereyi geçirme niyetiyle aynı ağaca tırmanmaya başladı.

Aradan birkaç dakika geçmişti ki, uzaklardan ayırt edemediği sesler duydu. Bir süre aralıklarla tekrar eden sesler yaklaşıyor gibi değildi. Hippolitus duyduğu şeyin hangi yönden geldiğini daha iyi anlamak için ağaçtan inmeye başladı; ama yere ayak basmasına fırsat kalmadan ortalık derin bir sessizliğe büründü. Etrafa kulak kabartmaya devam ettiyse de, sessizliği bozan bir şey duymadı. Sonunda, yaprakların arasında şarkı söyleyerek esen rüzgâr yüzünden yanılgıya düştüğünü düşünmeye başladı.

185

Tam ağaca yeniden tırmanacağı sırada, uzaklarda, yaprakların arasında titreşen bir ışık gördü. Bu görüntü, yakınlarda bir yerleşim yeri olabileceği düşüncesini aklına getirdi. Hemen atına atlayarak ışığın olduğu yöne doğru ilerlemeye başladı. Ay artık yükselmişti ve yolu görmesini sağlayacak kadar ışık veriyordu.

Henüz kısa bir mesafe gitmişti ki ışık gözden kayboldu. Ancak Kont yine de tahmine dayanarak yoluna devam etti. Hayli zorlu bir ilerleyişin ardından kendisini, ağaçların kaba bir açıklık etrafında çember oluşturdukları bir yerde buldu. Ay ışığının yardımıyla, eskiden muhtemelen bir manastır olan, ancak şimdi harabeye dönüşmüş bir yapı gördü. Yapının eskimeyle birlikte artan ihtişamı, insanda saygıyla karışık bir huşu uyandırıyordu. Hippolitus durup manzarayı izledi. Gecenin kutsal sükûnetinin yarattığı etki giderek arttı ve ne olduğunu bilmediği esrarengiz bir korku Hippolitus'un kalbine doldu.

Ortamın sessizliği ve görünümü, aradığı yerin burası olduğundan şüphe etmesine yol açtı. İlerlemek ile geri dönmek arasında tereddüt ettiği sırada, harabenin kemerlerinden birinin altında duran bir siluet fark etti. Elinde bir fener taşıyan bu kişi, sessizce ilerleyerek yapının uzak bir köşesinde gözden kayboldu. Hippolitus bir an için tüm cesaretini yitirdi. Ancak karşı konulmaz bir merak korkusunu yenince, siluetin peşinden gitmeye karar verdi.

Bir tür avlunun gevşek taşları üstünden geçerek kemerli bir yola geldi. Burada yeniden korkuya kapılarak duraksadı. Sonra cesaretini bir kez daha topladı ve siluetin gittiği yolu takip etmeye çalışarak ilerledi. Bir anda kendisini harabenin kapalı bir bölümünde buldu. Buranın şimdiye dek hiç görmediği kadar tuhaf ve ıssız bir görünümü vardı. Bastıramadığı bir korkuya kapılan Hippolitus tam geri çekilmeyi düşündüğü sırada, kulağına

186

sıkıntılı bir insanın kısık sesi çalındı. Sesi duyunca kalbi sıkıştı, bacakları titredi ve olduğu yerde donakaldı.

Ölmekte olan bir insanın son iniltisini andıran ses bir kez daha duyuldu. Hippolitus büyük bir gayretle öne atıldığı anda, yapının parçalanmış bir bölümünden üzerine ışık yansıdı ve aynı anda insan sesleri duyuldu!

Hippolitus sessizce pencerelerden birine doğru ilerledi ve yapının geri kalanından biraz daha iyi durumda olan küçük bir odayı gözlemeye başladı, içeride, kaba saba görünümleri ve giysileriyle haydutları andıran adamlar vardı. Adamlar yerde kan revan içinde yatan ve besbelli, duyduğu iniltilerin sahibi olan birinin etrafına toplanmışlardı.

Ortamın loşluğu Hippolitus'un adamı ayırt etmesini engelliyordu. Yerdeki kana ve genel ortama bakılırsa, adam katledilmişti. Hippolitus katillerin de karşısında duran adamlar olduğundan emindi. Manzaranın dehşeti karşısında tutulup kaldı. Hiç kıpırdamadan olup biteni izlerken, adamların can çekişen kişinin ceplerini karıştırdıklarını gördü. Yerdeki adam güçlükle duyulan ama besbelli çaresizliğin verdiği metanetle çıkarılan bir sesle merhamet dileniyordu. Zorbalarsa ona yalnızca lanetlerle karşılık veriyor, yağmaya devam ediyorlardı. Adamın inleme ve yakarışları zorbaların zulmünü artırmaktan başka bir işe yaramıyor gibiydi. Zorbalar, adamın boynuna asılı ve o ana kadar göğsünde saklı duran bir minyatürü almaya giriştiler. O anda adam ani bir gayretle hafifçe doğruldu ve minyatürü geri almaya çalıştı. Bu gayretin hiçbir yararını görmeyen zavallı adam, canilerden birinin darbesiyle cansız yere yığıldı. Gördüğü sahnenin akıl almaz barbarlığı Hippolitus'u öyle etkiledi ki, kendi durumunu unutarak yüksek sesle inledi ve yerde yatan zavallının öcünü almak üzere ileri doğru atıldı. Çıkardığı ses haydutları harekete geçirdi. Etrafa bakman caniler pencerenin dışında duran Kont'u gördüler. Adamı anın-

da terk ederek odanın kapısına doğru akın ettiler. Bir anda kendi düştüğü tehlikenin farkına varan Hippolitus harabenin dışına kaçmaya çalıştı; ama korkudan aklı başından gittiği için yolunu şaşırdı. Kemerli yola çıkmak yerine, nereye gittiğini bilemeden dolaşmaya başladı. Sonunda kendisini harabenin kuytularında buldu.

Takipçileri hızla arayı kapıyorlardı ve Hippolitus sonuçsuz kaçma çabalarıyla sağa sola atılıyordu. Nihayetinde, elden ayaktan düşerek kendini yere bırakıp kaderine teslim oldu. Müthiş bir çaresizlik içinde etrafa kulak kabarttı; ama çıt çıkmadığını fark edince hayrete düştü. Çevresine bakındığında, harabenin bir bölümünden içeri sızan cılız ay ışığı sayesinde bir mahzende olduğunu fark etti. Üstelik, görebildiği kadarıyla hayli büyük bir mahzendi bu.

Uzunca bir süre, nasıl kaçacağını düşünerek ama kaçma ihtimalinin çok düşük olduğuna inanarak bulunduğu yerde kaldı. Mahzende durmayı sürdürürse, katledilmekten kurtuluşu olmayacaktı. Kaçmaya kalkarsa da, kendini haydutların kucağına atmış olacaktı. İki tercih arasında daha güvenlisi hiçbir yere kıpırdamamak olduğundan, Hippolitus kaderini metanetle beklemeye başladı. O sırada katillerin gürültüsü kulağına geldi ve bulunduğu yere doğru hızla yaklaşan ayak seslerini duydu.

Çaresizliğin verdiği enerjiyle yeniden gayrete gelen Hippolitus yerden kalktı ve ümitsizlik içinde etrafına bakınırken, ay ışığıyla aydınlanan küçük bir kapı gözüne takıldı. Hemen kapıya gitti ve mahzen duvarları meşale ışıklarıyla aydınlanmaya başladığı anda, kapıdan içeri girdi.

Duvarları yoklayarak kıvrımlı bir geçitte ilerledi ve sonunda, merdivenin olduğu bir yere geldi. Karanlığa rağmen merdivenin başına sağ salim varmayı başardı.

Durup ilk defa etrafa kulak kabarttı. Takip sesleri kesilmiş, ortalık tam bir sessizliğe bürünmüştü! Kaçma

188

yönündeki etkili girişimlerini sürdürerek ilerledi ve sonunda eli soğuk bir demire değdi. Besbelli bir kapıya aitti bu demir. Ancak kapı kilitliydi ve bir türlü açılmıyordu. Çaresizlik içinde pes etmenin eşiğine geldiği sırada, içeriden gelen ani bir çığlık ve onu izleyen ölümcül, derin bir sessizlik duraksamasına neden oldu. Sessizlik devam ediyordu. Hippolitus hayalinde dehşet dolu sahneler canlandırarak ve seslerin tekrarlanmasını bekleyerek uzunca bir süre kapıyı dinledi. Neler olduğunu görebilmek için kapının çürük bir yerini araştırmaya başladı; ama istediğini bulamadı. Hiçbir ses duymadan geçen bir sürenin ardından oradan uzaklaşmaya karar vermişti ki, elini kapının üstünde dolaştırırken sert bir şey hissetti. Dikkatle incelediğinde, anahtarın kilidin üstünde olduğunu fark etti. Bir an için ne yapacağını bilemedi; ama sonunda merakına yenilerek titreyen ellerle kilidi açtı. Kapı geniş ve boş bir daireye açılıyordu. Oda, içerideki neredeyse tek mobilya sayılabilecek masanın üstünde duran lambanın ışığıyla loş bir şekilde aydınlatılmıştı. Kont henüz birkaç adım atmıştı ki, gördüğü bir şey tüm dikkatini çekti. Cansız görünen genç bir kadın yatıyordu yerde. Yüzü elbisesinin ardına gizliydi ve göğsüne düşen güzel bukleleri, kıvrılan elbisesinin normalde sergileyeceği ışıltılı güzelliğini gözlerden saklıyordu.

Hippolitus merhamet, şaşkınlık ve hayranlık duyguları arasında gidip geldi, içinde bu farklı duyguları uyandıran şeyi dikkatle incelediği sırada, odaya birilerinin yaklaştığını duydu. Girdiği kapıya doğru hızla gitti ve ayak seslerini duyduğu insanlar odaya girmeden önce, kapıdan çıkmayı başardı. Kilidi çevirdikten sonra, durup içeriyi dinlemeye başladı. İki adamın sesini ayırt edebiliyordu ve bunların kadını öldüren katiller olduğundan emindi. Az sonra tiz bir çığlık duydu ve aynı anda zorbaların sesleri daha gürültülü, daha vahşi bir tona büründü.

189

İçlerinden biri leydinin ölmekte olduğunu haykırıyor, diğerini kadını öldürmekle suçluyordu. Korkunç beddualar ederek kadının kendisine ait olduğunu, onu kanının son damlasına kadar savunacağını söylüyordu. Tartışma giderek alevlendi ve zorbaların hiçbiri tartışma konusu olan talihsiz kadının üzerindeki hakkından vazgeçmedi.

Çok geçmeden vahşi haykırışlar ve kılıç sesleri duyulmaya başladı. Çığlıklar yinelendi ve dövüşenlerin küfür ve lanetleri giderek arttı. Zorbalar Hippolitus'un arkasında durduğu kapıya doğru geliyormuş gibiydi. Kapı bir anda muazzam bir kuvvetle sarsıldı, bunu derin bir inleme izledi ve hemen ardından biri yere yığılmış gibi bir gümbürtü duyuldu. Bunu derin bir sessizlik izledi. Hippolitus zorbalardan birinin diğerini öldürdüğünden emindi ve bu kanaati az sonra ispatlandı, çünkü hayatta kalan zorba zafer çığlıkları atmaya başlamıştı. Adam telaşla odadan çıktı ve

Hippolitus birazdan, yüksek sesle kavga eden birkaç kişinin sesini duydu. Sesler durduğu yerin üst katındaki bir odadan geliyor gibiydi. Ayrıca yine üst kattan ayak patırtıları duyuluyor, hatta zaman zaman tartışanların sözleri seçiliyordu. Hippolitus duyduklarından, tartışma konusunun az önceki arbede ile yerde yatan leydi olduğunu çıkardı. Sesler giderek yükseldi ve anlaşılmaz bir hal aldı.

Velvele sonunda yatışır gibi olunca, Hippolitus söylenenleri ayırt etmeye başladı. Zorbalar leydiyi, onun uğruna dövüşen adama vermeye razı olmuşlardı. Adamı ödülüyle baş başa bırakarak hep birlikte başka kurbanlar aramaya gittiler. Talihsiz kadının durumu Hippolitus'ta merhamet ile kızgınlık karışımı bir duygu uyandırıyordu ve bu duygu bir süre aklını meşgul etti. Kadını, içine düştüğü acınası durumdan kurtarmanın yollarını düşünmeye koyuldu ve bu düşüncelerle kendi durumunu neredeyse unuttu. İçeriden kadının inlemeleri gelmeye

başlamıştı. Hippolitus yüreği burkularak seslere kulak kabartırken, odanın diğer kapısı hızla açıldı ve kadının tahsis edildiği sefil adam içeri girdi. Kadının çığlıkları giderek arttı; ama zorba bana mısın demiyordu. Merhamet dışında hiçbir duyguya kulak veremeyen Kont, silahsız olduğu halde odaya daldı. Ancak zorbanın kollarında çırpınan kadının kendi Julia'sı olduğunu görünce, heykel gibi kaskatı kesildi. Karşısında Hippolitus'u gören Julia ani bir fırlayışla adamın elinden kurtuldu ve Hippolitus'a koşarak kendini baygın halde onun kollarına bıraktı.

Gözlerinde şaşkınlık ve öfke kıvılcımları çakan zorba, kudurmuş bir çaresizlik içinde Kont'a döndü. Julia'yı bırakan Kont, ölen zorbanın kılıcını kaptığı gibi kendini savunmaya başladı. Amansız bir dövüş yapıldı; ama sonunda Hippolitus düşmanını cansız halde ayaklarının dibine serdi. Sonra ok gibi fırlayıp Julia'nın yanına gitti. Julia nispeten toparlanmıştı; ama bir süre yalnızca gözyaşlarıyla kendini ifade edebildi. Kalbine birbiri ardına hükmeden duygular ve Hippolitus'un yarattığı sevinç ile dehşet karışımı tuhaf his, ancak yaşayanların anlayacağı türden tecrübelerdi. Hippolitus onu yerden kaldırarak sakinleştirmeye çalıştı. O anda Julia çılgınca Ferdinand'ın adını haykırdı. Kont bu ismi duyduğu anda irkildi ve aklına hemen, karanlıkta yüzünü seçemediği, yerde can veren şövalye geldi. Kalbi gizli bir acıyla titrese de, korkunç düşüncelerini Julia'dan saklamaya çalıştı. Julia ona, tekne kazasının akabinde büyük bir misafirperverlik gördükleri villadan ayrılmalarının ardından, Ferdinand'la birlikte haydutlara esir düştüklerini anlattı. Yeniden italya'ya gitmek üzere bir limana doğru yola çıktıklarında, başlarına bu talihsizlik gelmişti. Julia, Ferdinand'ın hemen yanından götürüldüğünü ve kendisinin de birkaç saattir bu odada tutulduğunu sözlerine ekledi.

Kont, Ferdinand için duyduğu müthiş endişeyi güç-

lükle gizledi ve nafile bir çabayla Julia'yı yatıştırmaya çalıştı. Ancak kaybedecek vakitleri yoktu. Bu binadan çıkmanın bir yolunu bulmaları gerekiyordu ve o fırsat yakalanamadan haydutların geri dönme olasılığı mevcuttu. Çeteden birkaç kişinin burada nöbet tutuyor olması da muhtemeldi, ki bu da ayrı bir endişe konusuydu.

Hippolitus biraz düşündükten sonra, içeri girdiği geçitten geçerek dışarı çıkmanın daha mantıklı olacağına karar verdi. Gidip bir lamba aldı ve Julia'yı kapıya götürdü. Geçide girip kapıyı kilitledikten sonra, Hippolitus'un indiği merdiveni aramaya başladılar. Ancak geçitte dolaşarak geçen uzun bir sürenin ardından, Hippolitus yanlış yöne saptığına kanaat getirdi. Çok geçmeden başka bir merdiven buldular ve aşağı indiklerinde, insanın dik yürümesine izin vermeyecek kadar dar ve alçak bir dehlize girdiler. Dehlizin sonunda bir kapıyla karşılaştılar. Kapıyı inceleyince, tamamen demirden yapıldığım gördüler. Hippolitus önce ne yapacağını şaşırdı; ama biraz zorlayınca kapının açıldığını gördü. Kapının açılmasıyla birlikte, içeri hapsolmuş hava dışarı aktı ve lambayı söndürecek gibi oldu. Karanlık bir boşluğa girmişlerdi şimdi. Bir itişle açılan kapı hemen ardından üzerlerine kapanmıştı. Etrafa bakınınca, bir mahzende olduklarını anladılar. Haydutların eline düşerek öldürülen bahtsız insanların atıldığı depoda olduklarını anladıkları zaman kapıldıkları dehşet ise tarif edilir gibi değildi.

Kont fenalaşan Julia'yı güçlükle ayakta tuttu. Hemen mahzenin kapısına giderek kapıyı açmaya çalıştı; ama kilit ancak dışarıdan açılacak şekilde yapılmıştı. Uğraşları hiçbir sonuç vermedi. Artık başka bir kapı aramak zorundaydılar. Ancak o konuda da başarıya ulaşamadılar. Akla hayale gelebilecek en zor duruma düşmüş, cinayete kurban gidenlerin cesetleriyle dolu bir mahzene kısılmışlardı. Burada ya açlıktan ölecek ya da katledile-

çeklerdi. Sağda solda yığılı topraklar, yeni kazılmış mezarların sınırlarını belli ediyordu. Muhtemelen telaş ya da ihmalden gömülmeden bırakılmış cesetlerse, insanın aklını dumura uğratan bir görüntü teşkil ediyorlardı. Hippolitus'un üzüntüsü, dehşete düşen Julia'yı gördükçe daha da artıyordu. Kızı mahzenin kuytu bir köşesine götürdü ve oradaki sıraya oturttu.

Bu şekilde fazla kalmamışlardı ki, giderek yaklaşan ama geçtikleri dehlizden geliyormuş izlenimi uyandırmayan sesler duydular.

Sesler iyice yükseldi ve konuşmalar duymaya başladılar. Hippolitus katillerin döndüğünü, izleri takip ettiklerini ve bilmediği bir yönden mahzene doğru geldiklerini düşünüyordu. Kendisini olabilecek en kötü şeye hazırladı ve kılıcını çekerek Julia'yı kanının son damlasına kadar savunmaya karar verdi. Ancak nal seslerini duydukları anda bütün korkuları dağıldı. Anlaşıldığı kadarıyla, sesler mahzene çok yakın olan, yukarıdaki avludan geliyordu. Hippolitus yağmalanmak üzere olan insanların inleme ve yakarışlarının yanı sıra, haydutların seslerini net bir şekilde duyuyordu. Sesler öyle yakından geliyordu ki, Hippolitus büyük bir hayrete düştü. Az sonra duvarın tepesinde ızgaralı küçük bir pencere keşfetti. Pencere büyük ihtimalle, soyguncuların toplandığı yere bakıyordu. Lambanın kendilerini ele verebileceğini düşününce, hiç istemese de onu söndürmek zorunda kaldı. Sonra da olup bitenleri görebilmek için pencereye tırmandı. Karşısında, meşalelerle kısmen aydınlatılmış bir avlu harabesi vardı. Bir grup haydut, elleri ayakları bağlanmış, merhamet dilenen iki atlının etrafını kuşatmıştı.

Küfürlü bir konuşmayla altın değerinde bir gece geçirdiklerini ilan eden haydutlardan biri, yoldaşlarına dağılmalarını teklif etti. Kendisinin de gidip Paulo ile leydiyi bulacağını söyledi.

193

Son sözlerin mahzendeki tutsaklar üzerinde yarattığı etki tarifle değil, ancak hayal etmekle anlaşılabilir. Cinayete kurban gidenlerin kapatıldığı ve hiçbir çıkış yolu olmayan, zifiri karanlık bir mahzende, etraflarını kuşatan sefil varlıkların kaderini paylaşmayı bekliyorlardı. Üzüntü ve dehşete daha fazla dayanamayan Julia, sonunda yere yığıldı. Tırmandığı pencereden inen Hippolitus ise onun hali için endişelenmekten kendi durumunu unuttu.

Kısa bir süre sonra dışarıda kızılca kıyamet koptu. Az önce avludan ayrılan haydut, leydinin kaçtığı, Paulo' nunsa öldürüldüğü haberiyle geri dönmüştü. Soyguncular kaçağın peşine düşmek ve katilin kim olduğunu keşfetmek üzere ganimetin yanından ayrıldılar. Dört bir yandan korkunç bağırış çağırışlar yükselmeye başladı.

Karmaşa uzunca bir süre devam etti ve tutsaklar bu süreyi dehşet dolu bir bekleyiş içinde geçirdiler. Ardından gürültülerin mahzene yaklaştığını ve birkaç kişinin seslendiğini duydular. Ayak sesleri giderek hızlandı. Hippolitus tekrar kılıcını çekti ve kapı girişine dikildi. Şiddetle itilen kapı gümbürtüyle açıldı ve bir grup adam mahzene doldu.

Hippolitus ilk geleni öldüreceğini söyleyerek olduğu yerde dimdik durdu. Onu duyan adamlar önce duraksadılar; ama sonra yaklaşarak kral adına teslim olmasını emrettiler. Hippolitus az önce endişeden dolayı fark edemediği şeyi bir anda kavradı; karşısında duran adamlar haydut değil, adalet görevlileriydi. Alçaklıklara sahne olan bu mekânın yerini, haydutların eline düşüp sonradan kaçan Sicilyalı bir soylunun oğlundan öğrenmişlerdi.

Görevliler yanlarında bir muhafızla içeri girmişlerdi ve bu berbat kovuklarda kılı kırk yaran bir arama yapmaya hazırdılar.

Hippolitus Ferdinand'ı sorunca, hep birlikte onu aramak üzere mahzenden çıktılar. Mahzenin açıldığı av-

194

lu şimdi, bir grup muhafız tarafından ele geçirilmiş haydutlarla doluydu. Kont, soyguncuları, tarifini verdiği dostunu saklamakla suçladı ve dostunun derhal salıverilmesini istedi.

Haydutlar hep bir ağızdan suçlamaları reddettiler ve tarif edilen kişi hakkında hiçbir şey bilmedikleri konusunda direttiler. Bu inkâr Hippolitus'un korkunç tahminini doğruluyordu; ölümüne şahit olduğu şövalye, Ferdinand'dan başkası değildi. Şimdi öfkeden küplere binmişti. Görevlilerden aramayı başlatmalarını istedi. Haydutların başına bir muhafız bırakan görevliler, Hippolitus'un peşinden korkunç sahnenin yaşandığı yere doğru gittiler.

Vardıkları yer karanlık ve boştu; ama yerde kan lekeleri vardı. Hippolitus'un kaygılarından habersiz olan Julia, gördüğü manzara karşısında neredeyse bayılıyordu. Odadan çıkarak bir süre harabelerin arasında dolandılar; ama dikkat çekici herhangi bir şeye rastlamadılar. Ancak Hippolitus'un binaya girerken geçtiği kemerli yolda ilerlerken, ayak seslerinin toklaştığını hissettiler. Besbelli yerin altında bir boşluk vardı. Dikkatle inceleyince, meşalenin ışığıyla yerde bir kapak olduğunu fark ettiler. Biraz zorlandıktan sonra kapağı kaldırdılar ve aşağıda dar bir merdiven olduğunu keşfettiler. Merdivenden inerek alçak tavanlı, dolambaçlı bir geçide girdiler. Henüz birkaç adım ilerlemişlerdi ki, yukarıdan nal sesleri ile ani bir gürültü duydular.

Haydutların muhafızı alt ettiğinden korkan görevliler, hemen merdivene açılan kapağa geri döndüler. Tam kapağı kaldırdıkları sırada, kulaklarına kılıç sesleri ve anlaşılmaz gürültüler geldi. İleri doğru baktıklarında, yeni gelen bir grup haydutun, kemerli yolun ötesindeki bir iç avluda yoldaşlarını kurtarmaya çalıştığını, muhafızla şiddetli bir dövüşe girdiğini gördüler.

Bunu gören görevlilerden birkaçı arkadaşlarına yardım etmek üzere fırladı. Korkaklığa yenik düşen diğerleri ise, kapağı gümbürtüyle bıraktıkları gibi koşarak merdivenden aşağı inmeye başladılar. Olup biteni görevlilerden öğrenen Hippolitus, bir çıkış ya da saklanma noktası bulabilmek amacıyla Julia'yı geçitte sürüklemeye başladı. Ancak aradıklarının hiçbirini bulamadı ve henüz az bir yol aldıkları sırada kapağın açıldığını, içeri birilerinin girdiğini duydular. Çaresizlik duygusu Julia'ya kuvvet verdi ve hızla kaçmasını sağladı. Ancak karşılarına geçidi tıkayan bir kapı çıkmıştı ve uzaktan gelen sesler duvarlarda yankılanarak ilerliyordu.

Kapı sağlam demir sürgülerle kapatılmıştı. Hippolitus ne yaptıysa sürgüleri oynatamadı. Sesler giderek yaklaşıyordu. Nihayet sürgüler büyük uğraşların ardından kıpırdadı ve kapı açıldı. Bir anda üzerlerine ışık aktı. Işık, içine adım attıkları mağaranın girişinden geliyordu. Mağaradan çıktıklarında kendilerini ormanda buldular ve çok geçmeden ormanın sınırına ulaştılar. Burada biraz durmayı göze aldıklarında, artık takip edilmediklerini gördüler.

On dördüncü bölüm

Julia'nın dinlenmesinden sonra, hep birlikte girdikleri patikayı takip ettiler ve çok geçmeden bir köye vardılar. Burada emniyete kavuşarak açlık ve susuzluklarını giderdiler.

Ne var ki, aklı Ferdinand'a dair korkunç endişelerle meşgul olan Julia, etrafında olup bitenlere karşı ilgisizdi. Normalde ruhunu kolayca kederden neşeye taşıyan Hippolitus'un varlığı bile sıkıntısını yatıştırmaya yetmiyordu. Kardeşine olan sağlam ve asil bağlılığı kalbinin derinliklerine dek uzanıyordu ve onu düşünmek, ıstırabını artırmaktan başka bir işe yaramıyordu. Ancak haydutlar Ferdinand'ı saklamadıkları konusunda diretmişlerdi ve Hippolitus'un korkularının üzerine daha

OZ BÜYÜCÜSÜ

da karanlık bir gölge düşüren bu durum, Julia'nın zihninde bir ümit kıvılcımı yaratıyordu.

Sonunda daha ivedi bir konu, Julia'nın aklını derdinden uzaklaştırdı. Nasıl bir yol izleneceğine karar verilmesi gerekiyordu, çünkü Julia şu an bilinmez bir noktadaydı ve saklanabileceği hiçbir yer yoktu. Sevgilisinin etrafını kuşatan tehlikeleri ve onu sonsuza dek yitirme ihtimalini düşündükçe korkuyla irkilen Kont, şu acı dolu anda sessiz kalmasını gerektiren hassas durumu giderecek bir çözüm üretmeye çalışıyordu. Sonunda Julia'ya,

197

hemen kendisiyle evlenmeye razı olarak ayrılık ihtimalini tamamen ortadan kaldırması için yalvarmaya başladı. Yakındaki bir manastırdan bir rahip getirilmesi, çok zamandır kalplerini birleştiren bağın resmileştirilmesi ve ne zamandır ümitlerini tehdit eden kaderin tamamen önlenmesi için ısrar etti.

Daha önce kabul ettiği teklife çok benzese ve onu korktuğu kaderden kati bir şekilde kurtaracak olsa da, Julia bu teklife keder ve üzüntüden dolayı sırt çevirdi. Hippolitus'u, onun tarafından kurtarılmış olmanın yarattığı minnettarlıkla daha da artan sağlam ve içten bir aşkla seviyordu; ama kederin içine sevinç karıştırmayı, kendisi için onca çile çeken kardeşinin anısına saygısızlık olarak görüyordu. Kederinin kaynağı ise kardeşinin akıbetinin belirsizliğiydi. Julia reddini son derece hassas bir kibarlıkla yumuşatınca, Hippolitus'un içinde yükselen kıskançlık dolu şüphe bir anda dağıldı ve sevgilisine duyduğu hayranlık daha da arttı.

Julia bir süreliğine gözlerden ırak bir manastıra çekilmeyi, şu an içini kaygı ve üzüntüyle dolduran olay açıklığa kavuşana dek orada beklemeyi arzuluyordu.

Hippolitus duygularıyla mücadele etti ve sonunda mutluluğunun, hatta neredeyse varlığının bağlı olduğu bir konuda baskı yapmaktan kaçındı. Köye giderek civarda bir manastır olup olmadığını soruşturduğunda, kırk millik bir mesafe içinde herhangi bir manastır olmadığını öğrendi. Ancak kırk mil ötede, Palini Kasabası yakınında iki tane vardı. Hippolitus yol için at buldu ve yedek kuvvet getirmek üzere Palermo'ya giden görevlilerden ayrılarak Julia'yla birlikte Palini'ye doğru yola düştü.

Julia sessiz ve düşünceliydi. Hippolitus da yavaş yavaş aynı ruh haline büründü ve dağların eteklerinde ilerledikleri saatler boyunca sık sık etrafı bakışlarıyla taradı. Görülme korkusuyla yol üstündeki hanlara girmekten

198

çekiniyordu. Bu nedenle, kayın ağaçlarının gölgesi altında yemeklerini yemek üzere mola verdiler. Yemekten sonra yolculuklarına devam ettiler; ama Hippolitus bir süre sonra doğru yönde gidip gitmediğinden şüphe etmeye başladı. Fakat bu noktada kesin bir bilgiye ulaşma imkânından yoksun olduğu için, girdiği yolu takip etti. Dik bir tepenin yamacından yukarı tırmandıktan sonra bereketli bir vadiye indiler. Bir çoban flütünün tatlı sesi, tepelerin arasından dolaşıp kulaklarına geliyordu. İkindi güneşi manzaranın üzerine hafif ve hoş bir parıltı yayıyor, tüm nesnelerin hatlarını,

aklı Julia kadar meşgul olmayan birine hoş bir dinginlik aşılayacak, lal rengi bir ışıltıyla yumuşatıyordu.

Akşam vakti iyice yaklaşmıştı. Julia ile Hippolitus gittikleri yoldan şüpheye düşünce ve o gece Palini'ye varamayacaklarını anlayınca, vadinin uzak bir köşesinde gördükleri köye giden yola saptılar.

Yarım mil kadar ilerlemişlerdi ki, arkalarındaki tepelerden bağırışlar duydular. Geri dönüp baktıklarında, alacakaranlığın arasından kendilerine doğru gelen bir grup atlıyı seçtiler. Yanlarına yaklaştıkça atlıların sözleri ayırt edilmeye başladı ve Julia kendisine adıyla seslenildiğini fark etti. Büyük bir şaşkınlık içinde, babasının adamları tarafından keşfedildiğine kanaat getirdi. Hippolitus ile vadi boyunca at koşturmaya başladılar. Bir mağara ağzına vardıklarında, takipçiler neredeyse arayı kapamışlardı. Julia mağaraya saklandı, Hippolitus ise mağara girişinde kılıcını çekerek düşmanlarını beklemeye başladı.

Julia birkaç dakika sonra kılıç sesleri duymaya başladı. Hippolitus için korkudan yüreği titredi. Sevgilisini tehdit eden tehlikeyi bertaraf etmek üzere geri dönüp düşmanına teslim olacağı sırada, bağırışların arasında Dük'ün sesini ayırt etti.

Sesi duyunca ister istemez korkuyla geri çekildi ve

mağaranın derinliklerine doğru kaçtı. Az sonra sesler mağaranın içinden gelmeye, giderek yaklaşmaya başladı. Belli ki Hippolitus yenilmişti ve düşmanları Julia'yı arıyordu. Julia tarifsiz bir acıyla etrafına bakındı ve o an bulunduğu yere vuran meşale ışıltısıyla, yakındaki kayanın içinde alçak ve derin bir oyuk olduğunu fark etti. Takipçilerden gelen meşale ışığı giderek yaklaşırken, Julia tepeden sarkan kayaların dik yürümeye izin vermediği oyuğa dizlerinin üstünde girdi. Biraz ötede oyuğun bir kapıyla son bulduğunu gördü. Kapı dokunur dokunmaz açıldı ve Julia birdenbire kendisini yüksek tavanlı bir kovukta buldu. Kovuk tepedeki kayanın arasındaki bir açıklıktan süzülen titrek ay ışığıyla aydınlanıyordu.

Julia kapıyı kapatıp etrafı dinlemeye başladı. Sesler giderek yükseliyor ve netleşiyordu. Sonunda öyle yaklaştı ki, Julia söylenenleri ayırt etmeye başladı. Dük'ün sesi herkesi bastırıyordu. "Mağaradan çıkmış olması imkânsız," diyordu Dük. "O bulunana dek şuradan şuraya adım atmayacağım. Ben buradan öteyi araştırırken, siz de kayanın sol tarafına bakın."

Bu sözler Julia'ya yetti. Kovukta tam karşısında duran bir kapıdan içeri girdi ve herhangi bir engelle karşılaşmaksızın uzunca bir süre koştuktan sonra, durup soluklandı. Ortalık yatışmıştı. Etrafı kolaçan ettiğinde, ortamın kasvetli loşluğu zihninde bin bir türlü dehşet uyandırdı. Uzayıp giden kovuğu büyük bir hayret içinde inceledi ve bir kez daha haydutların eline düşmüş olmaktan korktu. Bu kovuk onlar için elverişli bir sığınağa benziyordu. Uzunca bir süre kulak kesilip hiçbir ses duymayınca, buraya açılan kapıya geri dönmeyi düşündü. Ancak kovuğun karanlığı ve uzunluğu gayretleri ümitsiz, girişimi başarısız kıldı. Boşlukta

dakikalarca dolanan Julia sonunda çabalamaktan vazgeçti ve kaderine teslim olmaya, dağılan düşüncelerini toparlamaya

200

karar verdi. Önceki muhteşem kaçışını düşünmek ona Tanrı'nın merhametine yönelik bir güven aşıladı. Ancak artık Ferdinand'ı da, Hippolitus'u da belki sonsuza dek yitirmişti. Onların akıbetinin belirsizliği hayal gücünü kamçılıyor, üzüntüsünü derinleştiriyordu.

Sabaha doğru keder tabiata yenik düştü ve Julia uykuya daldı. Kayalıktaki açıklıktan içeri sızan ve kovuğu kısmi olarak aydınlatan güneş ışınlarıyla uyandı. Henüz uyku sersemliğinden kurtulamamıştı. Durumunu düşünmeye başladığı anda ise korkuyla irkildi. Yaşadıklarını yavaş yavaş anımsamaya başladı ve ölümcül olaylarla dolu geçmiş, içini bulandırdı.

Ayağa kalkıp yeniden bir çıkış aramaya koyuldu. Işık az da olsa artık ona yol gösteriyordu. Çok geçmeden bir kapı buldu. Biraz inceleyince, bunun içeri girdiği kapı olmadığını anladı. Sıkı sıkıya kapalıydı bu da. Ancak Julia sürgüleri ve kilidi bulmakta gecikmedi ve sonunda kapıyı açmayı başardı. Karşısına çıkan karanlık geçide adımını attı.

Bir süre duvarlara tutunarak ilerledikten sonra, önünün kapalı olduğunu keşfetti. Başka bir kapının yolunu engellediğini anlayınca, sürgüleri aramaya koyuldu. Sürgüleri buldu ve çaresizliğin verdiği kuvvetle çekip açtı. Kapı açılınca, karşısında, yukarıdaki bir pencereden titrek bir ışık alan küçük bir oda ile, yarı kapalı gözlerle bir sandalyede oturan, solgun, bir deri bir kemik bir kadın buldu. Julia'yı fark eden kadın irkilerek sandalyesinden kalktı ve büyük bir şaşkınlıkla bakmaya başladı. Kederden yıpranmış yüz hatları hâlâ güzelliğinden izler taşıyordu ve Julia'da farkında olmadan derin bir saygı uyandıran mağrur bir havası vardı.

Gözlerini ısrarla ve kaçırmadan Julia'ya diken kadın bir an konuşacak gibi oldu; ama uzunca bir süre merakla baktıktan sonra, "Kızım!" diye haykırarak bayıldı.

201

Julia öyle şaşırmıştı ki, yere yığılan kadına yardım etmek aklına gelmedi. Zihnine binbir türlü tuhaf düşünce akın ederken, ne yapacağını bilmez halde öylece durdu. Yavaş yavaş kendine gelmekte olan yabancının yüz hatlarını dikkatle inceleyince, Emilia'ya olan benzerliği görmeye başladı!

Derin bir iç çeken kadın gözlerini açtı, bakışlarını hayretten dili tutulmuş halde başında duran Julia'ya doğrulttu ve sevecen, içten bir ifadeyle ona bakmaya başladı. Sonunda gözleri yaşlarla doldu. Julia'yı tutup göğsüne bastırdı. Bunu, birkaç dakika süren muhteşem, tarifsiz bir duygu izledi. Leydi biraz kendine geldiğinde, "Tanrı'ya şükür, dualarım kabul oldu," dedi. "Ölmeden önce çocuklarımdan birini kucaklayabildim. Söyle bana, nasıl geldin buralara? Marki sonunda insafa gelip sizleri bir kez daha görmeme izin mi verdi, yoksa ölümü mü kurtardı beni şu sefil esaretten?"

Hakikat şimdi Julia'nın zihninde ışıldamaya başlamıştı; ama öyle cılız bir ışıltıydı ki bu, aydınlatmak yerine şaşkınlığını artırmaya yarıyordu.

"Marki Mazzini hayatta mı?" diye konuşmasını sürdürdü leydi. Bu sözlerin şüphe götürür bir yanı yoktu. Julia kendisini annesinin ayaklarına attı ve sevinç dolu bir enerjiyle onun dizlerine sarılarak sorularına hıçkırıklarla yanıt verdi.

Markiz büyük bir merakla çocukları hakkında sorular sormaya başladı. "Emilia hayatta," dedi Julia, "ama erkek kardeşim..." "Ne oldu, söyle bana," dedi Markiz, kaygıyla. Julia olanları anlattı. Ferdinand'ın akıbetini öğrenen Markiz derin bir iç çektikten sonra, bakışlarını göğe dikerek inanç dolu bir teslimiyet ifadesi takınmaya çalıştı. Ancak içinde mücadele eden annelik duyguları çehresine yansıyor, direnme gücünü neredeyse yok ediyordu.

Julia yaşananları ve mağaraya girişini kısaca anlattı.

Annesinden şu an Mazzini Şatosu'nun güney binalarına ait bir yeraltı meskeninde olduklarını öğrendiğinde ise hayretten donakaldı! Markiz tam kendi hikâyesini anlatmaya başlayacaktı ki, yukarıdan bir kapı kilidinin açıldığı duyuldu ve bunu ayak sesleri izledi.

"Çabuk kaç!" diye haykırdı Markiz, "Saklan saklana-bilirsen, çünkü Marki az sonra burada olacak." Bu sözleri duyan Julia'nın kalbi duracak gibi oldu. Hiç tereddüt etmeden, içeri girdiği kapıya doğru yöneldi. Ancak dışarı çıkmasına fırsat kalmadan hücrenin başka bir kapısı açıldı ve babasının sesi duyuldu. Bu ses Julia'nın içini sarsarcasına titretti. Yakalanma korkusuyla aklı başından öyle gitti ki, kıpırdamadan durup Marki'nin içeri girmesini bekledi. Dehlize girerek saklanacak yer aramaya mecali kalmamıştı.

Sonunda, yemekle birlikte gelen Marki hücreden çıktı ve kapıyı yeniden kilitledi. Ardından Julia da saklandığı yerden çıktı. Markiz bir kez daha kızına sarılarak gözyaşı döktü. Çektiği acıları anlatmaya başladığında, bunca zamandır şatonun güney binaları üzerinde gezinen esrar perdesi de aralanmaya başladı.

"Ah, kızıma babasının kötülüklerini sayıp dökmek mi vardı kaderimde?" dedi Markiz. "Kendi ıstıraplarımı anlatmakla, babasının suçlarını dile getirmiş olacağım! Kısıtlı imkânlarımın elverdiği ölçüde yaptığım tahminler doğruysa, bu korkunç yere adım attığımdan beri yaklaşık on beş yıl geçti. Ancak gel gör ki dertlerim buraya getirilmemle değil, onun öncesinde başlamıştı. Şu kadarını söyleyeyim, tüm talihsizliklerimin kaynağı olan tutkuyu keşfetmem, o ihtirasın en meşum sonuçlarını yaşamamdan çok önceye uzanır.

Evliliğimin üzerinden yedi yıl geçmişti ki, eşsiz güzellikteki genç Leydi Maria de Vellorno'nun cazibesi, Marki'de vahşi olduğu kadar istikrarsız bir tutku uyan-

dırdı. Lordumun bana karşı olan zalim ilgisizliğini ve tutkusunun hızla başkasına yönelişini, derin ve sessiz bir ıstırap içinde izledim. Geçmişteki kendi davranışlarımı da titizlikle gözden geçirdim ve şükürler olsun ki, günahsız eylemlerden başka bir şeyle karşılaşmadım. Mütevazı bir uysallık ve sevecen bir gayretle, ne yazık ki çok zamandır yitirmiş olduğum ilgiyi yeniden kazanmaya çalıştım. Ancak mütevazı uysallığım hakir ve duygusuz bir karakterin emareleri olarak görüldü. En ufak bir karşılık bulamayan sevecen gayretlerimse yalnızca tiksinti yarattı ve dizginlenmesi gereken kibirli davranışları daha da kamçıladı.

Bu değişimin yarattığı gizli keder tüm neşemi tüketti, beni yiyip bitirdi. Sonunda yakalandığım ciddi bir hastalık, hayatımı tehdit etmeye başladı. Ölümün adım adım yaklaşmasını sükûnetle izliyor, hatta huzura geçiş izni olarak görüp kollarım açık bekliyordum. Ne var ki, kaderimde daha başka acılara tanıklık etmek vardı.

Hastalığımın nöbete dönüştüğü bir gün, tam bir uyuşukluk haline girdim ve birkaç saat o halde kaldım. Sonradan kendimi bu iğrenç yerde bulduğumda neler hissettiğimi anlatmam mümkün değil. Bir süre aklımdan şüphe ettim ve dünyadan göçüp buraya geldiğime kanaat getirdim. Ancak yanılgım uzun sürmedi. Marki'yi karşımda bulunca, durumumu gayet iyi kavradım.

Artık onun emriyle bu dehşet kovuğuna gönderildiğimi anlamıştım ve onun emriyle burada kalacaktım. Dualarım, yakarışlarım hiç kâr etmedi. Ne kadar yalvar-sam da, bana nerede olduğumu, buraya niye getirildiğimi söylemiyordu. Yıllar yılı, şatoya olan uzaklığımı ve hapsediliş nedenimi öğrenemedim.

O ölümcül günden yakın zaman öncesine dek, Marki'yi bir daha görmedim. Onun yerine, besbelli senelerce Marki'nin eline bakmış ve besbelli hem ihtiyaçtan hem de duyarsız bir kalpten dolayı kendisine verilen görevi

kabul etmiş biri ilgilendi benimle. Genellikle düzenli aralıklarla haftalık erzak getirirdi ve ziyaret için daima gece vaktini seçerdi.

Beklentimin ya da arzumun aksine, şifa ilminin başaramadığını tabiat başardı ve ben, hayatıma hükmeden zorbayı, hüsranla ve kaygıyla cezalandırırcasına iyileş-tim. Sonradan, buraya gece vakti Marki'nin emri doğrultusunda Vincent tarafından getirildiğimi ve yakındaki bir kilisede adıma gösterişli bir cenaze töreni düzenlendiğini öğrendim."

Vincent ismini duyan Julia irkildi. Adamın ölüm döşeğinde söylediği şüpheli sözler şimdi anlam kazanmıştı. Nice zamandır güney binalarını örten esrar perdesi bir anda kalkıverdi ve Julia'da korku yaratmış olan her olay, Markiz'in sözleriyle birlikte açıklık kazandı. Binanın bu bölümünün uzun süredir boş tutulması, kepeklerin arasından sızan ışık, kuleden çıkan esrarengiz kişi, gece yarısı duyduğu sesler... Tüm bunlar besbelli Markiz'in hapsedilmesiyle bağlantılı olaylardı. Sesler muhtemelen, Markiz'in yanında giden Vincent ya da Marki'den kaynaklanmıştı.

Julia annesinin bunca zamandır çektiği acıları ve kendisi o acılardan, hatta annesinin varlığından habersizken onun bunca zamandır ne kadar yakında yaşadığını düşününce, şaşkınlık ve merhamet duyguları içinde boğuldu.

"Günlerim," diye konuşmasını sürdürdü Markiz, "korkunç bir tekdüzelik içinde geçiyordu. İnsanın başına aniden gelen felaketlerden de korkunç bir durumdu bu. Gençliğimde özümsediğim dinî inancımın sapasağlam ilkeleri, başıma musallat olan felaketin sakin ama kuvvetli baskısına direnmemi sağlamış olmasa, hiç şüphesiz aklımı yitirirdim.

Vincent'ın duyarsız kalbi, sonunda talihsizliklerime

karşı yumuşamaya başladı. Kapatıldığımdan beri mahrum bırakıldığım birkaç malzemeyi bana getiren Vincent, ailemle ilgili sorularımın bazılarını da yanıtlamaya başladı. Ancak bana dostluk etmeye niyetlense de, mevcut durumdan kurtulmamı sağlaması beklenemezdi, çünkü böyle bir yardımın cezasını hayatıyla öderdi.

Şatoya yakın olduğumu öğrenmiştim artık. Ayrıca, Marki'nin Maria de Vellorno'yla evlenerek Napoli'de yaşadığını ama kızlarımın Mazzini'de bırakıldıklarını da öğrenmiştim. Bu son bilgi yüreğimde sımsıcak annelik duyguları uyandırınca, dizlerimin üstüne çökerek sizleri görebilmek için yalvardım. Öyle gönülden yalvarmıştım ve hücreme sessizce döneceğime öyle içten yemin etmiştim ki, merhamet ihtiyata ağır bastı ve Vincent isteğime boyun eğdi.

Ertesi gün hücreme gelip çocuklarımın ormana gittiğini ve önlerinden geçecekleri bir pencereden onları görebileceğimi haber verdi. Bu sözleri duyunca aklım başımdan gitti ve dört gözle gitmeyi beklediğim yere kendimi atmakta zorlandım. Vincent gözlerimi bağlayarak beni tahminimce uzun ve karmaşık dehlizlerden geçirdi ve güney binasındaki bir hole getirdi. Oradan üst kattaki bir odaya çıktık. Bir anda gözlerime dolan gün ışığı beni neredeyse kör ediyordu. Vincent ormana bakan bir pencerenin yanına yerleştirdi beni. Ah, gelişinizi nasıl ıstırap dolu bir sabırsızlıkla bekledim, anlatamam!

Sonunda ortaya çıktınız. Sizi gördüm, çocuklarımı gördüm; ama onları ne bağrıma basmama izin vardı ne de duymama! Sen ablanın koluna girmiştin ve ikinizin de çehresinden, gençliğin neşeli ve mutlu masumiyeti okunuyordu. Ah, ah! O sırada sizleri gözleyen annenizin kara bahtından haberiniz yoktu. Cılız sesimi duyamayacak kadar uzağımda olsanız da, pencereyi açıp size görünmemek için kendimi çok zor tutuyordum. Ancak

verdiğim sözü ve Vincent'ın hayatının buna bağlı olduğunu düşününce, kendime engel oldum. Bir süre, mizacımın kaldıramayacağı kadar ağır duygularla mücadele ettim, sonra bayıldım.

Kendime geldiğimde çılgınca çocuklarımın isimlerini haykırdım ve kendimi pencereye attım; ama sizler çoktan gitmiştiniz! Vincent ne kadar yalvardıysa da, sizi

dört gözle beklediğim pencereden çekilmek bilmedim. Ama bir daha geri gelmediniz! Sonunda, hatırladıkça bugün bile içimi titreten bir üzüntü içinde hücreme döndüm.

Onca hevesle beklediğim ve büyük bir güçlükle elde edebildiğim bu özel görüşme benim için yepyeni bir keder kaynağı olmuş, ruhumu yatıştıracağına, beni daha da huzursuz, çılgın bir ümitsizliğe sürüklemişti. Durmaksızın çocuklarımın ismini sayıklıyor ve durmaksızın onları yeniden görmek için yalvarıyordum... Ancak Vincent, bana verdiği ilk ödünden, ikinci birini vermeyecek kadar pişman olmuştu.

İşte bu sıralarda yaşanan bir olay, felaketimden hızla kurtulabilmem için bir fırsat doğurdu. Aradan bir hafta geçtiği halde Vincent ortalarda görünmemişti. Benimse kısıtlı erzakım tükenmiş, iki günüm aç geçmişti. Sonunda, hücreme açılan kapıların yeniden gıcırdadığını duydum. Tanımadığım ayak sesleri giderek yaklaştı ve birkaç dakika sonra içeri Marki girdi! Onu gördüğüm anda kanım dondu ve gözlerimi, bir daha hiç açmamayı umarak, yumdum. Marki bana sesleniyordu. Çehresinde karanlık ve mutsuz bir ifade vardı ve gördüğüm kadarıyla titriyordu. Bana Vincent'ın öldüğünü ve bu işi bundan sonra kendisinin yapacağını söyledi. Ona sitem etmekten kaçındım, çünkü sitem ancak yeni sıkıntılara yol açacaktı. Yalvarma-dım da, çünkü yalvarmak vicdanını sızlatacak, kinini körükleyecekti. İkinci evliliğini bildiğimi de sakladım.

Marki genellikle kolayca gizlenebileceği gece vakitlerinde geliyordu; ama ziyaretleri düzenli değildi. Ancak son zamanlarda, bilemediğim bir sebepten ötürü gece gelmeyi bıraktı, artık sadece gündüzleri geliyor.

Bir defasında, geceyle birlikte hücremin karanlığı iyice artıp sessizlik daha da korkunçlaşınca, o kutsal vaktin dehşetine kapıldım ve sıkıntımı bir feryatla dile getirdim. Ah, uzaklardan gelen bir sesin haykırışıma karşılık verdiğini duyduğumda neler hissettiğimi asla unutamam! Tuhaf bir umutla karışık müthiş bir şaşkınlık yaşadım ve çağrıya karşılık vermeye hazırlandım; ama o anda aklıma gelen bir düşünce tüm sevincimi kursağımda bıraktı. Marki'nin, kapatıldığım yeri herhangi bir zaman ve herhangi bir şekilde açık etmem halinde benden amansız bir öç alacağını söylediğini hatırladım. Her ne kadar hayat artık bana bir angarya gibi görünse de, cinayete kurban gitmeyi göze alamıyordum. Ayrıca, durumumu öğrenen olsa da kurtarılamayacağımı biliyordum, çünkü zorla çıkarılmamı sağlayacak herhangi bir bağlantım yoktu. Üstelik, bildiğin üzere, Marki'nin kendi toprakları dahilinde sadece hapsetme değil, öldürme yetkisi de var. İşte bu nedenle, seslenişe cevap vermedim; ama serzenişimi tam olarak da bastıramadım. Aklım uzun süre bu tuhaf olaya takıldı ve hâlâ da ne olduğunu anlayabilmiş değilim."

Julia, Ferdinand'ın da şato zindanına kapatıldığını düşününce, onun hücresi ile Markiz'inkinin birbirinden çok uzak olmayabileceği fikrine kapıldı. Annesinin duyduğu sesin Ferdinand'a ait olması ihtimal dahilindeydi. Julia yanılmıyordu, hem güney binasının mermerli holünde hem de zindanda iniltileriyle Ferdinand'ı dehşete düşüren kişi, gerçekten de Markiz'di.

Julia düşüncesini anlattığında, Markiz oğlunun sesini duyduğuna inandı ve öyle duygulandı ki, bir süre kendine gelemedi.

208

"Marki'nin bana iki haftalık erzak getirmesinin ve getirdikleri bitene kadar kendisini göremeyeceğimi söylemesinin üzerinden kısa bir süre geçti," diye konuşmasına devam etti. "Senin anlattıklarına bakılırsa, bugüne kadarki yokluğu St. Augustin Manastırı'na gidişiyle açıklanabilir. Ah, pek sevgili ve kıymetli dostum Madam Menon'a duyduğum minneti nasıl anlatabilirim acaba? Keşke memnuniyetimi göstermeme izin verilse!"

Julia annesinin anlattıklarını şaşkınlık ve sessizlik içinde dinledi ve ona kederin ihtiyaç duyduğu tüm anlayışı gösterdi. "Sarsılmaz bir inançla bağlandığın ve çektirdiği ıstıraplara asil bir metanetle göğüs gerdiğin o takdiri ilahî, hiç şüphesiz beni bir talihsizlikler labirentinden geçirerek buraya seni kurtarmaya gönderdi! Ah, gel hadi, hemen kaçalım bu korkunç yerden, gel, benim girdiğim mağaradan dışarı çıkmaya çalışalım."

Julia susarak annesinden yanıt bekledi. "Nereye kaçabilirim ki?" dedi Markiz, derin bir iç çekerek. Çaresizlik vurgusuyla söylenen bu sözler karşısında gözyaşlarına boğulan Julia, bir süre hiçbir şey söyleyemedi.

"Marki," dedi sonunda, "seni nerede arayacağını bilemez, kendi toprakları dışında yakalasa bile, üzerinde hak iddia etmekten çekinir. Geçici bir süre bir manastıra sığınabilirsin. Hem zaten ne olursa olsun, bundan sonra yaşayacağın hiçbir şey, şimdiye kadar yaşadıklarından kötü olamaz."

Markiz bu sözlerin gerçekliğine itiraz edemese de, uzun süredir keder ve yalnızlığın etkisi altında olduğundan, harekete geçmekte zorlanıyordu. Bakışlarında, duygularını birebir yansıtan selim bir çaresizlik vardı. Julia içine girdiği mağaranın, dağların altından dolaştığını artık anlamıştı. Dağların karşısında ise Mazzini Şatosu yer alıyordu. İşte bu yüksek tepeler, mağaradan çıkışı ve şatodakilerden kaçışı tamamen gizleyen bir perde görevini

209

görecekti. Julia düşüncelerini annesine anlattı ve öyle ısrarcı konuştu ki, sonunda çaresizliğin rehaveti ümide yenildi ve Markiz kızının planına uymaya karar verdi.

"Ah, izin ver, seni ışığa ve hayata götüreyim!" diye coşkuyla haykırdı Julia. "Tanrı bana annemin kurtarıcısı olmaktan daha büyük bir lütuf bahşedemezdi." Anne kız diz çöktüler ve Markiz, hakiki inancın verdiği dokunaklı belagatle, onca bahtsızlığa göğüs germesini sağlayan güvenle, kendisini Tanrı'nın himayesine adadı ve girişimlerinde onlara yardımcı olması için yalvardı.

Anne kız ayağa kalktılar ve planın ayrıntılarını konuşmaya başladılar. Ancak Julia'nın aklına, haydutlar tarafından soyulduğundan beri hiç parası olmadığı geldi! Bu düşüncenin yarattığı ani şokla tüm şevkini yitirecek gibi oldu. Şimdiye dek paranın değerini hiç anlamamıştı. Yine de duygularına hâkim oldu ve dışarıda

Oz Büyücüsü

karşılaşabilecekleri her türlü kötülüğü bu korkunç mahkûmiyetin kaçınılmaz sefaletine tercih ederek para konusunu Markiz'den gizlemeye karar verdi.

Marki'nin getirdiği erzakı yanlarına alan anne kız hücreden çıkarak karanlık geçide girdiler. Temkinli adımlarla geçidi boydan boya geçtiler. Kapıya önce Julia vardı; ama kilitli olduğunu anladığında hissettiklerini tarif etmek imkânsızdı! Kilidi açma yönündeki tüm çabaları sonuçsuz kaldı. O geçtikten sonra kapanan kapı, yaylı kilitle tutturulmuştu ve bu taraftan ancak anahtarla açılabilirdi. Durumu kavrayan Markiz, kendisini adeta insanlığın üzerine yücelten uysal bir teslimiyetle bir kez daha Yaradan'a sığındı ve hücresine geri döndü. Julia hücrede hiç sakınmadan ve tereddüt etmeden kendisini kederin kollarına bıraktı. Markiz de ona sarılarak ağladı. "Kendim için üzülmüyorum," dedi, "ağırlığı altında daha fazla ezilemeyecek kadar uzun süredir alışkınım talihsizliklere. Bu hüsran aslında çok da büyük değil, çünkü fe-

laketten kesin bir kaçışım yoktu, kaçışım olsa bile sadece birkaç yıllık bir cefadan kurtulmuş olacaktım. Kalbim senin için kan ağlıyor Julia; kaderime böylesine ah eden ama babasının buyruğuna girdiği anda Dük Luovo'ya kurban gidecek olan senin için..."

Julia bu sözlere karşılık veremedi; ama kendisine uzatılan eli dudaklarına bastırdı ve bir anda durumunun çaresizliğini kavradı. Hippolitus ve Ferdinand'a dair endişeleri ise yaralarına tuz basıyordu.

"Annenle hapsedilmeyi Dük'le evliliğe tercih edersen," diye konuşmasını sürdürdü Markiz, "az önce çıktığımız geçitte saklanmaya devam edebilir, bana getirilen erzaktan yiyebilirsin."

"Ah, ne olur, Dük'le evlilikten söz etme bana," dedi Julia. "Her tür akıbeti ona yeğlerim. Üstelik Dük'le evlilik gözüme hapsedilmekten iyi gözükse bile, burada kalmakla sadece annemin çok zamandır çektiği acılara mahkûm edileceğimi ve bu mahkûmiyet sonucunda tatlı bir şefkatle onun kederini hafifletebileceğimi düşünerek, mevcut durumuma seve seve boyun eğerim."

"Benim mükemmel kızım!" diye haykırarak Julia'yı bağrına bastı Markiz. "Senin bu iyilik ve şefkatinle, uğruna ağıt yaktığın o acılar neredeyse telafi edildi bile! Ne yazık, senin gibi bir evlattan bunca zaman ayrı kalmış olmam!"

Julia annesinin metanetini örnek almaya çalıştı ve aklından hiç çıkmayan Ferdinand ile Hippolitus için duyduğu endişeleri sakladı. Marki hücreye yemek getirdiğinde ise, kovuğa çıkan dehlize girip saklandı.

On beşinci bölüm

Bu arada, Julia'ya yönelik dur durak bilmez arayışları başarısızlıkla sonuçlanan Marki, giderek başka ihtirasların kölesi olmuş, hayal kırıklığının acısını mutsuz ev halkından çıkarmaya başlamıştı.

Artık Maria de Vellorno diye anılması daha uygun olan Markiz ise, kurnaz imalarıyla, Marki'nin zaten kamçılanmış olan ihtiraslarını daha da azdırıyor, onun Julia ile Madam Menon'a duyduğu hıncı kışkırtıyordu. Marki'nin duygularını da destekleyen bir yaklaşımla, Julia'nın daimi itaatsizliği ve Madam'ın entrikaları sayesinde babalık otoritesinin bir rahip tarafından ayaklar altına alındığını, kutsal onurun zedelediğini ve iktidar ile hırslara yönelik şerefli planların altüst edildiğini ileri sürmüştü. Ayrıca, Abatemn aslında Julia'nın saklandığı yeri bildiğini iddia etmiş, rahibe kolayca boyun eğdiği, yetkisi Abate yi aşan papaya başvurmaktan kaçındığı için Markiye çıkışmıştı.

Bu yaklaşımın ağırlığı altında ezilen ama yine de onu bertaraf etmekten aciz olduğunu hisseden Marki can evinden vuruldu. İşlediği suçlar şimdi ağır bir ceza olarak kendisine geri dönüyordu. Tehdide konu olan sır, yani Markiz'in hapiste tutulması, intikam almasını önlüyor, onu aşağılanmaya ve hüsrana mahkûm ediyordu.

Ancak Maria'nın yaklaşımı zihninin derinlerine işledi, gurur kırıklığını hiddete dönüştürdü ve boyun eğme fikrini yavaş yavaş küçümsemeye başlamasına neden oldu.

Marki nihayet amacını ne şekilde gerçekleştirebileceğini uzun uzun düşünüp tartmaya başladı ve aklına tek bir çare geldi: Markiz'in öldürülmesi.

İşlenen bir suç genellikle yenisini zorunlu kılar. Ahlaksızlık labirentine girdiğimizde kolay kolay geri dönemez, birbirini izleyen dolambaçlı yollardan yıkıma doğru ilerleriz. İlk suçunun yarattığı sonuçları savuştura-bilmek için Marki'nin şimdi ikinci bir suç işlemesi, Markiz'in "mahkûmiyet"ini "cinayet"le gizlemesi gerekiyordu. Markiz'in varlığının yaşayan tek tanığı kendisi olduğundan, o ortadan kaldırıldığında Padre Abate nin ithamları kanıtlanamayacak, böylece kendisi çocuğunu teslim alabilmek için papaya başvurabilecekti.

Marki entrikayı zihninde evirip çevirdi ve düşündükçe tereddütleri azaldı. İlk başta içini ürperten suça, şimdi büyük bir soğukkanlılıkla yaklaşıyordu. Dirençle karşılaşmaya alışkın olmayan ihtiraslarından doğan hiddeti, hırsın zorunluluk diye adlandırdığı kuvvetle elbirliği ederek onu işi yapmaya, karısını öldürme kararını almaya zorluyordu. Amacını gerçekleştirmek için başvurabileceği yöntemler kolay ve boldu. Ancak yüreği henüz Markiz'i ölüm sancıları içinde görmeyi, ellerini kana bulamayı göze alacak kadar katılaşmadığı için, zehirle öldürme yolunu seçti. Zehri yemeğe karıştıracaktı.

Ne var ki, pek yakında öğrendiği bir gerçek Marki'yi en zayıf noktasından vurdu ve çok zamandır mantığını gölgeleyen perdeyi ortadan kaldırdı. Baptista bir gün onu

Maria de Vellorno'nun ihaneti konusunda bilgilendirdi. Marki ilk anda Baptista'yı elinin tersiyle geçiştirip duyduklarına inanmayı reddettiyse de, konuyu uzun uzadıya düşününce kırgınlığının odağı değişti. Sadakati-

213

ne güvensizlik duymak için hiçbir sebep göremediği hizmetçiyi geri çağırdı ve başına gelen bu talihsizlik konusunda onu sorguya çekti.

Hizmetçiden, Maria ile Şövalye Vincini arasında bir süredir bir yakınlık olduğunu ve buluşmanın genellikle sahildeki çardakta, akşam saatlerinde gerçekleştirildiğini öğrendi. Baptista ayrıca, sözlerinin doğrulanmasını istediği takdirde Marki'nin söz konusu saatte çardağa gidebileceğini söylemişti.

Bu bilgi Marki'nin tabiatının en çılgın ihtiraslarını harekete geçirdi. Talihsizliğinin güçlü tesiriyle diğer acılarının tamamı silinip gitti ve Marki ömründe ilk defa ıstırabı tattığını hissetti. Büyük bir aşkla sevdiği, mutluluğa dair tüm ümitlerini bağladığı ve uğruna bu gününü bile tatsızlaştıran, onu daha başka suçlara sürükleyecek olan bir suç işlediği karısından şüphe etmek -aşkına nankörlük edildiğini, şerefinin lekelendiğini öğrenmek-hayalinde bile canlandıramayacağı kadar keskin bir acı veriyordu ona. Binbir türlü duygu ve birbirine zıt kararlar arasında gidip geliyordu. Bir an suçunun cezasını Maria'ya kanıyla ödetmek istiyor, sonra aşkın yufka yürekliliğiyle yumuşuyordu. İntikam ve şeref duygusu, kendisine ihanet eden yüreğe bir hançer saplamasını, hatta bunu hemen yapmasını söylerken, Markiz'in güzelliği, gönül çelen gülüşü, tatlı sözleri hayalinde beliriyor, kalbine boyun eğdiriyordu. Onu incitme düşüncesiyle ağlamaklı oluyor, olup bitenlere rağmen sadakatsizliğini kabul edemiyordu. Ardından yeniden kararsızlığa düşüyor, fasıladan kuvvet alan eziyet dolu düşünceleri canlanarak onu tekrar çaresizlik nöbetine sürüklüyordu. Nihayet, çardağa giderek şüphelerini sonlandırmaya karar verdi. Ancak korkuları doğrulandığı takdirde ne yapacağını düşününce, yine kararsızlığa sürüklendi. Bu arada Maria' nın davranışlarını sıkı bir gözetim altına alacaktı.

214

Akşam yemeğinde buluştuklarında Maria'yı titizlikle gözlemledi; ama davranışlarında en ufak bir uygunsuzluk görmedi. Karısının sihirli gülüşü ve güzelliği bir kez daha kalbini fethetti ve Marki bu duyguların etkisi altında, şüphe duymakla işlediği hatayı telafi etmek için kendini Maria'nın ayaklarına atıp itirafta bulunmanın eşiğine geldi. Ancak Şövalye Vincini'nin ortalarda görünmesi şüphelerini yeniden tazeledi, kalbi çılgınca çarpmaya başladı ve tüm şüphelerini giderecek olan akşamın gelişini sabırsızlıkla beklemeye koyuldu.

Gece vakti gelip çattı. Marki çardağa giderek yakındaki ağaçların arasına gizlendi. Birkaç dakika sonra ağaçların arasından fısıltılar, patikadan ayak sesleri duydu. Korkunç duygular içinde kılını bile kıpırdatmadan beklerken, çardağa birilerinin girdiğini işitti. Saklandığı yerden çıkıp baktığında, çardaktan cılız bir ışığın sızdığını gördü. Pencereye giderek içeri göz attığında ise, Maria ile Şövalye Vincini'yi gördü. Bir anda galeyana gelen Marki, kılıcını çekerek öne doğru atıldı. Duyduğu sesle irkilen Şövalye ise, Marki'nin geldiğini görünce koşarak çardaktan kaçtı ve ormanın

içinde gözden kayboldu. Marki peşinden gitse de, Şövalye'ye yetişemedi. Bunun üzerine, kılıcını Maria'nın yüreğine saplama niyetiyle çardağa döndü. Ne var ki, Maria yerde cansız yatıyordu. Merhameti bir an için intikam duygusunu frenleyen Marki, ıstırapla Maria'ya baktı ve kılıcını kınına soktu.

Maria az sonra kendine geldi; ama karşısında Marki' yi görünce çığlık atarak yeniden fenalaştı. Marki utancını gizlemek için, karısı aniden hastalanmış gibi davranarak onu telaşla şatoya taşıdı. Maria hemen odasına çıkarıldı.

Marki artık ihanetten şüphe etmiyordu; ama Maria' nın davranışlarıyla suiistimal ettiği tutku, sadakatsizliğiyle bile dizginlenemiyordu. Marki hâlâ tuhaf bir aşkla yanıp tutuşuyor, hatta bilinmezliğin verdiği ümidi yitir-

diği için hayıflanıyordu. Maria'ya olan sevgisi, onu kaybettiğini hissedince daha da artmıştı sanki. İçinde nefret uyandırması gereken bir durum, yaradılışındaki tuhaf bir sapkınlık sonucu tutkusunu körüklemiş, ona Manasız var olamayacağını düşündürtmeye başlamıştı.

Dolayısıyla Marki, kızgınlığından doğan ilk öfke yatışınca karısını azarlayıp cezalandırmaya ama sonra affetmeye karar verdi.

Bu kararla Maria'nın dairesine gitti ve haklı bir kızgınlıkla karısını yalanlarından dolayı payladı.

Yakalanmış olmaktan dolayı pişmanlık yerine kırgınlık duyan ve utancı yerine gururu kabaran Maria de Vellorno ise, Markiyi sabırla dinledikten sonra suçlamalara hiddetle karşılık verdi.

Büyük bir cüretkârlıkla masum olduğunu ileri süren Maria, kendi gözüne kulağına güvenen Marki kadar elinde kesin kanıtlar olmayan birini kandırabilecek bir hikâye uyduruverdi. Ardından son derece ölçüsüz bir küstahlık sergiledi; ama Marki'nin kandırılamayacağını, hiddetinin amacına ulaşamadığını anlayınca, gözyaşlarına ve yakarışlara başvurdu. Ne var ki, başarılı olamayacak kadar aleni bir kurnazlıktı bu ve Marki kırgınlıktan doğan bir ıstırapla odadan ayrıldı.

Eski düşünceleri yeniden zihnine hücum eden Marki, bir kez daha aşk ile intikam arasında kaldı. Hiddetini yönlendirebileceği bir odaktan yoksun da değildi. Baptista'ya Şövalye Vincini'nin yerini bulmasını emretti. Lekelenen onurunun intikamını ondan alacaktı. Utancından dolayı, arama işinde başkasını görevlendirmedi.

Tüm bu olanlar, daha önceden Marki'nin aklını meşgul eden ölümcül entrikanın hayata geçirilmesini bir süreliğine geciktirdi, fakat engellemedi. Son olayla birlikte ailevi mutluluğu yerle bir olmuştu; ama gururu imdadına yetişerek onu çaresizlikten kurtardı. Marki geleceğe dair

tüm ümitlerini hırslarına bağladı. Serinkanlı düşüncelere daldığı bir an, bugüne dek uğruna pek çok fedakârlıkta bulunduğu zevklerin peşinde koşmaktan ne mutluluk ne de tatmin elde edebildiği sonucuna vardı. Bunun üzerine, şimdiye kadar aklını çelen eğlenceli sefahat planlarından vazgeçerek kendini tamamen hırslarına adamaya karar verdi.Tüm dertlerini bu arayışla ve onun getireceği zevklerle unutmayı ümit ediyordu. Julia ile Dük Luovo'nun evliliği konusuna artık çok daha büyük bir ciddiyetle eğilecekti, çünkü başarıya ulaştığı takdirde devlet işlerine el atabilecekti. Sonucu ne olursa olsun, Julia'yı bulmakta kararlıydı. Daha fazla vakit kaybetmeden papaya başvuracaktı. Ancak bunu emniyetli bir şekilde yapabilmesi için Markiz'in ölmesi şarttı. Dolayısıyla, yeniden şeytani planını düşünme ve uygulama noktasına geri döndü.

Markiz için hazırladığı yemeğin içine zehirli bir ilaç kattı ve gece vakti geldiğinde, yemeği hücreye götürdü. Kapıyı açarken elleri titredi, yemeği verirken ise Markiz'e son bir defa dikkatle baktı. Markiz yemeği mütevazı bir minnettarlıkla kabul edince, Marki bir an için kararından cayar gibi oldu. Ölümün solgunluğunu yansıtan çehresi, ruhunun sırlarını ele veriyordu ve keskin bir dehşetle gözlerini dikmiş, tutsağına bakıyordu. Bu bakışlar karşısında endişeye kapılan Markiz, dizlerinin üstüne çökerek merhamet dilenmeye başladı.

Markiz'in tavrı bir anda Marki'nin aklını başına getirince, sakin görünmeye çalışarak kadını yerden kaldırdı ve kendi istikrarsızlığından çekinerek derhal hücreden çıktı. Ruhu henüz vicdanın oklarını savuşturacak kadar suçlarla katılaşmamıştı ve hayal gücü Markiz'in güçlü etkisine karşılık vermişti. Hapishanenin uzun ve kasvetli geçitlerinden geçerken, tuhaf ve esrarengiz sesler dönemeçlerde dolaşan esintilere mırıltılarla eşlik ediyormuş gibi hissetti ve sık sık dönüp arkasına baktı.

Sonunda odasına geldi. Kapıyı kapadıktan sonra, korku dolu bakışlarla odayı taradı. Gözünün önünde hayalî suretler dolaşmaya başladığında ise, hayatında ilk defa yalnız kalmaktan korktu. Utanmasa, Baptista'yı çağıracaktı. Vaktin getirdiği kasvet ve ortalığa çöken ölüm sessizliği, hayal gücünün yarattığı korkulara rehberlik ediyordu. Yaptığı şeyden pişmanlık duyar gibiydi; ama artık geri dönmek için de çok geçti. Marki korkunç duygular içinde kendisini yatağa fırlattı. Az sonra başı dönmeye başladı ve üzerine ani bir baygınlık geldi. Biraz tereddüt ettikten sonra, hizmetçi zilini çalmak için doğrulmak istedi. Ancak hareket edemiyordu.

Birkaç dakika sonra kendine gelir gibi oldu ve zili çaldı. Fakat birilerinin gelmesine fırsat kalmadan korkunç ağrılar içinde kıvranmaya başladı. Sendeleyerek yatağa gitti ve şuursuz bir halde kendini yatağa bıraktı. Odaya koşan Baptista Marki'yi adeta ölüm sancılarıyla kıvranır halde buldu. Şato bir anda ayaklandı ve ancak hayallerde canlandırılabilecek türden bir kargaşa başladı. Az sonra Emilia odaya geldi; ama babasının halini görüp fenalaşınca, odadan çıkarıldı. Marki çeşitli müdahalelerin ardından kendine geldi ve ağrıları yatışır gibi oldu.

"Ölüyorum ben," dedi kekeleyerek. "Hemen Markiz'i ve oğlumu çağırın."

Anlaşıldığı üzere, haydutların elinden kaçan Ferdi-nand babasının eline düşmüştü. O zamandan beri de şatonun bir dairesine hapsedilmişti. Şimdi emre uymak üzere serbest bırakılacaktı. Marki'nin artık beti benzi atmıştı ve yatağa yaklaşan Ferdinand, babasının yüzünü görünce korkuyla geri sıçradı. Marki hizmetkârlarından odayı terk etmelerini istedi. Onlar çıkmaya hazırlanırlarken, dışarıdan avaz avaz bir ses duyuldu. Az sonra dairenin kapısı ardına kadar açıldı ve Markiz'e haber vermek

üzere gönderilen hizmetçi telaşla içeri girdi. Dehşeti yüzünden okunuyor, ağzından tek kelime çıkmıyordu. Hizmetçi korku dolu gözlerle bakarak az önce geçtiği holü işaret etti. Dehşete kapılan Ferdinand koşarak Markiz'in dairesine gitti ve korkunç bir manzarayla karşılaştı. Maria kan revan içinde kanepede yatıyordu. Ölümüne sebep olduğu anlaşılan hançer de yerde duruyordu. Başucunda duran mektuba bakılırsa, Maria'nın ölümü kendi elinden olmuştu. Mektupta şunlar yazılıydı:

MAZZINI MARKİSİ'NE

Sözleriniz kalbime hançer gibi saplandı. Elimden aldığınız mutluluğu artık hiçbir şey geri getiremez. Çektiğim eziyetten kaçacağım. Siz bu mektubu okurken, ben ölmüş olacağım. Ancak zafer sizin olmayacak; içtiğiniz ilaç size bizzat yaralının elleriyle verildi.

Maria de Mazzini

Marki'nin, merhamet gösterdiği kadının aldığı intikamla zehirlendiği artık anlaşılmıştı. Tüm bu olanlar karşısında Ferdinand'ın duyduğu şaşkınlık ve sıkıntıyı tahmin etmekse zor değildi. Hemen babasının odasına dönen Ferdinand, Maria de Vellorno'nun tüyler ürpertici durumunu gizlemeye karar verdi. Ancak aldığı önlemin pek bir yararı yoktu, çünkü hizmetkârlar yaşadıkları dehşetin şaşkınlığı içinde gerçeği söylemişlerdi. Marki yatağında baygın yatıyordu.

Az sonra, nükseden sancılarla kendine geldi. Çektiği acılar görenlerin yüreğini parçalıyordu. Çeşitli yöntemler denendi; ama zehir artık vücuda nüfuz etmişti. Marki'nin sancıları sonunda dindi. Zehir öfkesini büyük ölçüde yatıştırmış, nispeten uysallaşmasını sağlamıştı. Marki eliyle hizmetkârlara dışarı çıkmalarını işaret etti ve yaşadığı dehşetle aklı neredeyse tamamen başından

gitmiş olan Ferdinand'ı yanına çağırdı. "Ölümün eli artık yakama yapıştı," dedi, "şu son dakikalarımı, çektiğim tüm bedensel acılardan daha korkunç olan bir sırrı açıklığa kavuşturmaya adayacağım. Sırrımı söylemek bana biraz olsun huzur verecektir." Ferdinand tek kelime edemeden, dehşet içinde Marki'nin elini tuttu. "Tanrı'nın gazabı artık üzerimde," diye sözlerini sürdürdü Marki. "Çektiğim ceza, işlediğim bir suçun ivedi sonucudur. Tanrı suçlarımın vasıtası yaptığım o kadını, kendi adaletinin vasıtası yaptı. Uğruna vicdan denen şeyi unuttuğum, ahlaksızlığa kalkıştığım kadını... Uğruna masum karımı hapsettiğim ve sonra da öldürdüğüm kadını..."

Bu sözlerle birlikte tüm sinirleri gerilen Ferdinand, Marki'nin elini bırakarak geri adım attı. "Öyle hiddetle bakma bana," dedi Marki, boğuk bir sesle, "bakışların ruhuma ölümcül darbeler indiriyor. Vicdanımın böyle fazladan bir darbeyi kaldıracak hali yok." "Annem mi?" diye haykırdı Ferdinand. "Benim annem ha! Konuş, anlat bana." "Nefesim tükendi artık," dedi Marki. "Ah! Al şu anahtarları. Güney kulesi... Döşeme kapağı... Belki de hâlâ... Ah!"

Marki aniden sıçradı, sonra yatağa cansız yığıldı. Hizmetkârlar içeri çağrıldılar; ama Marki artık ebediyen dünyadan göç etmişti. Son sözleri Ferdinand'ın zihninde şimşek gibi çaktı; annesi belki de hayattaydı. Ferdinand anahtarları aldı ve birkaç hizmetçiye peşinden gelmesini söyleyerek telaşla güney binalarına gitti. Oradan kuleye geçti ve merdiven sahanlığının altındaki döşeme kapağını kaldırdı. Hep birlikte karanlık bir dehlize indiler ve birkaç karmaşık yerden geçtikten sonra hücrenin kapısına geldiler. Ferdinand korkunç bir beklenti içinde tir tir titreyerek anahtarı kilide soktu ve kapı açıldı. Ancak, içeri girip de orada kimseyi bulamadığında yaşadığı şaşkınlık anlatılır gibi değildi! Sonunda, yanlış yere geldiğine

karar vererek aramayı sürdürmek için dışarı çıktı. Tüm dehlizi araştırdığı halde herhangi bir kapıya rastlamayınca, daha yakından incelemek üzere yeniden hücreye döndü. Az sonra, mağaraya giden kapıyı fark edip oradan geçti; ama içeride ne kimseyi bulabildi ne de çağrısına yanıt veren oldu. Mağaranın kilitli olan kapısına dek vardıktan sonra, üzüntüyle geri döndü ve Marki'nin son sözlerini düşünmeye başladı. Biraz düşününce, son sözleri yanlış anladığı, "Belki de hâlâ..." sözünün Markiz'in hayatına istinaden söylenmediği kanaatine vardı. Cinayet belki de geçmişte işlenmişti. Ferdinand annesinin kalıntılarını aramak üzere hücreyi kazdırmaya karar verdi.

Yaşananların ruhunda yarattığı dehşet biraz yatışınca, Maria de Vellorno'yla ilgili bir soruşturma yaptı.

Öğrendiğine göre, korkunç olaydan bir gün önce Marki birkaç saatini Markiz'in dairesinde geçirmişti. Odadan tartışma sesleri yükselmiş, Marki giderek hiddetlenmiş ve Markiz'i davranışından dolayı azarlayarak resmî bir ayrılıkla tehdit etmişti. Marki yanından ayrıldıktan sonra Markiz'in hıçkırıklarla odada hızlı hızlı yürüdüğü, ara ara durup öfkeli ama anlaşılmaz bir şeyler söylediği duyulmuştu. Sonunda Markiz kendini yere atmış, bir süre hiç kıpırdamamıştı. Hizmetçisi onu bu halde bulunca hemen ayağa kalkmış, çağrılmadan girdiği için hizmetçiyi paylamıştı. Ondan sonra da sessiz ve somurtkan bir şekilde oturmuştu.

Bir süre sonra akşam yemeğine inerek Markiye katılmıştı. Yemekte fazla bir konuşma olmamış, nihayet hizmetçiler gönderilmişlerdi. Yemek ile istirahate çekilme saati arasında ise, Maria de Vellorno'nun Marki'nin şarabına zehir kattığı düşünülüyordu. Zehri nereden bulduğunu ise bilen yoktu.

Markiz erkenden odasına çekilince, onu tedirgin gören hizmetçisi, hasta olup olmadığını sormuştu. Markiz

kısaca olumsuz yanıt vermiş, hizmetçiyi yanından göndermişti. Ancak hizmetçi kapıyı kapayacağı sırada, leydi-si yine ona seslenmişti. Geri dönüp önemsiz bir emir alan hizmetçi, o arada Maria'nın son derece solgun göründüğünü fark etmişti. Ayrıca bakışlarında da ürkütücü bir çılgınlık sezmiş ama soru sormaya çekinmişti. Yine odadan çıkıp holün sonuna geldiğinde, leydi zili bir kez daha çalmıştı. Hizmetçi geri döndüğünde, Maria Mar-ki'nin yatıp yatmadığını, ortalığın sakin olup olmadığını sormuştu. Olumlu yanıt alınca da, "Hem sessiz hem de karanlık bir saat bu! İyi geceler!" diye yanıt vermişti.

Hizmetçi tekrar dışarı çıktıktan sonra durup kapıyı dinlemiş, hiç ses duymayınca da istirahate çekilmişti.

Maria ölümcül eylemini muhtemelen kadını gönderdikten az sonra gerçekleştirmişti, çünkü bundan iki saat sonra bulunduğunda, bir süre önce ölmüş gibi bir hali vardı. İnceleme yapıldığında, Maria'nın sol tarafında bir yara bulundu. Ölümün aniliğine ve dökülen kana bakılırsa, yara kalbe kadar iniyordu.

Emilia tüm bu korkunç olaylardan öyle etkilendi ki, tehlikeli bir hastalığa yakalanarak yatağa düştü. Ferdinand ise yaşadığı şoka metaneti sayesinde direniyordu. Ancak, olup biten bunca şeyin arasında haydutların eline bıraktığı, arama ve kurtarma şansını bulamadığı Julia' nın akıbetinin belirsizliği, sıkıntıları içinde belki de en büyüğüydü.

Müteveffa Marki Mazzini ve Maria de Vellorno, unvanlarının hatırına St. Nicolo Manastırı'nın kilisesinde defnedildiler. Hayatları çılgın ve abartılı ihtiraslara sınırsız bir düşkünlük örneği teşkil ediyor, ölümleri ise bu tür düşkünlüklerin sonuçlarını gözler önüne sererek insanlığa ilahî gazaba dair eşsiz bir misal sunuyordu.

On altıncı bölüm

Hücrenin zemini kazılınca, burasının Ferdinand'ın kapatıldığı ve içine dehşet salan inlemeleri duyduğu zindanla bağlantılı olduğu keşfedildi.

Marki'nin oğluna daha önceden güney binalarıyla ilgili anlattığı hikâyeninse, aslında Markiz'in mahkûmiyetini saklamak üzere uydurulduğu anlaşıldı. Marki konuyu seçerken büyük bir kurnazlık sergilemiş, anlatılanların korku yaratarak binanın araştırılması yönündeki girişimleri engelleyeceğini hesaplamıştı. Hikâye ayrıca duyulan seslerin, görülen siluetlerin nedenini de tabiatüstü kanıtlarla açıklamıştı. Oysa hepsinin kaynağı Marki'nin kendisiydi.

Hücrede yaptığı araştırma Ferdinand'ı daha büyük bir şaşkınlığa sürükledi. Marki karısını zehirlediğini itiraf etmişti; ama ortada hiçbir kalıntı yoktu. Üstelik Markiz'i hapsettiğini ima ettiği yer de böyle bir mahkûmiyete dair iz taşımıyordu. Görünüşe bakılırsa Markiz'in hücreden kaçması mümkün değildi, çünkü hücreye açılan iki kapı ve dehlizin sonundaki kapı Ferdinand yokladığında kilitliydi.

Ancak genç Marki'nin faydasız tahminlerle kaybedecek vakti yoktu; önemli görevler onu bekliyordu. Ferdinand, Julia'nın hâlâ haydutların elinde olduğunu düşünüyordu. Babasının cenazesi tamamlanır tamamlanmaz,

223

haydutların yerini bildirmek ve adalet görevlilerinin yanı sıra kendi adamlarıyla birlikte kardeşini kurtarmak üzere Palermo'ya doğru yola düştü. Palermo'ya vardığında, Marentino Ormanı içindeki bir manastır harabesinde saklanan haydutların bulunduğunu, kaldıkları yerin araştırıldığını ve kendilerinin de halka ibret olacak şekilde cezalandırılmak üzere yakalandığını öğrendi. Ancak tutsak bir leydiye rastlanmamıştı. Bu son haber Ferdinand' da büyük bir endişe yarattı ve kardeşinin başına neler gelmiş olabileceğini hayal bile edemedi. Yine de, Palermo'da hapsedilen soyguncuları sorguya çekmek üzere izin aldı. Ne var ki, soyguncular ona tatmin edici ya da kesin bir bilgi veremediler.

Ferdinand sonunda Palermo'dan ayrılarak Marentino Ormanı'na doğru yola çıktı. O civarda Julia'dan haberi olan birilerini bulabileceğini düşünüyordu. Büyük bir keder ve sıkıntıyla yola düştü; ama hedefine varama-dan akşam oldu. Gece ise kara bulutlarla bastırdı ve çok geçmeden rüzgârlı, yağmurlu bir fırtına patlak verdi. Yol ıssız ve engebeli bir araziden geçiyordu ve Ferdinand sığınacak yer bulamıyordu. Eşlikçileri ona pelerinlerini vermeyi teklif ettiler; ama Ferdinand kendisinin katlana-madığı bir zorluğa hizmetçisini maruz bırakmayı reddetti. Şiddetli bir yağmur altında birkaç mil ilerledi. Kayaların arasında kederle uğuldayan, ciddiyet dolu fasılalarında denizlerin uzaktan gelen kükreyişine boğulan rüzgâr, manzaranın ıssızlığını daha da artırıyordu. Ferdinand sonunda uzaklarda, rüzgârda salınan kırmızı bir ışık gördü. Işık fırtınayla birlikte dalgalanıyor ama tamamen gözden kaybolmuyordu. Ferdinand dörtnala o yöne doğru ilerlemeye başladı.

Parıltı ona hâlâ yol gösteriyordu. İyice yaklaştığında, suda oluşan upuzun, kızıl yansımaya bakarak, denizin üzerine doğru çıkıntı yapan bir kayalığa kurulu deniz fe-

224

nerini fark etti. Gidip kapıyı çaldığında, ihtiyar bir adam onu karşılayarak içeri buyur etti.

içeride, besbelli kendisi gibi fırtınadan sığınacak yer arayan birkaç kişinin etrafında oturduğu neşeli, hoş bir ateş yanıyordu. Ateşin görüntüsüyle keyfi yerine gelen Ferdinand, birkaç adım attığı anda duyduğu bir çığlıkla irkildi. Oturanlar şaşkınlık içinde ayaklandılar ve o anda Ferdinand karşısında Julia ile Hippolitus'u buldu. Yaşadığı sevinç tarif edilir gibi değildi; ama Ferdinand'ın dikkati aniden, az önce bayılan leydiye kaydı. Leydinin annesi olduğunu öğrendiğinde hissettikleri ise anlatılır gibi değildi.

Kadın bir süre sonra kendine geldi. "Oğlum!" diye güçlükle haykırdı ve Ferdinand'ı bağrına bastı. "Yüce Tanrım, çektiklerimin mükâfatını aldım ben! Şu an, bir ömrün

çilesine bedel!" Ferdinand bu okşayışlara sessizlikle karşılık verdi; ama gözlerine dolan yaşlar, yanlış anlaşılması imkânsız bir dili konuşuyordu.

Duygular biraz yatışınca, Julia, Ferdinand'a buraya nasıl geldiğini sordu. Ferdinand ona genel cevaplar verdi ve Mazzini Şatosu'nda yaşanan son olayları söylemekten o an için kaçındı. Julia da kardeşinden ayrıldıktan sonra başından geçenleri anlattı. Anlattığına göre, mağara girişinde Dük Luovo'nun eline düşen Hippolitus sonradan kaçmayı başarmış, Julia'yı aramak üzere mağaraya dönmüştü. Julia'nın eğilerek içinden geçtiği kovuğu meşalesinin ışığıyla keşfetmişti. Kovuğa girmiş, oradan da Markiz'in hücresine çıkmıştı. Bunu izleyen sahneyi tarif edecek kelime bulmak imkânsızdı; Julia sadece, akşam vakti hep beraber hücreden çıkmaya karar verdiklerini söylemekle yetindi. Ancak o gece Marki hücreyi ziyaret edeceği için, onun gidişinden sonra kaçmayı uygun görmüşlerdi. Böylece Markiz'in kaçışının erkenden öğrenilmesi tehlikesini savuşturmuş olacaklardı.

Yukarıda ayak sesleri duyulunca, Hippolitus ile Julia

dehlize saklanmış ve Marki'nin gidişinden hemen sonra hep birlikte dehlizden çıkarken, telaştan Marki'nin getirdiği zehirli yiyecekleri hücrede unutmuşlardı. Mağaradan kaçtıktan sonra yakındaki bir köye gitmiş, oradan aldıkları atlarla Palermo'ya doğru yola düşmüşlerdi. Yorucu bir yolculuktan sonra Palermo'ya varmış, İtalya'ya geçme hazırlığına başlamışlardı. Ancak ters esen rüzgârlar onlan, Ferdinand'ın Palermo'dan ayrıldığı güne dek, herhangi bir yere gitmekten alıkoymuştu. Gecikmeden dolayı endişelenip usanınca küçük bir tekne kiralamış, rüzgâra göğüs germeyi göze almışlardı. Ancak çok geçmeden bu gözüpeklikten pişman olmuşlardı, çünkü denize açılmalarından kısa bir süre sonra fırtına yükselmiş, onları deniz fenerine getirmişti. Ferdinand'la da burada karşılaşmışlardı.

Ertesi gün Ferdinand sevdikleriyle birlikte Palermo' ya döndü ve şatoda yaşanan felaketleri ilk kez burada yanındakilere anlattı. Oturup hep birlikte geleceğe dair planlar yaptılar. Ferdinand vakit kaybetmeden Emilia'yı almak ve evinin, bundan sonra yaşamayı planladığı Napoli'ye taşınması için emirler vermek üzere Mazzini Şatosu'na gitti. Emilia annesinin yaşadığını ve kız kardeşinin güvende olduğunu öğrendiğinde, tüm sıkıntıları yerini sevince ve hayrete bıraktı. Hemen Ferdinand'la birlikte sevdiklerinin kendisini beklediği Palermo'ya doğru yola çıktı. Burada bir de Madam Menon'la karşılaşınca, buluşmanın sevinci daha da arttı. Markiz Madam için St. Augustin'e haberci göndermişti; haberci Madam'ın oradan ayrıldığını öğrenmiş ve gittiği manastıra yönlendirilmişti. Mutlu grup artık Napoli'ye doğru yola çıkmaya hazırdı.

O günden sonra, akıl almaz bir felakete sahne olan, o felakete tanıklık edenlerin zihninde acı dolu, şoke edici anılar canlandıran Mazzini Şatosu terk edildi.

Napoli'ye gelmelerinden sonra, Ferdinand şatoda

yaşananları krala tüm ayrıntılarıyla anlattı. Bunun üzerine Markiz'in unvanı teyit edildi ve Ferdinand da altıncı Marki Mazzini ilan edildi.

Yeniden hayata ve mutluluğa kavuşan Markiz, Napoli'deki sarayda çocuklarıyla birlikte yaşadı. Felaketlerin anısının verdiği acı zamanın etkisiyle hafifleyince, Hippolitus ile Julia'nın düğünü yapıldı. Karşılaştıkları zorluklar ve birbirleri için katlandıkları sıkıntılar artık yalnızca mutluluklarını artırıyordu.

Ferdinand kısa süre sonra Napoli Ordusu'nda bir görevi kabul etti ve o savaş ve karmaşa dolu dönemin pek çok kahramanı arasından cesareti ve kabiliyetiyle sıyrıldı. Kalbi sadece ailesini mutlu etme düşüncesiyle dolup taşarken, aklı da savaşın uğraşlarıyla meşguldü.

Markiz'e olan yüce bağlılığını tam anlamıyla kanıtlamış olan Madam Menon, dostunu geri kazanmakla evliliğinin şahidini de geri kazanmış oldu ve kendisinden haksızca alıkonan mülküne sonunda kavuştu. Ancak onun dostluğuna müteşekkir, erdemlerine hayran olan Markiz ile ailesi, Madam'ı hayatının geri kalanını Mazzinilerin malikânesinde geçirmeye razı etti.

Ailesine yürekten bağlı olan Emilia Markiz'le yaşamayı sürdürdü. Markiz ise soyunun devamını Hippolitus ile Julia'nın çocuklarında buldu. Etrafı çocukları ve dostlarıyla çevrili yaşayan, genç neslin zihnini şekillendirmeyi kendine meşgale edinen Markiz, mutluluktan başka şeyler yaşamış olduğunu neredeyse unuttu.

Elyazmasının kayıtları burada son buluyor. Bu öyküyü gözden geçirdiğimizde, eşsiz ve çarpıcı bir ahlaki kısas örneğiyle karşılaşıyoruz. Ayrıca, *DOĞRU YOLDAN GİDENLERİN* talihsizlik yaşamaktan çok, erdemlerinin sınandığını, sabırla verilen sınavlardan ise Yaradan'ın kati himayesine erişildiğini öğreniyoruz.

www.romandunyasi.com

Tarayan ve Düzenleyen: Oz Büyücüsü